

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

N.i.47J ~~Stack~~
RBS

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

—
Ex Libris

EDUARD FRAENKEL
Corpus Christi Professor of Latin, 1935-53

—
1970

80

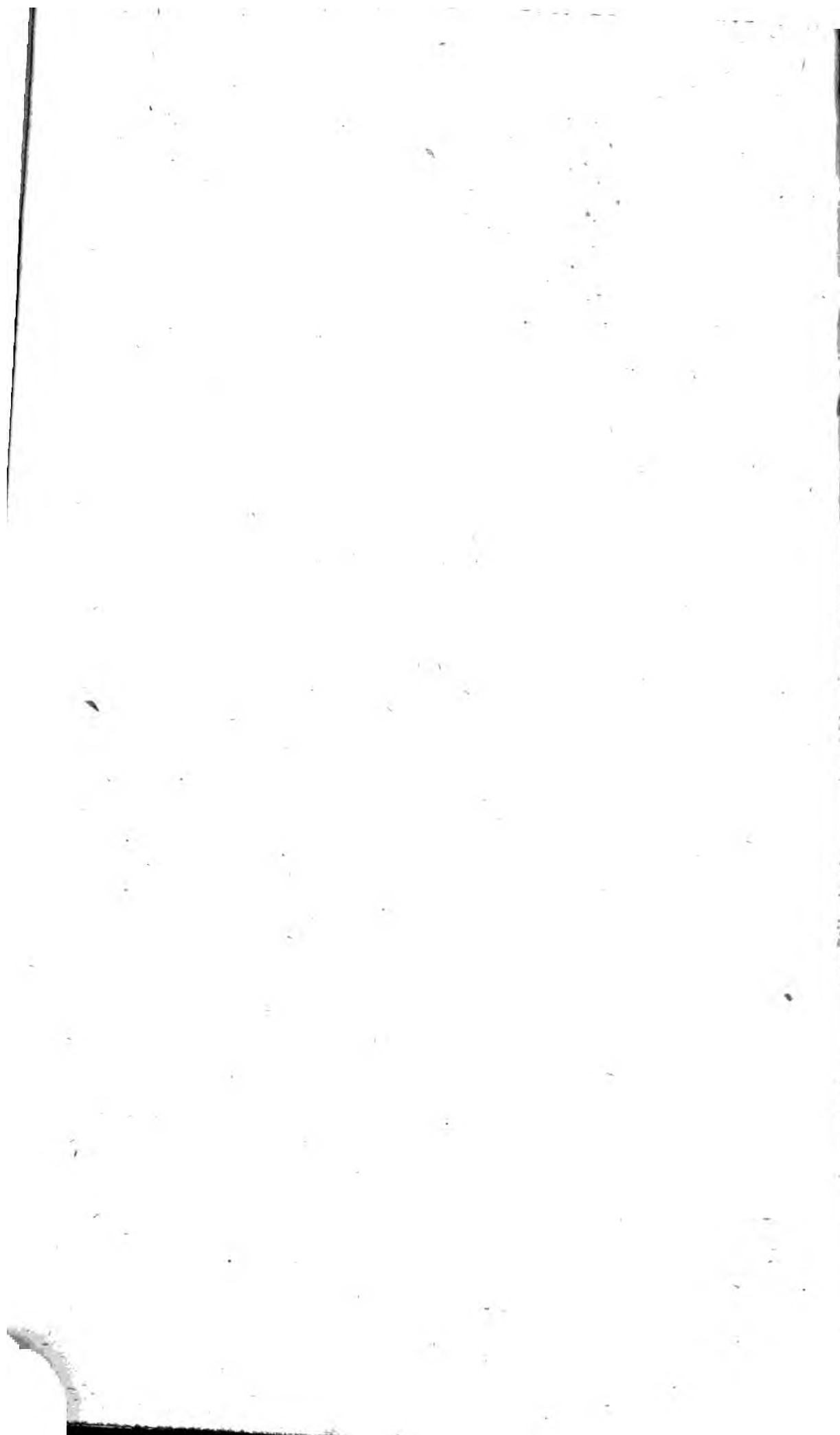
Ed. Fraenkel

a.d. xiv Kal. April. MDCCCXLIII.

Edvani.

Ed. Fraenkel

64897

LECTIONES
APOLLONIANAE.

SCRIPSIT

EDUARDUS GERHARDIUS,

D. PH. A. L. M.

SEMINARII PHILOL. BEROL. SODALIS.

LIPSIÆ

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM IUN.

1816.

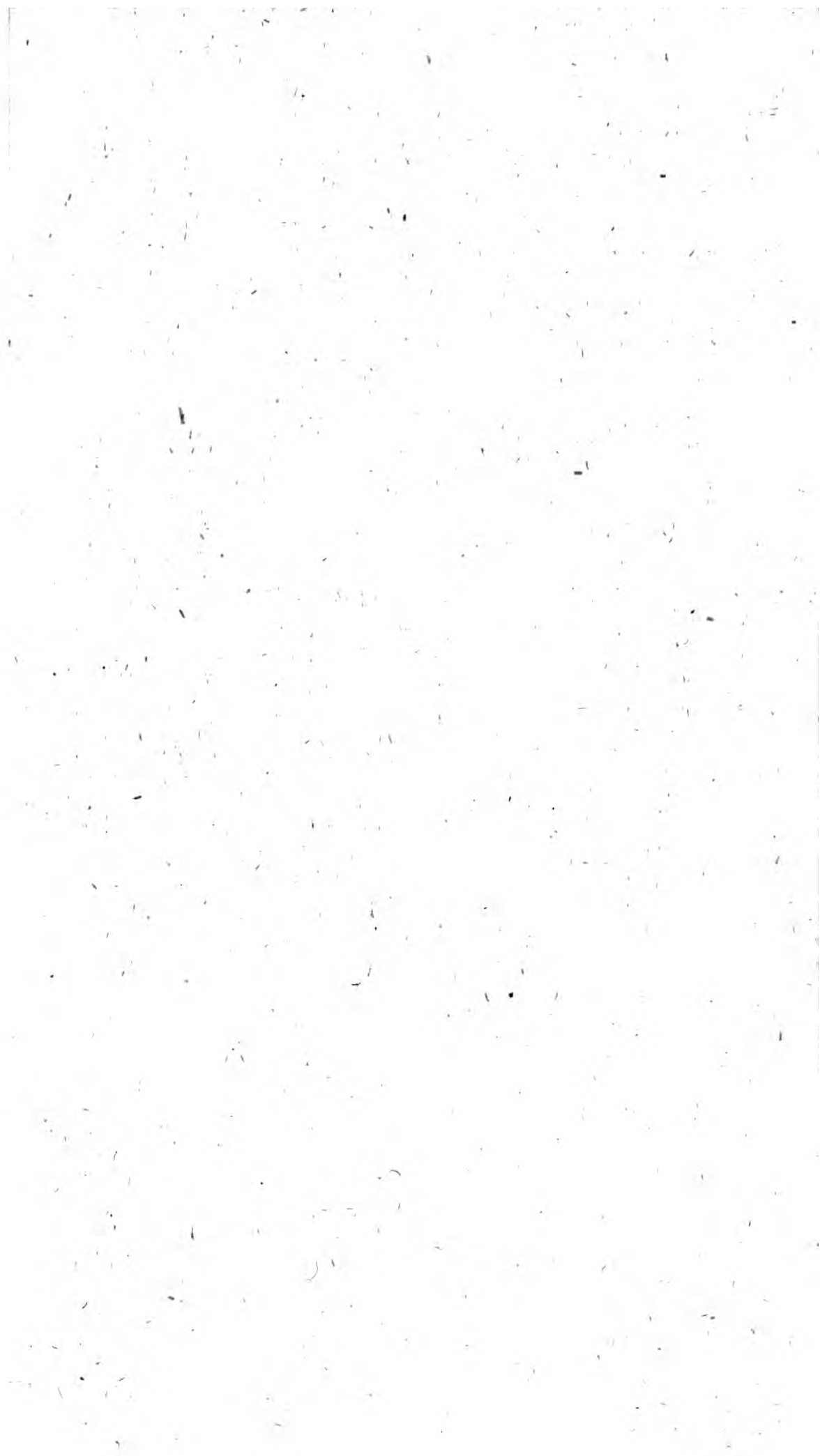
ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

AUGUSTO BOECKHIO,

PRAECEPTORI, PARENTI, AMICO,

D.

A U C T O R.

CONSPECTUS CAPITUM.

CAPUT PRIMUM.

Ex Scholiis Apollonii de duplice recensione
disputatur. pag. 3

CAPUT SECUNDUM.

Insititii versus in Apollonio indicantur. — 23

CAPUT TERTIUM.

Duplicis recensiois vestigia ex Codicibus Apol-
lonii ostenduntur. — 39

CAPUT QUARTUM.

De Grammaticorum citationibus. — 63

CAPUT QUINTUM.

Coniecturis emendatur Apollonius. — 73

CAPUT SEXTUM.

De poetarum imitatione. — 83

CAPUT SEPTIMUM.

De arseos vi. — 105

CAPUT OCTAVUM.

De verborum et versus ordinum coniunctione.

De caesura.	pag. 126
De ordinum sive pedum separatione.	— 139
De spondeo quinti pedis.	— 142
De positionis usu in quarta sede.	— 147
De longae vocalis ante vocalem productione.	— 157
De hiatu.	— 165
De digamma aeolico.	— 192
De Nonni hexametro.	— 198

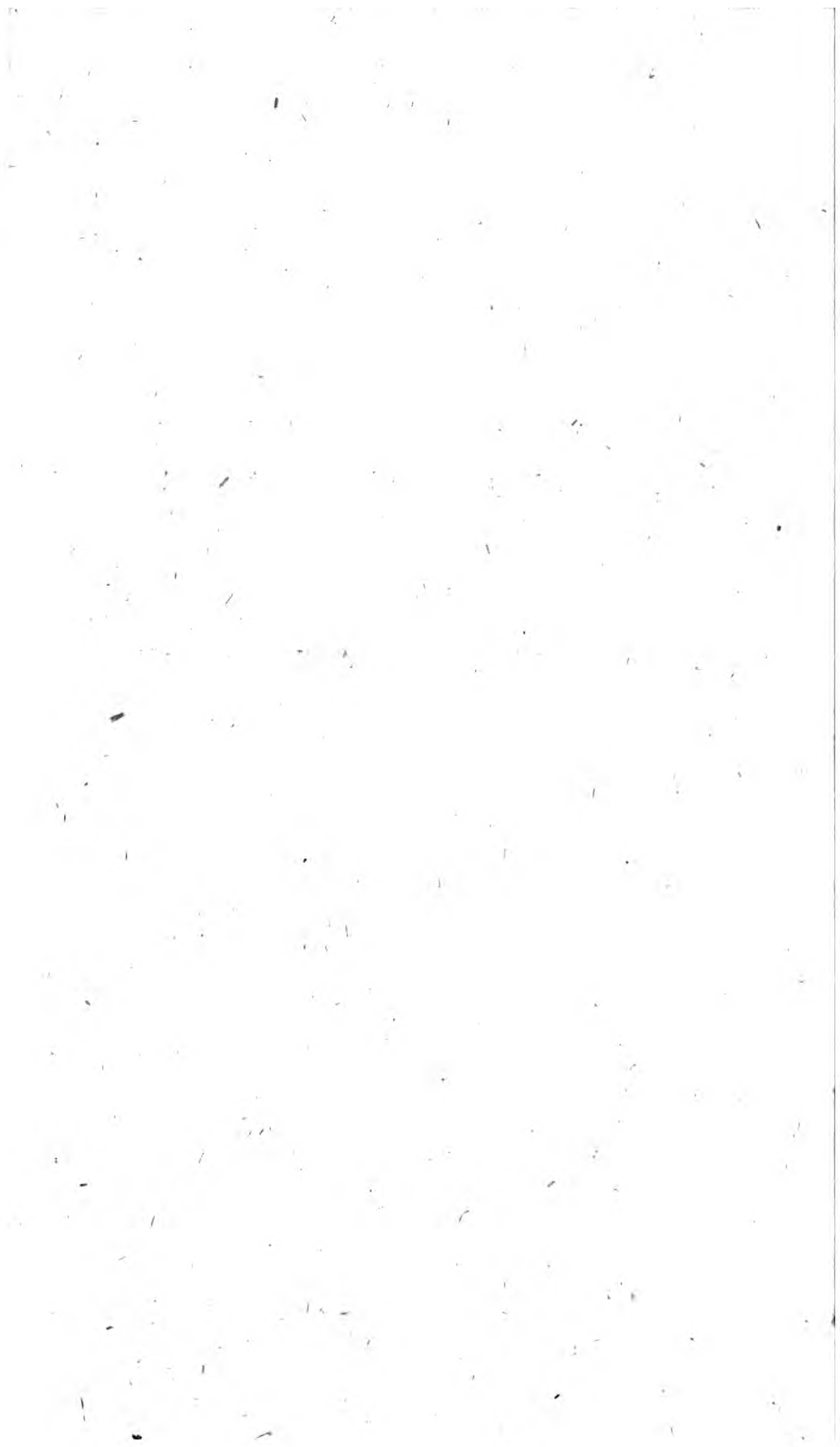
CAPUT NONUM.

De interpunctione.	— 207
De interpunctione temporis VII.	— 208
De interpunctione temporis VIII.	— 212
De interpunctione temporis XII.	— 217
De Nonni interpunctione.	— 220
De interpunctione temporis XVIII.	— 221
De interpunctione temporis XIX.	— 225
De interpunctione temporis XX.	— 227

LECTIONES APOLLONIANAE

S I V E

DE FONTIBUS EMENDATIONIS APOLLONII RHODII.

C A P U T P R I M U M.

Ex Scholiis Apollonii de duplici recensione disputatur.

Ἀπολλώνιος ὁ ποιητῆς ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ, καὶ συντάξας ταῦτα τὰ ποιήματα ἐπεδείξατο. Σφόδρα δὲ ἀποτυχῶν καὶ ἐρυθριάσας παρεγένετο ἐν τῇ Ῥόδῳ, καὶ ἐπολιτεύσατο καὶ σοφιστεύει ῥητορικὰς λόγους, ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. Ἐνταῦθα τοίνυν διάγων καὶ ἐπιξέσας αὐτῷ τὰ ποιήματα, εἶτα ἐπιδειξάμενος σφόδρα εὐδοκίμησεν, ὡς καὶ τῆς Ῥοδίων ἀξιοθῆναι πολιτείας καὶ τιμῆς.

Ex vita Apollonii a Graeco Grammatico scripta longiorem apposuimus locum, ut fontem eorum, quae in vulgaribus libris de historia Argonauticorum narrata reperiuntur. Cum statim editum opus poetarum ceterorum calumnia indeque natum apud cives dedecus subsequeretur, relicta patria Rhodum se conferre coactus est Apollonius. De causis calumniae plura non addit Grammaticus.

Sed facile est divinare, a Callimacho hanc ortam esse Callimachique schola, quae tum floruit Alexandriae, neque post ipsius magistri mortem gloria sua destituta est. A cuius legibus si multum deflexit Apollonius, certe placere scholae non potuit. Ita vero rem fuisse, facile intelligatur, si quis reliquias Callimacheas cum Apollonii opere comparet. Homerica simplicitas ea cum accurata rerum cognitione coniuncta, quae ex curioso naturae aspectu existit, cum in Museo Alexandrino nasci non posset, poetae, ut explerent hunc defectum, a copiosa historiarum narratione ad exilem historiarum copiam confugerunt; ipsam vero narrationis exilitatem exquisitis verbis rarioribusque structuris grandique sermone obtegere studebant. Quod studium in Callimacheis clarissime apparet; in discipulorum Callimachi carminibus itidem fuisse, ex pluribus illorum reliquiis suspicari licet. Apollonius prorsus alio carminum genere utitur. Rariorum verborum usus multo infrequentior est, quam in Callimacheis; grandem sermonem raro affectasse apparet, sed simplicem quaesivit narrationem, Homeri studiosior quam Callimachi: quanquam hoc quoque studium inane fuit, neque ad Homericam simplicitatem, sed ad novum languoris genus ducere oportuit. Haec ingeniorum diversitas si non causam praebuit famosae illorum virorum simultati, at certe id fuit, in quo uterque posset invidiam suam ostendere. Ut tumidum, et ingenii libera vi destitutum Calli-

limachum perstrinxit Apollonius hoc in Epigrammate (Brunck. Anal. Vol. II. p. 358):

*Καλλίμαχος, τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὃ ξύλινος νοῦς,
αἴτιος ὃ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος:*

„proena dignus is qui *Αἴτια* scripsit Callimachus:“
ita vertendum, quod male mutatum est. Cetera
illius opprobria de alio quoque dici potuerunt;
ὃ ξύλινος νοῦς maxime cecidit in Callimachum.
In Apollonii autem opere Homeri imitationem
et carminis longitudinem, in moribus ingratum
animum et calumniosum obiurgavit Callimachus
eiusque schola, quae tota contra solum, ut vide-
tur, Apollonium extitit. Haec, quamvis testi-
moniorum penuria semper obscura futura, tamen
ex pluribus vestigiis satis intelliguntur. Qui
imitatores Homeri non honorifice commemorat,
fortasse Callimacho amicitia conjunctus, Theo-
critus VII. 45:

*ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῆ
ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τέλεσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χίον αἰοιδῶν
ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίσδοντι*

vix alium potest respicere quam Apollonium. De
eodem Callimachus Hymn. in Apoll. 105:

*Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς ἕατα λάθριος εἶπεν
οὐκ ἄγαμαι τὸν αἰοιδόν, ὃς ἕδ', ὅσα πόντος, αἰεῖδει.
τὸν φθόνον ὡ' πολλῶν ποδὶ τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' εἶπεν;
Ἀσσυρίε ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλά
λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἔλκει;*

qui in ὅσα πόντος videtur ambiguitatem quaesivisse; et eos improbat, qui tam immensa, quam mare,

carmina scribunt, et qui ὄσα πόντος nempe
Euxinus describunt, et illos,

οἱ Πόντιοι κατὰ στόμα, καὶ κατὰ πέτρας
Κυανέας ἐπέρησαν,

ut fere in carminis initio Apollonius. Et haec
et mores inimici sine dubio in Ibide increpavit,
singulari libello, quem summa cum acerbitate
adversus Apollonium scripsit. Suid. v. *Καλλίμα-
χος*. Callim. fragm. p. 464. sq. Ern. Cuius car-
minis ingenium optime ex Ovidii, Callimachi
imitatoris, eodem nomine inscripto poemate in-
telligi licet, cum velle se Callimachi rationem
sequi ipse fateatur versu 53:

Nunc, quo Battiades inimicum devovet Ibin,
hoc ego devoveo teque tuosque modo.

Atque etsi unum tantum Callimachae Ibis frag-
mentum idque in latina interpretatione superest,
tamen ex eo uno abunde apparet, non mitem
Callimachum inimicum fuisse. Est in Scholiis
ad Ovidii Ibin 315:

Et tu dispereas, sicut periere, secundus
Dareus multo quos cinere obruerat.

Unum fortasse praeterea brevius fragmentum ex
incertis Callimacheis fragm. CCXCII: ἔλλετε βασ-
κανίης ὀλοὸν γένος Ibidi vindicandum est. Si-
mitem Callimacheum locum mox afferam.

Gravem illam simultatem si cogitamus, cla-
rius fit, quid existimandum sit de extremis verbis
biographi Apolloniani. Is ita pergit: *Τινὲς δὲ*

φασιν, ὅτι ἐπανῆλθεν ἐς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ κεῖ
 αὐθις ἐπιδειξάμενος εἰς ἄκρον εὐδοκίμησεν, ὡς
 καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τῆ Μουσείῳ ἀξιοθῆναι
 αὐτόν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλι-
 μάχῳ τῷ διδασκάλῳ αὐτῆ. Ex his ea saltem, quae
 postremo loco narrantur, vehementer addubito.
 Si vixit Callimachus redeunte Apollonio, non
 ita facile conciliantur vehementissimi adversarii.
 Sin mortuus erat, certe cuius inimicitia famosa
 erat etiam apud posteros, et qui proinde in
 Epitaphio, quod ipse sibi scripsit, de calumnia
 querens Apollonium in mente habere putandus
 est: hunc certe, nisi ludibrii causa, neque iu-
 bentem neque invitum una cum Apollonio se-
 pelire potuerunt. Atque ex illo ipso Epitaphio
 patet, una cum patre sepeliri voluisse Calli-
 machum. Ipsum poematum apponam (Epigr.
 XXII):

*Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχε με
 ἴσθι Κυρηναίε παῖδά τε καὶ γενέτην.
 εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μὲν ποτε πατρίδος ὄπλων
 ἤρξεν, ὁ δ' ἤειπεν κρείσσονα βασκανίης.*

Hanc ipsam ob similitudinem plura in posteriore
 recensione mutavisse videtur Apollonius, ne ex
 Callimacheis expressa putarentur. Cuius rei unum
 superest vestigium. Ad Apollonii I. 972:

Ἰσὸν πε κάκείνω ἐπισταχύνεσκον ἴβλοι

haec annotantur in Scholiis Parisinis: *δηλονότι
 ὁ Κύζικος ἐπίσης νέος ἦν τῷ Ἰάσονι.* In
 Scholiis Florentinis haec sunt: *Ἰσὸν πε κα-*

κείνω] ἀντὶ τῆ νεωστί τῆτο δέ φησιν, ὡς καὶ τῆ Κυζίκου τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγοντος τῷ Ἰάσονι. Γράφεται δέ· ἀρμοῖ πρ κακείνω ὑποσταχέσκον, ἀντὶ τῆ ἀρτίως, νεωστί ὑπήξανον, ὑπήνθην. Dele pessimam laciniam ἀντὶ τῆ νεωστί ex consequentibus adhaerentem antecedentibus; quam mireris adeo fraudem fecisse Ruhnkenio, ut, quamvis repugnante Scholiorum, quae sequitur, explicatione, pro ἴσον scribendum iudicaret νεῖον, quod cum Brunckio receperunt ceteri editores. In diversa autem lectione, quam Scholia Florentina offerunt, facile cognosces prioris recensiois vestigia. Quod in ea scripsit Apollonius: ἀρμοῖ πρ κακείνω ὑποσταχέσκον ἴβλοι, ex praeceptoris Hecale duxit, unde hoc fragmentum conservarunt praeter Etymologicum et Suidam Horti Adonidis p. 23. A. ἀρμοῖ πρ κακείνω ἐπέτρεχε λεπτός ἴβλος (fragm. XLIV); post in ἴσον mutavit, „credo, ne quid Callimachus sibi surreptum queri posset.“ Ruhnkenii (Epist. crit. p. 286. noviss.) verbis utor; qui vir, quanquam pro more Batavorum plerumque fontes indicet imitationum, quos ipsi imitatores non norunt, hic tamen satis probabilem rationem secutus est. — Similes imitationes Callimacheas in nonnullis aliis posterioris editionis locis mutare neglexit Apollonius. Ad I. 1309:

καὶ τὰ μὲν ὡς ἡμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι

notant Scholia: Καλλιμάχειος ὁ στίχος, unde

receptus est versus in Callim. fragm. CCXII. —
III. 276:

*τετροηχῶς οἶόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἰστρος
τέλλεται, ὄντε μύωπα βοῶν κλείσει νομῆες.*

In Callimacheis ex Hecale eadem de re (fragm.
XLVI):

βεσσόον, ὄντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

Sed haec hactenus. Ad eam rem, quo tendit nostra disputatio, accedimus. Duplicem Apolloniani carminis editionem ex Callimachi calumnia ortam esse probavimus; quae fuerit illorum simultas, quantum fieri potuit, demonstravimus; videndum, quid de illa ipsa duplici editione accuratius definiri possit. Atqui unum duplicis editionis vestigium statim ex Graecis Scholiis eruimus; neque cetera vestigia ex alio fonte hauriri possunt. Quae nunc proferre in animo est.

I. 284. *νῦν γε μὲν ἡ τοπάρουθεν Ἀχαιιάδεσσιν ἀγῆτη
δμῶς ὅπως κενεοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν.*

Ad secundum versum diversa tradunt utraque Scholia. Parisiensia sic scriptum fuisse in priorerecensione testantur:

δμῶς ὅπως κενεοῖσι βείλομαι ἐν μεγάροισιν.

Florentina — ita enim vocare licet, quae vulgo edita appellantur — hanc lectionem praebent:

δμῶς ὅπως κενεοῖσι βιώσομαι ἐν μεγάροισιν.

Illa cum aperte corrupta sit, neque quidquam

obstet, quo minus haec in priore editione potuerit esse, solam illam librarii culpa, ut plurima in illis Scholiis corruptam potius credam, quam ex utriusque lectionis corruptelis veram prioris recensiois eliciendam esse. Quanquam non ignoro esse, quibus ob id ipsum Florentinorum Scholiorum lectio non videatur prioris recensiois esse, quia nihil dignum contineat graviori opprobrio. Quocirca hanc fuisse lectionem putabat amicus:

ὁμοῖς ὅπως κενεοῖς βηώσομαι ἐν μεγάροισιν.

In qua lectione cum offensionem nacta esset anomala forma *βηώσομαι*, postea ab Apollonio aliud verbum substitutum esse talibus offensionibus non obnoxium. At primum, quanta ista reprehensio potuerit esse, inde licet intelligere, quod idem *βηώσομαι* Aristarchea fuit in Homero lectio (Schol. Ven. Il. X. 432.); quae res si nihil refert eorum, qui fontes lectionum in recensendis veterum scriptis non curant, critico maximi est momenti. Nam si adeo, ut ad mutandum id, quod ante scripserat, impellerent poetam, hanc formam improbassent aequales Homerici textus critici, quorum princeps erat Aristophanes Byzantius, vix, puto, huius discipulus, Aristarchus, reiectam tanto clamore et per se minime commendabilem ut grammaticis legibus repugnantem formam in Homerum suum recepisset. Deinde non video, quid sit, quod credamus, in reiecta quaque lectione subesse

graviolem eiusmodi rejectionis causam. Fac reprehensionibus aequalium consilium denuo recensendi operis Apollonio natum esse: num, si semel mente conceperat illud consilium, ea tantum mutavit, ad quae adversariorum vituperiis ductus erat? Imo totum opus denuo studiose perlegens annotavit, si novum commentum occurrebat; quod peius antea scriptum fuit, multis locis delevit, sed, ut fit in his rebus, novissimum commentum saepe ob id ipsum praetulit, quod fuit novissimum. Quae res ad haec omnia, quae de duplici recensione disputamus, maxime tenenda est lectori, in hoc quoque fortasse, unde orsi sumus, loco; quanquam me non fugit facile esse de praestantia recepti *λελείπωμαι* prae spreto *βιώσομαι* multa argutari.

I. 286. *σειὸ πόθῳ μινύθυσσα δυσάμμορος.*

Scholia Florentina: *ἐν τῇ προεκδόσει οὕτως ἔχει:*

οἰζυρὴ ἀχέεσσι δυσάμμορος.

εὔρηται δὲ καὶ οὕτως

σειὸ πόθῳ, φίλε κῆρε, δυσάμμορος.

Quae unius recensione duplex lectio satis est notabilis.

I. 516. *οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβάς;
ἢ θέμις ἐστὶ, θεοῖς ἐπὶ τε γλώσσησι χέοντο
αἰθομέναις, ὕπνε δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἥως
Πηλὶν αἰπεινάς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
εὐδίοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
δὴ τότε ἀνέγρετο Τίφους· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους*

βαινόμεναι τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτύνασθαι ἐρετμῶ.
 σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήϊος κ. τ. λ.

Totus hic locus in priore editione ita scriptus dicitur:

ἤμος δὲ τριτάτη φάνη ἠώς τῆδ' ἐπὶ νυκτί
 βεθυσίην Ἐκάτοιο καταυτόθι δαινυμένοισι,
 τῆμος ἄρ' ἐκ Διόθεν πνοιὴ πέσεν· ὄρτο δὲ Τίφους
 κεκλόμενος βαίνειν ἐπὶ σέλμασιν· οἱ δ' αἴοντες
 ἰθὺς ἔβαινον [ἄφαρ λελημένοι εἰρεσιάων].
 σμερδαλέον κ. τ. λ.

Corrupte in primo versu Parisina Scholia habent ἤμος δὲ τριτάτη φάνη ὁδὸς τῆδ' ἐπὶ νυκτί. Sed ne illa quidem Florentinorum lectio, quam exhibuimus, gravibus vacat corruptelis. Τῆδ' (expectes τῆγ') ἐπὶ νυκτί quid sit manifestum est. I. 934:

καὶ δὴ τῆγ' ἐπὶ νυκτί διάνδιχα νηὸς ἰώσης
 δίνη πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον.

„eadem nocte, hac ipsa nocte.“ Jam maxima nascitur difficultas, quomodo id cum proximis verbis τριτάτη ἠώς conciliandum sit. „Tertia aurora i. e. tertius dies apparuit eadem nocte;“ quod si verum est, tres dies habet una nox. Igitur emendatio quaerenda. Quodsi posterioris recensionis lectionem contemplamur, eundemque sensum in priore fuisse statuimus, genuinum est τῆδ' (sive potius τῆγ') ἐπὶ νυκτί, latetque in τριτάτη ἠώς triplex ista noctis distinctio, quae ex Homero nota est. II. K. 252:

ἀλλ' ἴθμεν· μάλα γὰρ νύξ ἀνεταί· ἐγγύθι δ' ἠώς
 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ,
 τῶν δύο μοῖράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

Igitur in corrupto *όδός* Scholiorum Paris. verbum *οἶμος*, quod utriusque est generis (Valck. ad Ammon. p. 102), vel simile quid latere, coniciat aliquis. Sed ut taceam plures difficultates, quae et in huius verbi usu et in coniunctione cum *ἐφάνη* positae sunt, de nocte nihil antea dictum est; si verum est *τῆδ' ἐπὶ νυκτί*, satis dure vertendum est: in ea nocte, quae eundem diem sequebatur. Quapropter ita mihi scripsisse videtur Apollonius:

ἦμος δὲ τριτάτη φάνη ἦως τῆλ' ἐπὶ νυκτί
βυθυστήν Ἐκάτοιο καταυτόθι δαινυμένοισιν κ. τ. λ.

Τῆλ' ἐπὶ νυκτί est extrema nocte; eodem sensu quo in posteriore editione scripsit vs. 519:

αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἥως
Πηλὸν αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας.

usque ad diluculum coenabant heroes. *Τῆλε* a spatio ad tempus translatum neminem debet offendere, qui *πρόσσω* et *ὀπίσσω* frequentissime et de spatio et de tempore dici non ignoret. Ceterum postremi versus initium *ἰδυς ἔβαινον* in solis est Parisinis Scholiis; quod praeterea in versu potuerit esse, apposui.

I. 542. ἄφρω δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκειν ἄλμη,
δεινὸν μορμύρεσσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.

Prior recensio: *μορμύρεσσα τυπῆσιν ἐ. μ. α.*

I. 725. τῆς μὲν ῥητέρον κεν ἐς ἥλιον ἀνιόντα
ὄσσε βάλοις ἢ κείνο μεταβλέψεως ἔρευθος.

δὴ γὰρ τοι μέσση μὲν ἐρευθήεσσα τέτυκτο;
 ἄκρα δὲ πορφυρέη πάντη πέλεν· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστῳ
 τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐπέπαστο.

Scholia Florentina: ἐν τῇ προεκδόσει τῶ τῆς
 μὲν ῥηϊτερόν κεν ἐξῆς ἐστὶν ἄκρα δὲ
 πορφυρέη. οἱ δὲ μεταξὺ δύο ἕκ εἰσὶν. Igitur
 haec fere fuit prior lectio:

τῆς μὲν ῥηϊτερόν κεν [ἐς ἥλιον ὄσσε βάλοισθα].
 ἄκρα δὲ πορφυρέη πάντη πέλεν· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστῳ
 τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐπέπαστο.

Ἄκρα, quod in vulgata lectione verbo μέσση op-
 positum est, hic cum adiectivo πορφυρέη con-
 iunctum significat valde, admodum. Similis
 locus est in Theocriteis XXVII. 43.

ἔδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατήρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας,

ubi puellae de suo genere glorianti, respondet
 Daphnis, adeo nobile non esse illud genus; nosse
 se patrem Menalcam. Si quid ibi mutandum,
 certe postposita Reiskiana coniectura, quae non
 est Graeca, scribendum est:

οἶδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατήρ κ. τ. λ.

I. 788. Ἐνθα μιν Ἰφινόη κλισμῶ ἐνὶ παμφανόωντι,
 ἔσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἶσεν ἄγυσα.

Schol. Flor. ἐν τῇ προεκδόσει

Ἐνθα μιν Ἰφινόη προδόμου (sic) διὰ ποιητοῦ
 ἔσσυμένως καλῆς διὰ δίφρακος εἶσεν ἄγυσα.

Immo ἐπὶ δίφρακος.

- I. 800. Λήμνε ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλῃς
ἐκ νηῶν, αὐτῆσι δ' ἀπείρονα ληΐδα κέραις
δεῦρ' ἄγον· ἔλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆτις
Κύπριδος, ἥτε σφιν θυμοφθόρον ἔμβαλεν ἄτην.

Scholia Florentina: ἐν τῇ προεκδόσει

Λήμνε ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλῃς
ἐκ νηῶν· ἄμυδις δὲ βύας καὶ μῆλα κόμιζον
αὐτῆσιν κέρησιν ἀπείρονα ληΐδα δεῦρο.
καὶ τότε ἔπειτ' ἀνὰ δῆμον ἀάατος ἔμπεσε λύσσα,
ἐκ οἴδ', ἣ θεόθεν ἦ αὐτῶν ἀφροσύνησιν.

His lectionibus, quae Scholia priori recensione tribuunt, similes sunt nonnullae aliae, quae quo minus ex eodem fonte ortae putentur, nihil video quod impediatur.

- II. 717. — — — καὶ ῥ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται
κεῖσ' Ὀμοιοῖς ἰρὸν εὐφρονος, ὄρῳ' ἐκάμοντο (sic)
αὐτοὶ κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες.

Ad postremum versum Schol. Flor. γράφεται καὶ
κικλήσκοντες. Agnoscis lectionem per se non
reiiciendam, sed quae meliori posterioris recen-
sionis merito cessit.

- III. 736. ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκήες
λήσομαι ἐντύνησα ὑπόχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
οἴσομαι εἰς Ἑκάτης θελκτήρια φάρμακα ταύρων.

Schol. Flor. ἐν τισι φέρεται μετὰ τὸν οἴσο-
μαι εἰς Ἑκάτης θ. φ. τ. καὶ ἕτερος στίχος·

οἴσομένη ξείνω, ὑπὲρ ἔ τοδε νεῖκος ὄραρεν.

ἐν τισι, δὲ ἔ φέρεται, ὡς ἐνταῦθα. Hoc versu recepto, in eo, qui vulgatur, εἶσομαι Brunckius scripsit pro οἶσομαι; atque ita probabiliter priorem recensionem restituit.

II. 246. ἢ ῥα θεὸς ὀλοῆσι παρήλιτες ἀφραδίησι.

In utrisque Scholiis, etiam in cod. Guelf. et in marg. Medic. alia affertur lectio ἀτροπήσι, quod verbum altius derivata significatione pro ea stoliditate usurpatum fuit, quae nulla ratione a pravis institutis removeri potest. Deletum fuit ab Apollonio et hic et alio loco IV. 1081:

— — — — — σχεδόθεν δὲ κακῶ κακόν — οἶά τε πολλὰ
ῥέξομεν ἀμπλακίησιν — ἀκειομένη ὑπάλυξε
πατρὸς ὑπερφιάλοιο βαρὺν χόλον.

Scholia utraque: τὸ δὲ ἀμπλακίησι γράφεται καὶ ἀτροπήσιν. Eadem significatione omnium librorum consensu legitur ἀτροπή IV. 387: οἶα καὶ αὐτὴ σὴ πάθον ἀτροπή.

III. 1185. καὶ ῥ' ὁ μὲν Ἄσπυσιον ἐνισπείρας πεδίωσιν
Κάδμος Ἀγηνορίδης γαιηγενῆ εἶσατο λαόν
Ἄρεος ἀμώοντος, ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο.

Secundus versus ita legitur in Edd. et Codd. Vatt. In Parisiensibus omnibus est ἐπὶ γαιηγενῆ εἶσατο λαόν. Sed hae minutiores diversitates, quales paucae sunt in libris Apollonii, ad eandem pertinent recensionem: de altera ex Scholiis Flor. edocemur. Haec aliter quam Parisiensia, quae locum ex vulgata lectione citant, ita eum affe-

runt: ἴδρυσεν ὄχλον γηγενῆ Ἄρεος ἀμώοντος
 κ. τ. λ. ut perspicuum sit, in Scholiographi
 libro ita hunc locum exaratam fuisse:

Κάδμος Ἀγηγορίδης γαιγενῆ ἴδρυσεν ὄχλον.

Vulgata ut secundae recensiois lectio melior
 videtur.

II. 786. αὐτὰρ ὁμῆ Μυσοῖσιν ἐμῶ ὑπὸ δεξι δάμασσε
 καὶ Φρύγας, οἳ ναῖσιν ὁμῶλακας ἤμιν ἀφύρας.

Scholia: τινὲς γράφουσι Μυγδόνας. Quam lectio-
 nem copiose explicant utraque Scholia.

III. 1377. οἶος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστήρ.

Utraque Scholia: γράφεται καὶ ἀπολάμπεται.
 atque ita Etymol. M. col. 697. v. 50. Vulgata
 exquisitior est, cf. Scholl. ad II. 517. Spanh. ad
 Callim. H. in Del. 38.

IV. 1243. — — — — ἐνθ' ἄρα τῆσγε

πλημμυρῖς — καὶ γὰρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο
 ἢ θάμα δὴ, τόδε χεῦμα καὶ ἄψ ἐπερεύεται ἀκτὰς
 λάβρον ἐποιχόμενον — μυχάτη ἐνέωσε τὰ χίστα
 ἠϊόνι.

Schol. Flor.; γράφεται ἄγεσθαι atque ita Cod.
 Guelf. quod et ipsum non malum, II. 599. δεξι-
 τερῆ δὲ διαμπερὲς ὥσε φέρεσθαι.

Postremum quanquam mira locutione ci-
 tata a Scholiis ad II. 964. diversa lectio sua
 natura priori recensiois vindicatur. Ad haec
 poetae verba:

λεῖπον Ἄλυν ποταμόν, λεῖπον δ' ἀγχιρῶσον Ἴριον,
 ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός.

ista leguntur in Scholiis Florentinis, quibus similia habent Parisina: *πρόχυσιν ἔφη τῆς Ἀσσυρίας, τετέστι τῆς Λευκοσυρίας, τὴν ἐγκειμένην (Paris. ἐπικειμένην) χώραν αὐτῆς εἰς θάλασσαν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω*

λεῖπον Ἄλυν ποταμόν, λεῖπον δ' ἄλιμυρέα χώραν Ἀσσυρίας ἀνέχουσαν ἀπὸ χθονός.

Cum igitur prioris recensiois lectionem teneamus, cavebimus, ne in Etymologo M. col. 475. v. 43, ubi sine auctoris indicio leguntur ex hoc versu desumpta verba *ποταμόν ἀγχιῶρόον Ἴριν*, talem fere lectionem latere suspicemur:

λεῖπον Ἄλυν ποταμόν, ποταμόν δ' ἀγχιῶρόον Ἴριν.

Ceterum vulgatam lectionem reperit etiam Dionysius Periegetes, cuius hic est versus 772:

τῆς δὲ μέτ' Ἀσσυρίας πρόχυσις χθονὸς ἐκτετάνυσται

et versus 783:

*Ἴρις δ' ἐξείης καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει,
τῷ δ' ἐπιμορμύρσει ῥοαὶ Ἄλως ποταμοῖο.*

Valerius Flaccus V. 121:

transit Halys longisque fluens anfractibus Iris.

Certis his duplicis recensiois vestigiis paucas quasdam diversas lectiones in iisdem Scholiis allatas adinngimus. Quarum duae ut unice verae in textum recipiendae videntur. I. 125:

νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίας Λυγκηῖον Ἄργος ἀμείψας.

Meliorne sit altera lectio *Λυγκήιον* Ἄργος quæ-
runt Scholia; vix poterit *Λυγκήιον* locum tenere,
vide Intpp. Ovid. Met. I. 598. Is. Voss. ad Valer.
Flacc. IV. 355.

IV. 1564:

*Ἀτθίδα καὶ πέλαγος Μινώιον εἴ νύ που, ἦρωε,
ἐξεδάης, νημερτὲς ἀνειρομένοισιν ἐνισπέ.*

Ut, qua ratione in Graeciam proficiscendum sit,
sibi indicet, Tritonem rogat Euphemus. Is quoniam
et ipse fuit Peloponnesius, et ceteri omnes
versus Peloponnesum ut proximam Graeciae ter-
ram tendebant, neque, Attica quamobrem me-
moretur, apparet, bona est altera lectio a Scho-
liis Florentinis memorata, *Ἀπίδα*, si modo quod
non dubito, alia forma fuit *Ἀπίς* pro *Ἀπία*,
quæ, ut notum, et proprie est Argos et latiore
significatu Peloponnesus. Nam inscite Scholia,
quæ ad maximam quarti libri partem admodum
mala sunt, insulam Apidem agnoscunt prope
Cretam sitam.

Ceterae illarum lectionum dubiae sunt, non-
nullae fortasse e duplici recensione natae. I. 688:

καὶ πρόκα τελλομένε ἔτεος στάχυν ἀμήσονται.

Schol. Flor. *γράφεται καὶ περιτελλομένε
ἔτεος*, quod est in Caes. et Vaticanis libris.

IV. 190. *Μηκέτι νῦν χάξεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι:*

Schol. Flor. *τινὲς γράφουσιν φράζεσθε*. Schol.
Paris. male *μηκέτι φράζεσθε*, omisso *νῦν*.

IV. 1561. *Εὐρύπυλον Διβύη θηροτρόφω ἐγγεγαῶται.*

Scholia Parisina: τὸ δὲ θηροτρόφῳ γράφεται καὶ μηλοτρόφῳ. Mira diversitas, sed habet μηλοτρόφῳ, quo defendatur. Herodot. IV. 155:

ἔς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον.

ibid. IV. 157:

αἰ τὸ ἐμεῦ Λιβύην μηλοτρόφον οἶδας ἄμεινον.

Similis discrepantia fuit in editionibus Homerici-
cis. Ut Il. A. 222:

ὄς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβόλακι, μητέρι μῆλων

Zenodotus legit *μητέρι θηρῶν*, et aliis quibusdam Iliadis locis, nisi me fallit memoria.

Lectiones eas, quas hucusque attulimus, maximum fructum esse censeo, qui ex Scholorum sylloge ad criticam Apollonii pertractationem redundare possit. Ad nostri textus emendationem plane nihil ex iis erui poterit. Cum enim Apollonii non minus quam aliorum scriptorum Scholia ex antiquis et recentibus annotationibus conflata sint, antiquiorum Scholiographorum textus idem fere fuit, qui in Florentina Editione est; aut, si fuit in levioribus emendatior, hodie, aliis libris collatis, jam non Scholorum auxilio eget; quem recentiores habuerunt, is affectus fuit iisdem corruptionibus, quibus noster etiam textus laborat. cf. Scholl. ad I. 517. Ac ne quis vel ex his Scholiis vel, quod etiam magis est improbandum, ex Glossis, quae plures sunt ad tertium et quartum librum, Apollonium corrigere tentet, iuvat in universum observare,

tam bene conservatum esse Apollonii carmen, ut sine summa necessitate nihil in eo mutari debeat. Quod vel consensus ille Florentinae editionis cum antiquis Scholiis satis probare possit ei, qui librorum rationem nondum perspexerit. Omnium maxime improbandus esset, qui ex corruptissimis Scholiis Parisinis Apollonium corrigere vellet. Quod vereor, ne quis facturus sit in pluribus primi libri locis, non quidem in his: I. 95:

τοῖς δ' ἐπι Κεκροπήθεν ἀρήϊος ἤλυθε Βέντης,

ubi Schol. Paris. *τοῖσι δ' ἐπι Κεκροπήιος;* vel I. 179:

Τάιναρρον αὐτ' ἐπι τοῖσι λιπών,

ubi *αὐ* Schol. Paris.; vel I. 533:

— — — *καὶ οἱ ἐνερθε
ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρώπις,*

ubi *ὑπεκλάσθη* est in utrisque Scholiis; verum aliis in locis, Brunckii exemplo ad I. 76. et Schaeferi ad I. 129. Afferam, quod in promptu est. Neque melius, neque peius quam vulgatum *Φυλάκη ἐνι δηρὸν ἔλειπτο* I. 45. Parisinorum est *δηρὸν ἐλέλειπτο*; item I. 52. *δεδαῶτες* (vol. *δεδαῶτε*) *δόλγε* pro *δόλγς*. Sed in I. 30. lectio est, quam, si sensum respicio, praefero; si auctoritatem, prorsus reiiciendam pronuntio. In Apollonio hi sunt versus I. 28:

*φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς;
ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἐπι τηλεθόωσαι*

ἔξειης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὄγ' ἐπιπρὸ
 θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίθην.

Scholia Parisina: τὸ δὲ ἔξειης στιχόωντο
 ἀντὶ τῶ στιχηδόν εἶσι καὶ ἐφεξῆς πυκναί.
 Offendit στιχόωσιν in vulgata lectione, quod ex
 nota significatione nihil esse potest, quam in-
 cedunt; in hoc loco est stant ex ordine,
 plane contra ceterorum scriptorum usum, nisi
 eum in ambiguis Homeri locis agnoscas. Tollit
 difficultatem Parisiensium lectio, sed cave recipias
 στιχόωντο. Neque sic posita illorum auctoritas
 contra omnes libros aliquid efficeret; multo mi-
 nus, cum sua explicatione στιχηδόν εἶσι pro-
 bent, suam fuisse, quae ceterorum omnium,
 lectionem.

CAPUT SECUNDUM.

Insititii versus in Apollonio indicantur.

Consentaneum videbatur paucas, quae supersunt, certas prioris recensiois reliquias in priori capite ita sub lectoris oculos ponere, ut non modo intelligeretur, falsam Brunckii esse sententiam, qui admodum mature nihil de illa innuisse putat, sed etiam quid de Beckii dubitationibus sentiendum sit. Is in praef. ad Apollonii editionem a se institutam p. x. ita loquitur: „Codices Apollonii videntur duos habere fontes, sive fuerint duo prima, ex quibus peterentur, exempla, sive duplex carminis ipsius editio, cuius diversas lectiones singulae familiae codicum tenerent.“ Quod in Observationibus quibusdam critico-exegeticis I. p. VI. se admonuisse testatur. Atque equidem, quid differat utraque ratio, non video; diversa duo primum editi poematis exempla, ex quibus cetera omnia prodeant, num aliud quid sunt, quam duplices carminis editiones? Igitur de hac una re vi-

dendum est, verine simile sit, in diversis Codicum familiis diversas adhuc teneri carminis recensiones. Quae res plane negari debet, cum ex illis lectionibus, quas ex priore recensione a Scholiographis allatas protulimus, paucissimae in Codicibus appareant; atque inepta videbitur, si quis accurate familias illas Codicum distinxerit. Florentinam dicimus alteram, alteram Parisinam. Illam tenet editio Florentina, ex qua omnes fluxerunt editiones ante Brunckianam; nam Aldina si non ex illa, certe ex simili codice prodiiit. Ad editiones proxime accedunt Codex Vaticanus II, qui tamen nonnullas habet singulares lectiones; Guelferbytanus, qui item multa habet propria; Caesareus cum Mediceo; Vaticani I. III. IV. (ita significo qui Italo Editori sunt A. C. D.) cum Vratislaviensi. Ad Parisiensem familiam pertinent quinque Codices Parisini a Brunckio collati, quorum quartus (Brunckio Codex D) saepissime conspirat cum ceteris, in posterioribus tamen Argonauticorum libris multa habet a ceteris omnibus discrepantia. Iam fac alteram familiam — Parisinam dico — alteram tenere recensionem, firma hanc sententiam plurimis lectionibus, quas soli habent Parisini Codices: quid facies plurimis itidem egregie diversis lectionibus, quas unus alterve alius Codex offert, ceterorum in ea lectione consensu destitutus? Ignorat lectionem altera familia, qua contineri ais alteram recensionem: unde nata est lectio, quae, si vera est ista sententia, alterius

certe recensio-
nis esse non potest? Exemplum
affero ex multis unum:

IV. 741. τάχα δ' εἴσι καὶ Ἑλλάδος ἠθεα γαίης
τισόμενος γόνον υἱός.

Ibi in Cod. Guelf. est ἔσχατα γαίης, quae lectio
sane non minus digna esset, quae priori recensio-
ni tribueretur, quam Parisinorum Codicum lectio-
nes. Sed haec hactenus. Hoc speramus effectum
esse, ut nemo alteram Codicum familiam, alte-
ram recensio-
nem integram praebere dicat.

Attamen si Parisini Codices non continent
integram priorem recensio-
nem: quid obstat,
quo minus, si multa habent discrepantia et ipsi
et alii Codices, una cum aliis reliquias continere
prioris recensio-
nis putentur? Qua ratione reli-
eta sit, prioris recensio-
nis notitia, vidimus an-
tea; sola Scholia in margine exemplorum ad-
scripta quaedam asservarunt a vulgata lectione
diversa. Quid erat facilius, quam ut tales lectio-
nes margini appictae non manerent in Graeco-
rum Commentatorum ὑπομνήμασι, sed transi-
rent etiam nonnunquam in ipsum textum, quan-
quam pro cuiusque librarii indole plus minusve
facile illud fieri poterat? Nihil igitur mirum, si
vel ex paucis illis diversis lectionibus, quae Scho-
lia afferunt, nonnulla in quorundam librorum
textum transierunt, quod factum videmus I. 688.
II. 246. IV. 1243. Imo mirum esset, nisi etiam
pluribus locis, qui praeter paucos illos a Scho-
liis indicatos, insignes auctoris manu ortas di-

versitates habuerunt, variae natae essent textus commutationes. Fit hoc facillime in paucis verbis, facile etiam in hemistichiis, minus facile in integris versibus. At contra facilius deprehenduntur versus intrusi quam angustius patentibus locutiones. Ne librarii quidem hemistichium versibus interpositum scribunt: aut in marginem coniiciunt, aut in veteris hemistichii locum ponunt. Quae integros versus efficiunt, potius inseruntur a librariis, tanquam si ex genuino versuum ordine sequerentur. Igitur si, ut observavimus, multis in librorum margine annotatis variis lectionibus, quarum nonnullae sunt in Scholiis asservatae, plures hodieque in Codicibus pro varr. lectt. comparent, facile mutationes textus oriri poterant; si adeo tales ortas esse verisimile fit, cum ex illis ipsis, quas ex hoc genere esse scimus, variis lectionibus quaedam in quorundam Codicum textus immigrarint; denique si tales mutationes textus nobis offeruntur, quales ex probabili ratiocinatione factas esse par est, si breviores locutiones in alios Codices irrepserunt, quas aliorum Codicum scriptores neglexerunt, si toti versus in carmine, quale hodieque legitur, nunquam deesse videntur, sed nonnunquam non supervacanei sunt et quibus carere possimus, sed importuni et qui sine maxima sensus offensione tolerari non possint: quid tum, inquam, obstat, quo minus, etiam deficientibus claris testimoniis, eam sequamur rationem, qua sola omnes etiam re-

pugnantes huius generis offensiones expedire possimus? Ac profecto sunt tales loci tantamque vim habent ad nostram sententiam, ut semel monitos persuasum iri non dubitemus.

Ac primum quidem de integris versibus importune insertis dicendum est; quos qui ex alio loco, quem tamen indicare nequeunt, ab eruditissimis librariis illatos censent, freti fortasse non ex ipsius rei natura ductis rationibus, sed exemplis quibusdam duorum versuum male ex suis locis, in quibus adhuc leguntur, in alium quoque locum nescio quo casu transpositorum (vid. I. extr. ex II. extr. et IV. 348. ex II. 1186.), nisi forte omnino nullis rationibus utebantur, sed consuetis locutionibus rem expediri posse putabant, nimium honoris tribuunt iisdem librariis, quorum inscitiam alibi tantopere perstringunt. Sed ipsa loca satis docebunt, an alia ratione istorum versuum illatio explicari possit, quam quae a nobis proposita est. Quod de brevibus versuum particulis tum demum refellemus, cum de integris versibus constiterit, an ex explicationibus legentium ortae sint: de his versibus nemo vel maxime litigiosus cogitare poterit. Criticorum diligentiam in illis interpolandis versatam esse, nemo putabit, qui et veteris Criticae et singulorum illorum versuum insitiorum conditionem norit. Multos scimus molestos versus obelis suis e veterum scriptis eiecisse et ex ingenio suo correxisse: in quibus magna, si nostri temporis Criticos spectamus,

interdum sunt audacia. Sed de interpolandis, totis versibus vel debile suae sententiae patrocinium praeter Homericorum carminum historiam nemo, puto reperiet: in quibus tamen qui olim in legendis Homericis offensionem praebabant, incuriae potius Zenodoti et ceterorum qui rhapsodorum maxime additamentis immutatum textum non expurgaverint, quam pravae libidini suum os Homero mutuandi tribuendos esse, nostris temporibus nemo est qui dubitet *). Quae autem in Euripideis interpolata sunt, plane alius sunt generis. At fuerit ista ratio non abs re veteris criticae: hoc unum quaero, an non potius correxissent, quod vel obscuriore sensu laboraret vel grammaticis difficultatibus, quales multae fuissent in Apollonio emendandae, quam ea, quae praeter morosum auctorem et qui plerumque ob ipsam novitatem novos ingenii partus veteribus praeferret, nemo fuisset mutaturus, suis interpolationibus correxissent. Accedit quod de veterum Criticorum opera in Apollonio posita nullum plane superest vestigium: ex quorum commentariis nostra conflata sunt Scholia, Lucilius Tarrhaeus, Sophocleus, Theo neque famam sunt nacti criticorum, neque in suis scriptis aliud quidquam attigerunt quam historias et locorum descriptiones ab Apollonio narratas: de lectionum diversitate bis tantum paullo longior expositio inde nata est, quod ad historiam

*) „Quis haec omnia a Zenodoto primo in textum illata esse crediderit?“ Wolfius Prolegg. Hom. p. CCI.

et geographiam pertinet (Scholl. ad I. 125. II: 786.): ceterae, quas supra indicavimus, leviter tantum attinguntur. Nam etsi interdum in iis Scholiis, quae satis antiqua sunt, reprehendantur locutiones insolitae sive non aptae comparationes, nunquam tamen talia correxisse videntur. Quod si eiusmodi nonnulla a Parisiensium Codicum auctore correctae sunt, paucae tamen sunt et leves correctiones. Nihil igitur ad nos Critici. Iam vide, lector, quid de istis versibus, quos tibi proponam, statuendum videatur.

I. 592. *Ἐνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν
ἀκτὴν τ' αἰγιαλὸν τε δυσήνεμον εἰσορόωντες.
ἦῶθεν δ' Ὀμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
πόντῳ κεκλιμένην παρεμέτρειον.*

Homericae repetitiones ab Alexandrinorum varietate alienae erant: raras sunt in versibus longo intervallo separatis; in versibus duobus coniunctis ut semel vel bis (II. 574. 1109) idem breve verbum in fine toleraverit Apollonius: longum adeo, ut est *εἰσορόωντες*, certe tolerare non potuit. Bene hoc intelligens Brunckius restitutum iri putabat poetae manum, si pro *εἰσορόωντες* in priore versu scriberetur *ἐκνεύσαντες*. Aliquanto melius nostra procedet ratio ita duplicem poetae manum exsculpens, ut in priore recensione lectum fuerit:

*Ἐνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
ἀκτὴν τ' αἰγιαλὸν τε δυσήνεμον εἰσορόωντες.
ἦῶθεν δ' Ὀμόλην παρεμέτρειον.*

in posteriore:

*Ἐνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθειον Μελίβοιαν.
ἤϊθεν δ' Ὀμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
πόντιω κεκλιμένην παρεμέτρεον.*

I. 939. de insula Cyzico:

— — — — ἐν δέ οἱ ἀκταὶ
ἀμφίδυμοι, κείνται δ' ὑπὲρ ὕδατος Αἰσηίοιο.
Ἄρκτων μιν καλέσιν ὄρος περηναιετάοντες.
καὶ τὸ μὲν ὑβρίσται τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ιδέσθαι.

Primum considera verba Ἄρκτων μιν καλέσιν ὄρος. Quidnam, obsecro, Ἄρκτων ὄρος vocavit? insulamne? nempe huius partem esse Ἄρκτων ὄρος ex Strabone demonstravit Brunckius et confirmat Orpheus Argon. 517. An ripas ita huc advocemus, ut μιν positum sit pro αὐτάς, ut est pro αὐτές II. 8. 575. IV. 404? At ancipites erant ripae: in altera fuit Ursorum ille mons a gigantibus habitatus, alteram, quae planities erat, Doliones incoluerunt. Interpres: „in insula littora utrinque adeunda sita sunt super fluvium Aesepum. Ursorum ILLVM appellant montem accolae.“ De quibus iudicet ipse lector; nos μιν ferri non posse rati rescribimus μέν. Sed iam vide insignem duorum versuum ineptiam. Ἄρκτων μὲν καλέσιν ὄρος. Hoc bonum; de monte recte dictum; quid de planitie narrandum sit exspectamus, atque satisfacit exspectationi vs. 947. Sed pergit: καὶ τὸ μὲν ὑβρίσται τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσιν. Quid hoc? oppositionis exspectatio ut

fieret, satis erat *μὲν* in praecedente versu: quid iterum ista particula eidem rei adiuncta? Neque, sive *ναϊετάσι* scribitur sive aliud eiusdem significationis verbum, alia res indicatur, quam quae iam fuit occupata in *περιναιετῶντες*. Manent verba *ὑβριστῶν τε καὶ ἄγριοι*, quo Gigantum epitheto libenter egeremus, si totus molestus versus abiici posset. Ac vide modo quam id commode procedat. Fac ita scripsisse Apollonium: —

*Ἄρκτων μὲν καλέσων ὄρος περιναιετῶντες
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ιδέσθαι.*

Nihil plane ita desideramus: fatendum haec non indigna esse Apollonio. Sed quid faciemus molesto illi versui, qui bonus est per se neque ea ratione poetae abiudicandus, sed malus ob eam coniunctionem, quae inter eum et priorem versum intercedit? Nempe hic quoque clara vestigia duplicis recensiois mihi videor deprehendisse. Si antecessit versus, qui non ut is, qui nunc antecedit, idem fere continebat, sed id, sine quo insititius versus dici non potuit, verbum *ὄρος*, adiuncta fortasse ea divisione, quam nunc demum ex vs. 947. cognoscimus, hic quoque versus ferri potuit, absente eo quem nunc solum in textu toleramus. Quae cum ita sint, tale quid in priore recensione fuisse suspicor:

— — — — *ἐν δὲ οἱ ἄκται
ἀμφίδυμοι, κείνται δ' ὑπὲρ ὕδατος Διὸς ποιοῖ
οὐρος μὲν τ' ἐν τῇ, πεδίον δ' ἐν τῇ παρῴκεται.*

*καὶ τὸ μὲν ὑβρισταὶ τε καὶ ἄγριοι ναιετάσιν
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περιχτιόνεσσι ιδέσθαι.*

Forte fortuna e duobus versibus margini adscriptis unus tantum in textum transiit.

Sciens alium scrupulum ad finem huius disputationis reieci, qui nunc paullo facilius expediri poterit. In eo versu, quem soli priori recensione vindicavimus, libri ad unum omnes praebent *ἄγριοι ναιετάσσι*, aperto vitio prosodico. Quod reposuit Bentleius, *ἀμφινέμονται*, satis bonum est, sed nullam habet verisimilitudinem ex rationibus palaeographicis; quomodo oriri potuerit *ναιετάσσι*, verbum non minus poeticum quam *ἀμφινέμονται* non liquet. Ex nostra ratione paulo id probabilius fit. Prioris recensione lectio, quae hic ut alibi ex margine irrepsit, omnibus iis mutationibus obnoxia erat, quibus veterum observationes in margine adscriptas fere ubique insignes corruptiones traxisse videmus. Ita facile pro eo, quod exciderat, *ἀμφινέμονται* a male diligente lectore *ναιετάσσι* fuit adscriptum. Aliam expediendi loci rationem non video. Quod Porsonus coniecit Advers. p. 171. *ὑβρισταὶ καὶ ἀγρεῖοι ναιετάσσι*, dupliciter falsum est. Nam et deletur Homericæ locutio Od. ζ. 120. ι. 175. ν. 201. quod in Apollonio minime fieri debet, et infertur inaudita apud epicos forma *ἀγρεῖος* paucis locis Pseudophocylidis et Epigrammatum male defensa.

II. 379. *Τοῖς δ' ἐπι Μοσσύνοικοι ὁμέριοι ὑλήεσαν
ἐξείης] ἠπειρον, ὑπάρειάν τε νέμονται*

*δρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτῆναντες
 κάλινα καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
 μόσσυνας καὶ ὃ αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἐνθεν ἔασι.*

Ita omnes libri. Quam inepte vs. 381. sq. coniungantur, verba *δρατέοις πύργοισιν πύργους εὐπηγέας τεκτῆναντες*, non fugit eruditos. Ab omnibus probatam Brunckii lectionem indicamus. Is duos postremos versus ex h. l. eiecit — quibus de causis, apud ipsum legat qui velit —; priorem, mutatis verbis *κάλινα καὶ* in *δρατέες*, inseruit ante vs. 1018. ubi posterior eiectorum versuum iterum legitur. Haec molimina refellere non est opus. Nobis postremi versus in posteriore recensione a poeta omissi videntur, ne eadem bis repeterentur in eodem carmine: in margine annotati facile in textum pervenerunt: illud verbum, quod pro recepto in posteriore editione *πύργοισιν* antea legebatur, minus facile immigrare potuit, ut illud coniectura tantummodo assequi possimus. Scripsit fortasse Apollonius in priore recensione:

*δρατέοις θριγκοῖσιν ἐνοικία τεκτῆναντες
 κάλινα καὶ πύργους εὐπηγέας κ. τ. λ.*

Quae postea ad *τεκτῆναντες* pertinebat, particula *ἐν*, antea melius referebatur ad substantivum: trabibus constructa erant aedificia, sed turribus interclusa.

II. 880. *Δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὐτως;
 οἱ μὲν γὰρ ποθι τῆτον, ὃν ἔλλαχον, οἶτον ὄλοντο·
 ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασι κυβερνητῆρες ὁμίλοι
 καὶ πολέες· τῷ μὴ τι διατριβώμεθα πείρης.*

Temere ad suum institutum Brunckius correxit
 ἡμῶν δ' ἄλλοι ἔασι, sed fuit tale quid in altera
 earum lectionum, e quibus vulgatus textus ortus
 est. Igitur haec fere fuit prior lectio:

*Δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὐτως;
 οἱ μὲν γάρ ποθι τῆτον, ὃν ἔλλαχον, οἷτον ὄλοντο·
 ἡμῶν δ' ἄλλοι ἔασι κυβερνητῆρες ὀμίλω κ. τ. λ.*

Recentior ea est, quam libri praebent, sed omisso
 versu 881.

II. 1116. αὐτίκα δ' ἐρῶάγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὕε δὲ
 πόντον
*καὶ νῆσον καὶ πᾶσαν, ὄσην κατεναντία νῆσον
 νῆσόν τ' ἠπειρόν τε περαιῆς ἀγγόθι νῆσον
 χώρην Μοσσύνθικοι ὑπέρβιοι ἀμφινέμοντο.*

Horum versuum tertius non ille quidem malus,
 sed eo, quem occupat, loco sensum turbans, in
 eos libros, qui soli eum tenent, Vatic. II. et, ut
 videtur, Guelf. et in ed. Flor. ex prioris lectio-
 nis notatione intrusus est. Haec ita fuit:

*αὐτίκα δ' ἐρῶάγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὕε δὲ πόντον
 νῆσόν τ' ἠπειρόν τε περαιῆς ἀγγόθι νῆσον.*

Rem cuivis lectori apertam observarunt etiam
 Hemsterhusius et Ruhnkenius.

II. 1126. πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπιβρίσασαι ἄελλαι
 νῆος ἀεικελῆς διὰ δύρατα πόντ' ἐκέδασσαν,
 ἢ ἔνι τειρόμενοι ἅμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες.
τῆνεκα νῦν ὑμέας γεναζόμεθ', αἷ κε πίθοισθε.

Versus tertius omnibus in libris totius loci sen-
 sum pessumdat: corruptusne sit, an prioris re-

censionis, dubitat Ruhnkenius; in Brunckiana editione eiectus est. Ex prioris recensionis lectione lacinia tantum est, quae, nisi plura accedebant, tolerari non potuit. Legebatur tale quid:

*ἢ ἐνι τειρόμενοι ἄμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες
πόντον ἐπέπλωμεν πατρὸς κρυερῆσιν ἐφετμαῖς.*

Quoniam haec sine sensus dispendio omitti possunt, cum praesertim res postea fusius narretur, a poeta in secunda editione omissa esse potius credam, quam excidisse versum librariorum culpa.

IV. 435. de Medea fratri insidias struente:

*ἢ δέ τε κηρύκεσσιν ἐπέξυνώσατο μύθους
θελγέμεν, εὐτ' ἂν πρῶτα θεᾶς περὶ νηὸν ἴκηται
συνθεσίῃ, νυκτὸς τε μέλαν κνέφας ἀμφιβάλῃσιν,
ἐλθέμεν, ὄφρα δόλον συμφράσσειται, ὡς κεν ἐλῆσα
χρῦσειον μέγα κῶας ὑπότροπος αὐτίς ὀπίσσω
βαίῃ ἐς Αἰήταο δόμους· περὶ γὰρ μιν ἀνάγκη
νιῆες Φοῖβοιο δόσαν ξείνοισιν ἄγεσθαι.
τοῖα παραφαμένη θελκτήρια φάρμακ' ἔπασσεν.*

Verbi *θέλγειν* prima significatio est praestigiis incantare aliquem: post de omnibus eiusmodi rebus usurpatur, quae insignem vim habent ad movendos homines et plus quam naturalem. Hinc pluries apud nostrum de Cupidinis operibus III. 28. 86. 143. de vi iucundi sermonis *θέλγετ' ἀκρῆν θυμός* II. 772. Iam videndum, quatenam eius notio hoc loco sit statuenda. Quod per nuntios Medea dicit Absyrto, aut oportet esse de iis, quae Medea petit ab Absyrto, aut quae se facturam esse illi promittit: duplex igitur haec ratio in infinitivo locum habere po-

terit. Pone priorem; tum ita vertendus locus: Medea nuntios iussit persuadere Absyrto, ut secum insidias strueret iis, qui se atque vellus tenerent. At, obsecro, quam hoc male dictum esset! Ad rem Absyrto non minus gratam, quam sibi esse Medea fortasse simulabat, nuntios illum non incitasse, non ei persuasisse, sed commovisse nescio quibus illecebris, quae vera est significatio verbi *θέλγειν*? Dignum sane nuntiorum munus, non, ut vulgo, nuntiare, sed rem totam suis artibus perficere! Praeterea vide insignem ineptiam: *θελγέμεν, εὐτ' ἂν ἴκηται, ἐλθέμεν* „persuadere Absyrto, ut, quumprimum venerit, veniat.“ Restat altera ratio ad Medeam referendi *θελγέμεν*. Hoc ita tantum paullo tolerabilius procederet, ut *θελγέμεν* absolute dictum a poeta consilium significaret, quod in Medeae animo latuisset. Sed mala est propera mutatio subiecti, quod primum est Medea in *θελγέμεν*, deinde Absyrtus in *ἐλθέμεν*; et equidem nescio, quamnam *θελκτὸν* adhibere voluerit Medea accedenti Absyrto. Ex sequentibus futilia ista esse patet. Nihil certius quam non potuisse ita scribere Apollonium, uti omnes libri eum scripsisse persuadere volunt. Ac mihi quidem id quoque certum est, versus 436. 437. plane ex nostro textu eiciendos esse. Omissis illis, vide, quam egregie sententia procedat:

ἦ δέ τε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους
ἐλθέμεν, ὄφρα δόλον συμφράσσεται κ. τ. λ.

Quid Absyrtum facere iusserit Medea, exponitur. — Sed quid statuendum de abiectis illis versibus? Nimirum novo ostendunt exemplo, quantis obnoxia sint mutationibus, quae non semper in textu fuerunt, sed ex notis marginalibus malum pedem intruserunt. Prioris recensio- nis lectio, quam probabiliter hic tenemus, egregie mutilata fuit. Legebatur tale quid:

ἡ δὲ τε κηρύκεσσιν ἐπέξυνώσατο μύθος,
 θελγόμεν, εὐτ' ἂν πρῶτα θεᾶς περὶ νηὸν ἴκηται
 συνθεσίῃ, νυκτός τε μέλαν κνέφας ἀμφιβάλῃσιν,
 ἥρωας Μινύας, ἐπὶ δ' αὐτίκα κῶας ἐλέσθαι,
 ἄφορρόν δ' ἐπὶ νηὶ κειῖν πόλιν Αἰήταο.
 τοῖα παραιφαιμένη θελκτήρια φάρμακ' ἔπασσεν.

Medea nuntiis consilium se cepisse ait Argonau- tis ereptum vellus seque ipsam patri restituendi; ut possit eripere, incantaturam se Argonautas. Aliud obiectum verbi *θελγόμεν*, quam id quod nos con- iectura restituimus, in vetere lectione esse non potuit. Sane Absyrtum *θελκτηρίοις φαρμάκοις* adducere voluit ad veniendum, sed haec secreto adhibenda erant; cum nuntiis hic dolus non erat communicandus, neque, cum advenisset Absyr- tus, ullam *θελκτὺν* adhibere voluit. Ceterum mutationis causam hic quoque divinare non possum.

IV. 538. Ἰλλον, ὃν εὐειδῆς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆῦ
 δήμῳ Φαιήκων· ὃ γὰρ οἰκία Ναυσιθόοιο
 Μάκριν τ' εἰσαφίκανε Διωνύσοιο τιθήνην.
 τυτθὸς ἑὼν ποτ' ἔναιεν, ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα
 νυφόμενος παίδων ὀλοὸν φόνον· ἔνθ' ὄγε κέρην

*Ἰαίαις ἐδάμασσαν ἐρασσάμενος ποταμοῖο
 Νηϊάδα Μελίτην. ἣ δὲ σθENAρὸν τέκεν Ὕλλον.
 εἰδ' ἄρ' ὄγ' ἠβήσας αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσω
 ναίειν κοιρανέοντος ὑπ' ὄφρῦσι Ναυσιθόοιο.
 βῆ δ' ἄλαδε Κρονίην κ. τ. λ.*

Ita ed. Flor. et plurimi, ut videtur, Codices. Quartum versum suo loco motum esse et sensus ostendit et variae Codicum turbationes. In plurimis libris, ut E. et marg. B. a pr. m., ponitur ante vs. 540; in marg. B. a sec. m. post 547; in A. C. D, et Zeladae Codice deest. Vere Beckius, partim alios secutus, hos distinxit ut prioris editionis versus:

*δήμῳ Φαιήκων ὃ γὰρ (f. μὲν) οἰκία Ναυσιθόοιο
 τυτθὸς εἰὼν ποτ' ἔναιεν, ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα.*

Positi fuerunt post versum septimum ἣ δὲ σθENAρὸν τέκεν Ὕλλον; secuti ceteri versus inde ab illo βῆ δ' ἄλαδε Κρονίην, vel, quod probabilius est ob diversitates Codicum, haec sequebantur:

*εἰ γὰρ ὄγ' ἀκμάσας αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσω
 ναίειν κοιρανέοντος ὑπ' ὄφρῦσι Ναυσιθόοιο.
 βῆ δ' ἄλαδε κ. τ. λ.*

pro εἰ γὰρ in posteriore editione Apollonius scripsit εἰδ' ἄρ': ἀκμάσας praeter Zeladae Codicem quinque Parisini offerunt, qui priorem lectionem saepe conservarunt.

CAPUT TERTIUM.

*Duplicis recensiois vestigia ex Codicibus
Apollonii ostenduntur.*

Quod prioris capitis initio iam attigi, nunc repetendum est. Dixi aegre accidere, ut versus alienus recepti versus locum occupet; si trans-eat in textum, ita aliis interponi versibus, ut ceteri suam sedem retineant; interpolatio cum fiat minorum versus partium, aliam esse rationem: tum necessario ea verba cedere, quae antea legebantur: quod eo facilius fieri, quo pauciora et breviora sint verba. At simul constat, admodum esse difficile investigatu, quae verba illa ratione in textum irrepserint. Versus integri raro sine sensus dispendio interseri possunt: quod in paucis verbis mutatur, plerumque ad solam elegantiam spectat, ad totius periodi sensum rarissime attinet. Si ex veteris libri corruptione omnes hodieque libros eiusmodi tenet minus elegans lectio: quis, quaeso, diiudicabit, ipsumne illud, quod semper et ubique in opere

suo legi voluerit auctor, relictum nobis sit, an potius id, quod plane reiecerit, relictam sedem iterum importune occupaverit? Quid? quod, si quis laboraret in his diiudicandis, idoneis veteribus testimoniis destitutus, non modo nihil efficeret, verum etiam ad inanes istas ariolationes delaberetur, quibus saepissime Brunckium videmus auctorem nostrum correxisse. Sed propitia fortuna in Apollonio non est tantus monumentorum defectus. Qui hucusque plus minusve bene collati sunt, XIII libri Mss. Apollonii, non sunt eiusmodi, ut ex uno eodemque libro descripti videri possint: permultae in iis exstant adeo diversae lectiones, ut de duplicis recensio- nis vestigiis dubitari nequeat; unde nova rei instituendae ostenditur ratio, spesque, fore, ut pristinus nitor poetae quodammodo restituatur. Etenim si vera est nostra sententia, qua insignes illas lectionis diversitates ex notatione prioris lectionis in librorum margine facta natas esse contendimus, par est, pro diversa librorum, sive mavis, librariorum indole alium librum plus quam alium eiusmodi diversitates tenere: itaque esse iam ita demonstrabimus, ut quas quisque Codex graviores lectiones habeat et a ceteris omnibus discrepantes, eas afferamus; quo facto, quod fieri potuisse hucusque vidimus, factum esse, ex ipsa lectionum natura clare apparebit. Nam cum diversae illae lectiones, quas vel unus, vel pauci, vel, quod idem est, plures Codices ex uno fonte orti, quales secundi capituli initio indicavi,

offerant, eaque re non fuisse se genuinas nostri textus, i. e. posterioris recensione lectiones, sed serioribus additamentis male illatas esse se testentur; cum, inquam, illae lectiones saepe deteriores sint quam vulgatae, saepe nostrum ad sensum aequales, poetae fortasse itidem deteriores visae: paucas, quae nobis meliores videantur, suppressere debet dignum illud Critico studium veritatis, quod non ea, quae ex suo sensu poetae placere debuisse videntur, sed quae idonea testimonia ipsi poetae placuisse probabile reddunt, illius scriptis restituere conatur.

Haec praemonenda erant; iam Codicum Parisiensium, qui unius Codicis instar sunt, diversas a ceteris lectiones enotamus. Sed cum is librarius, cui illi Codices debentur, nonnunquam, quae sibi corrupta esse viderentur, levibus mutationibus suo ex ingenio emendaverit, quam rem ex Scholiis ad III. 372. in capite octavo demonstramus, iis lectionibus, quae non multum discrepant a vulgari, exigua apud plerosque, et nonnunquam merito, fides erit. Quamobrem has postea ponam; nunc eas enumerabo, quae magis abhorrent a ceterorum lectionibus.

Π. 30. ἔνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν εὐσιπιτον θέτο φᾶρος
λεπταλέον.

Quinque Pariss. ut Ed. Aldina et, ut videtur, Codex Vatic. secundus λεπτόμιτον.

Π. 217. Ἰκεσίς πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
ἀνδράσι, Φοίβε τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἴνεκεν Ἥρης
λίσσομαι, οἷς (sic) περιάλλα θεῶν μέμβλεσθε κίοντες.

Minus bene A. C. D. E:

λίσομαι, ἢ δὲ θεῶν, οἷσιν μέμβλεσθε κίοντες.

II. 729. ἢ μὲν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν
εἰς ἄλλα δευρομένη Βιθυνίδα.

A. C. marg. B. εἰς ἄλλα κεκλιμένη.

III. 390. — ὁ δὲ καὶ ποτ' ἀμύμονα Φοῖξον ἔδεκτο
μητρικῆς φεύγοντα δόλον πατρός τε θυηλᾶς.
πάντες ἐπεὶ πάντη, καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν,
Ξεινὸν αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιον ἢ δ' ἀλεγίξει.

Multo deterior est alia vetus lectio, quam ex
A. C. D. marg. B. recepit Brunckius:

— — ὁ δὲ καὶ ποτ' ἀμύμονα Φοῖξον ἔπεισε
μητρικῆς φεύγοντα δόλον πατρός τε θυηλᾶς
δέχθαι ἐπεὶ πάντη, καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν
κ. τ. λ.

Tum satis dure subaudiendum αὐτὸν i. e. Αἰήτην.
Quanquam eam duritiem non fugiebat Apollonius.
I. 1363:

— — ἢ τέ σφιν στυγερὴ τίσις ἔπλετ' ὀπίσω
χερσὶν ὑφ' Ἡρακλῆος, ὃ μιν δίδεσθαι ἔρυνον.

intellige ἠρώας. IV. 499:

ἔλπομαι ἔχ' ἓνα μῦθον, ὅτις προτέρωσε δίδεσθαι
ἡμέας ὀτρυνέει, τῆς πεισέμεν.

intellige Κόλχας. Similiter Odyss. β. 244. ἡμέας
ὀτρύνων καταπαυέμεν supplendum est δῆμον.
Ad posterioris recensiois πάντες ἐπεὶ πάντη
compara Aratum 4:

— — πάντη δὲ Διὸς κεχρήμεθα πάντες.

ib. 466:

πολλά τε καὶ σχεδόθεν πάντη συνεεργμένα πάντα;

Meleagrum Epigr. XCI:

πάντη γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται;

Platonis Philos. Epigr. III:

*Νῦν ὁ τὸ μηδὲν Ἄλεξις, ὅσον μόνον εἶφ' ὅτι καλὸς
ὤπται, καὶ πάντη πᾶσι περιβλέπεται.*

III. 1163. *Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἐτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
ἐν χώρῃ, ὅθι τέσγε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη,
ὦρτ' ἰέναι σὺν τοῖσι, πιφασκόμενος τὰ ἕκαστα,
ἠρώων ἐς ὄμιλον ὁμῆ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.*

A. C. E. Vat. II. postremum versum ita scriptum habent:

οἱ δ' ἔκλυον ἕκαστα ὁμῆ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.

Malus versus ita fortasse legendus est: *οἱ δ' ἔκλυον τὰ ἕκαστα ὁμῆ κ. τ. λ.*; dico fortasse: nam si cui minus necessarium videatur respondere τὰ ἕκαστα priori versui, ut prosodiae legibus satisfaciam, ne facilem quidem in illo versu mutationem audeam. Plura in eo genere vitia commiserunt seriores eius aetatis Epici, in qua nondum erant accuratae Grammaticorum leges. Noti sunt Antimachei lapsus; in Apollonio minus offendit, quod hodieque legitur III. 863:

λυγαῖη ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι;

vel potius, quod omnium fere librorum auctoritate nititur, *σὺν ὀρφναίοις φάρεσσι*. Quanquam

enim in epico sermone ubique esse φᾶρος, non φάρος, aiunt Grammatici Etymol. M. p. 248, 4., apud Atticos tantum corripī α vel, ut ait Etym. M. p. 175, 29., παρὰ τοῖς τραγικοῖς, cf. Herm. de em. Gramm. p. 443 sq.: tamen ea in re et vulgaris usus excusat Apollonium et Hesiodus *Ἔργ.* 198. λευκοῖσιν φαρέεσσι (ut in libris) καλυψαμένω χροῖα καλόν (nam sine auctoris nomine citatus versus ab Etymol. M. p. 90, 24. αὐτὴ δὲ φάρος μέγα ἔννυτο νύμφη Homericus est Od. ε. 230. corrupte descriptus). Sed graviora sunt alia vitia, quae in priore editione commissa in posteriore delevit Apollonius. I. 265:

αὐτὰρ ὃ τῶν μὲν ἔπειτα κατεπρήνεν ἀνίας
θαρσύνων, δμῶεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν
πέφραδεν· οἱ δὲ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.

Vatic. II. πέφραδεν· οἱ δ' αἶψα. Voluit πέφραδεν· τοῖ δ' αἶψα. I, 587:

καὶ μιν κυδαινόντες ὑπὸ κνέφας ἔντομα μῆλων
κεῖαν, ὄρινομένης ἀλὸς οἴδματι δίπλοα δ' ἀκταῖς
ἡματ' ἔλινύεσκον.

In corrupta Codicis Vatic. secundi lectione δαινύεσκον nihil potest aliud latere quam δαινύεσκον, repugnans illud et grammaticis et prosodicis legibus, attamen priori Apollonii recensione vix abiudicandum. Quod si illius Codicis in utroque loco lectio adeo mala nonnullis videatur, ut nunquam prodire potuerit ab Apollonio, considerent rhythmica vitia, ut productionem

brevis syllabae in thesi positae, quam in septimo capite ex eodem Apollonio afferam, scilicet et elegantissimo et limatissimo poeta.

IV. 366. ὕστατον αὖ καὶ κῶας, ἐπεὶ τ' ἐπάϊστος ἐτύχθη,
εἶλες ἐμῇ ματίῃ.

Ita Ed. Flor. Codex Guelferb. et, ut videtur, Caesareus; ἐπάϊστος ἐτύχθη Mediceus; ἐπεὶ τ' ἐπάϊστον ἐτύχθη Codices Vaticani. Alterius recensionis lectio est in Parisinis:

ὕστατον αὖ καὶ κῶας, ἐφ' ᾧ πλόος ὕμιν ἐτύχθη,
εἶλες ἐμῇ ματίῃ.

IV. 408. οὐδ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξομαι πτολεμίζειν
ἀντιβίην, ὅτε μὴ με διατμήξωσι νέεσθαι.

In colloquio cum Medea foedera nonnisi in speciem cum Absyrto icta esse contendit Iaso; quibus factis maiorem copiam esse perdendi Absyrti. Huius enim mortem sibi maxime esse optabilem, cum duce destituti minime eam opem accepturi sint Colchi a vicinis populis, quam antea sperare potuerint. Adiungit aliam rationem in corruptis versibus, quos adscripsimus, indicatam. In quibus veram poetae manum restituisse se putabat Brunckius, cum pro ὑπείξομαι, cuius verbi corruptionem et forma media et mensura violata indicat, rescriberet ὑπείξαιμι, pro οὐδ' ἂν ex quatuor Parisinis καὶ δ' ἂν. Fac hoc scripsisse poetam; tum is est sensus: et ego quoque bellum concedam Colchis, nisi me impediunt, quo minus in itinere pergam, i. e. si Colchi patientur me proficisci, pugnam cum iis

conseram. Inepta haec sunt et omni sensu destituta; tum demum bona prodiret sententia, si aut restitueremus veterem lectionem εἰδ' ἄν, ut ita locus vertendus esset: neque ego pugnam concedam Colchis (i. e. neque pugnabo cum Colchis), nisi iter meum impediunt; aut, si negatio esset ante πτολεμίζειν, quae, ni fallor, per ellipsin omissa videbatur Beckio ita vertenti locum: „atque ego Colchis ita cedam, ut NON pugnam contra, quando me non prohibuerint a reditu.“ Quem sensum nos graece loquenti poetae restitimus, ita refingentes locum:

*καὶ δ' ἄν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξω μὴ πτολεμίζειν
ἀντιβίην, ὅτε μὴ με διατμήξωσι νέεσθαι.*

Facilis est emendatio, sensus bonus; attamen nunc quoque manet dubitatio, cum Codicum lectiones inspiciamus. Καὶ δ' ἄν solorum Parisiensium est, quorum auctoritas unius instar est Codicis; in ceteris libris legitur εἰδ' ἄν. Praeterea in secundo versu ceteri Codices omnes habent διεξίωσι, quod verbum ne in textum recipiatur, vetat et significatio et mensura. Quod ex Florentina editione in ceteras transiit, διεξείργωσι eundem praebet sensum, quem διατμήξωσι; manet dubitatio, unde ortum sit εἰδ' ἄν, unde διεξίωσι. Sed iam proponenda est unice vera huius loci emendatio. Scripsit Apollonius:

*εἰδ' ἄν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξω μὴ πτολεμίζειν
ἀντιβίην, ὅτε μὴ με διεξείωσι νέεσθαι.*

„neque ego Colchis pugnam remittam, si me abire

non patientur.“ Priorem lectionem e Parisiensibus libris ante eruimus; haec est posterioris recensionis et melior. Ignavi hominis illud dictum est, pugnae periculo se liberatum iri, nisi forte Colchi eum retenturi sint; fortis herois, quod hic habemus, nolle se Colchis pugnam remittere, nisi apertam sinant viam.

IV. 546. οὐδ' ἄρ' ὄγ' ἠβήσας αὐτῇ ἐνὶ ἔλδειο νήσω
ναίειν.

ἀκμάσας pro *ἠβήσας* esse in Pariss. et in Zeladae Codicibus, in secundo capite vidimus.

Accedo ad eas Parisiensium Codicum lectiones, quae minus abhorrent a ceteris libris; has, etiamsi plerumque non pertineant ad duplicem recensionem, utile tamen videtur afferre, quoniam, si nihil aliud, certe iudicium nostrum de Codicum familiis confirmant.

I. 864. Ἡρακλῆς τοίοισιν ἐνιπτάζων προσέειπε.

προσέειπε ex A. B. D. E. non debbat recipere Brunckius, cum in ceteris libris omnibus sit *μετέειπε*. Similiter pro *μετηύδα* II. 467. in solo Guelferbytano est *προσηύδα*.

I. 1004. ὡς δ' ὅτε δέματα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέυτα
ύλοτόμοι στοιχηδόν ἐπὶ ἠημίει βάλωσιν.

A. B. C. D. Vatic. 2. *στελεχηδόν*. Vulgatae lectionis sensus hic est: velut trabes caesores in littus coniiciunt ea ratione, quae propria est seriei, i. e. deinceps. At *στελεχηδόν*: ea ratione, quae stipitum propria est. Igitur: stipites (quid

enim aliud sunt *δέρατα μακρά?*) stipitum in modum coniciuntur. Malum hoc est et ferent tantummodo aures, quod verborum varietate a cognoscendis iis, quae tamen eadem sunt, abducuntur.

II. 164. ἦμος δ' ἠέλιος δροσερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
ἐκ περάτων ἀνιῶν, ἠγείρε δὲ μηλοβοτῆρας.

Quatuor Parisini *δνοφεράς*.

II. 192. καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὄδμην χέον· ἕδέ τις ἔτι,
μὴ καὶ λαυκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλῆ
ἔστηώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.

Pro illo *μὴ καὶ* vel *καὶ μὴ*, ut est in E, Codices A. C. D. praebent *ὄδμην*, marg. B. *ὄδμῆ*, quod si recipiatur, contorta prodeat structura, quae fortasse ita ferri possit, ut negatio semel deficiens gravi particulae ἀλλὰ oppositione suppleatur. Sed verisimilius est, cum ex libris excidisset *καὶ*, deficientem syllabam prave supplevisse librarium Parisinum.

II. 674. τοῖσι δὲ Λητῆς υἱὸς ἀνερχόμενος Λυκίηθεν
τῆλ' ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν Ὑπερβορέων ἀνθρώπων
ἔξεφάνη.

Quod hoc loco in Parisiensibus quinque est, *Λιβύηθεν*, vix auctori tribuerim; unice verum videbatur Brunckio.

II. 955. ἔνθα δὲ Τρικκαίῳ ἀγαυῷ Δηϊμάχοιο
υἱῆς, Δηϊλέων τε καὶ Αὐτόλυκος Φλόγιός τε
τῆμος, ὅθ' Ἡρακλῆος ἀποπλαγχθέντες ἔναιον,
οἱ ῥα τόθ' ὡς ἐνόησαν ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν,
σφείας αὐτῆς νημερτῆς ἐπέφραδον ἀντιμάσαντες.

Ita hic locus sine sensu ante Brunckium legabatur, qui ex A. et marg. B. ita scripsit tertium versum:

τῆμος, ὃθ' Ἡρακλῆος ἀπέπλαγχθεν παρέναιον.

In D. est *ἀποπλαγχθέντες παρέναιον*. Sed vereor, ne ista lectio, quae placuit Brunckio, sciolo potius librario quam poetae debeatur. Certe explendi lacerati versus studio etiam aliae nonnullae ortae sunt illorum Codicum lectiones: ut *ὀδυμῆ* in loco ante allato; similiter III. 1186. *ἐπὶ γηγενῆ εἶσατο λαόν*, ubi *ἐπὶ* non minus otiosum est quam in hoc loco *παρά*. Atque II. 995. in prava lectione *Θεμισκύριαι* (cf. Taylor. Lectt. Lysiae. IV. p. 687.) corrupto versui addito *γε* mederi voluit librarius. In nostro loco veram utriusque editionis lectionem coniectura restituimus. Scripsit Apollonius:

τῆμόςδ' Ἡρακλῆος ἀποπλαγχθέντες ἔναιον.

Fraudem fecit librariis ignotum *τῆμόςδε*. Rarum verbum eadem, qua *τότε*, significatione legitur in Theocr. X. 49. Callim. H. in Iov. 21. Maximi 4. 16. 27. 115. 186. 202. 214. 237. 473. 508. 514. Brunck. Anall. Vol. II. p. 519. Apoll. Dysc. de pron. 265. C.

III. 430. — — — *εἰ γὰρ ἔτ' ἄλλο*

ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπικείσεται ἀνάγκης.

A. B. C. D. *ἐπαμείβετ' ἀνάγκης*, quod nisi mutando ceteris adaptetur — atque adaptavit Brunckius — sensum praebet nullum. In Edi-

tione Florentina et Codice E. est ἐπιβήσετ' ἀνάγκης, quod neque auctoritate librorum prae vulgata commendatur, neque alium praestat sensum. Mirum ni Codex aliquando offerat ἐπινείσετ' ἀνάγκη i. e. ἐπινίσσετ' ἀνάγκη. Sed genuinum est quod vulgatur. II. Z. 458. κρατερῇ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.

III. 650. — ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἅψ τ' ἀλέεινεν εἴσω· τηῦσσι δὲ πόδες φέρου ἔνθα καὶ ἔνθα.

A. C. D. κηδόσυνοι δέ. Vatic. 2. κηδομένην δέ. Comparata lectione Codicis Guelferhytani, in priore editione putamus fuisse κηδοσύνην δὲ sive illud ipsum Vaticanum Codicis κηδομένην.

IV. 50. ἔνθεν ἴμεν νηόνδε μάλ' ἐφράσατ'· ἔ γὰρ αἰδοῖς ἦεν ὁδῶν.

A. C. D. E. marg. B. ἔνθ' ἄρα νηὸν μὲν μάλ' ἐφράσσατο.

IV. 917. ἀλλά μιν οἰκτεῖρασα θεὰ Ἐρυκος μεδέουσα Κύπρις ἔτ' ἐν δῖναις ἀνερέψατο.

Ex corrupta hac lectione, unde profectum est Editionum ἀνετρέψατο, Brunckius exsculpsit ἀνερέψατο. In Parisiensibus est ἀνερούσατο i. e. ἀνερούσσατο. Suspectum hoc est, quoniam suo iudicio plerumque istum librarium usum esse antea vidimus; et quibusdam in rebus stultissimo cuique maxime obsequendum est.

IV. 1051. — — νῦν δ' ἐλάθεσθε ἄνορῆς, ὅτε μῦθοι ἀπομηγῆντες ἴασιν.

Sic Editiones, Codices Vaticani, Vrat. Caes. Medic. Guelf. In Parisinis est νῦν δὲ μέθεσθε.

IV. 1473. ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Μυσοῖσιν ἐπικλεῖς ἄστν πολίσσας νόστῃ κηδοσύνῃσιν ἔβη διζήμενος Ἀργώ.

A. C. E. ἐμήσατο διζήμενος. Voluerunt ἐβήσατο διζέμεν. Quanquam hanc lectionem librario potius quam poetae tribuerim.

Parisiensium Codicum quartus multa habet singularia; ex quibus potiora nunc delibamus.

I. 638. δῦν' ἐνὶ τεύχεσι πατρὸς, ἀμηχανίῃ δ' ἐκέχοντο ἄφθογοι.

D. ἐχέοντο.

III. 553. — — Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν.

D. ἀρήγειν.

IV. 94. ἦκ' ἀναειρόμενος προσπτύξατο θάρσυνέν τε.

D. φώνησέν τε.

IV. 467. μὴ φόνον ἀθρήσειε κασιγνήτιο τυπέντος.

D. πεσόντος.

IV. 567. ἐνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νόσσατο κέρην.

D. νύμφην.

IV. 603. — — — ἀμφὶ δὲ κῆραι

Ἡλιάδες ταναῆσιν αἰείμεναι αἰγείροισιν

μύρονται κινυρόν μέλαι γόν· ἐκ δὲ φαινάς

ἠλέκτρον λιβάδας βλεφάρων προχέουσι ἔραζε.

D. ἐλίγμεναι αἰγείροισιν. Illius verbi alias frequentatur praesens et aoristus medii significatque se circumvolvete, raro usu in illa lectione

passivam notionem habet perfectum. Quod alterius recensio-
nis lectionem continet, *αείμεναι*,
verbum nullum, omnes fere tenet Codices. Ne-
que *ύφήμεναι*, quod legisse videri potest, sed
ad aliam rem transtulisse Dionysius Periegetes
vs. 292:

*κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ύφήμενοι αἰγείροισι
δάκρυ' (sic) ἀμέρονται χρυσαυγέος ἠλέκτροισι,*

neque Florentinae editionis *έφήμεναι*, ridiculum
illud sensum praebens, sed nihilominus expres-
sum a Pio Bononiensi Argon. IX. 132:

— — — — — super alta sedentes
extensis foliis riparum brachia,

neque coniectum a Wakefieldio *ένήμεναι*, in quo
sedendi notio minime convenit huic loco, ad
genuinam Apollonii lectionem pertinent. Perin-
de repudiandum est Codicis Vratislaviensis *έείμε-
ναι*, quod cum aspero spiritu scriptum ne pro
genuino habeatur, vetat Dativus, simili ratione
vix alibi occurrens quam in Pauli Silentarii
Epigr. VII:

ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν έσσάμενοι,

de quo loco adhuc aliquantum dubito. Melius
esset *αλήμεναι* ab *αλήμι* premo, iisdem legibus
derivatum quibus a *τίθημι* fit *τιθήμεναι*. Sed
verissimum videtur *έελμέναι*. Paulus Silent.
Ecphr. S. Soph. II. 184:

— — — — — εἰ γὰρ ἐκείνοις
ἔποτε πυθομένοισιν επέχραεν ὕδασι ευρώς,
εἰ καὶ πελυέτηρον ἐπὶ χρόνον ἔκτοθι πηγῆς
καλπίδος ἐν γυάλοισιν έελμένα δώμασι μίμνοι.

In fine nostri loci D. habet *λεχέων προχέεσιν* ἔραζε, bonum illud per se, sed vulgato *βλεφάρων* multo postponendum. Hoc legit etiam Nonnus Dionys. II. 153:

*εἶην Ἡλιάδων καὶ ἐγὼ μία· πυκνά δὲ πέμψω
ἐκ βλεφάρων ἤλεκτρα· φιλοθρήνοις δὲ κορύμβοις
γείτονος αἰγείραιο περίπλοκα φύλλα πελάσσω,*

atque Pius Bononiensis, superciliis vertens, quanquam haud scio an iste ubique Florentina Apollonii editione usus sit.

IV. 1064. — — *σταλάει δ' ὑπὸ δάκρυ παρειάς
μυρομένης, οἴη μιν ἐπὶ στυγερῇ λάβεν αἴσα.*

D. marg. B. *μνωμένης*. Guelf. *μνωμένη*.

IV. 1103. *καὶ κ' ἐθέλων ἕκαθεν περ ἐφ' Ἑλλάδα νεῖκος ἄροιτο.*

D. *ἐς Ἑλλάδα νόστον ἄροιτο*, ut 841. *Νόστος* pro itinere legitur etiam IV. 739:

σχετλή, ἧ ῥα κακὸν καὶ ἀεικέα μῆσαο νόστον.

atque ita Orph. Arg. 52. Soph. Phil. 43. ubi v. Erf. Eur. Iph. A. 1261. Rhés. 427. Hel. 435. *νοστεῖν* ita est Od. O. 119. Apoll. II. 352. Coluth. 375. Eur. Hel. 481. Aristoph. Ach. 29. *περινοστεῖν* Pac. 762. Thesm. 796. Plut. 494. et passim apud Lucianum.

IV. 1391. *τῆλε μάλ' ἀσπασίως Τριτωνίδος οἴδμασι λίμνης
ὡς φέρον, ὡς εἰσβάντες ἀπὸ στιβαρῶν θέσαν ὤμων.*

D. *ἐνδοθι λίμνης*.

IV. 1538. — — — *πύθεσκε γὰρ ἐνδοθι σάρκας
ἰὸς ἄφαρ, μυδώσα δ' ἀπὸ χροῦς ἔρρεε λάχνη.*

Brunckius ex D. *ἔρρεεν ἄχνη*. Vulgatam tenet

Etym. M. 533, 26. Ad rem cf. Nicandrum
Alex. 247:

— — — — πικρὸς δ' ὑποσῆπεται ὕδρης
λόσ' σηπόμενον δὲ μύδω ἐκρήγνυται ἔρφος.

IV. 1674. εἰ δὴ μὴ νύσοισι τυπῆσι τε μῦνον ὄλεθρος
ἀντιάει καὶ δὴ τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει.

D. λυγρὸς ὄλεθρος.

In ceteris Parisinis Codicibus pauca sunt singularia, quae unus tantum habeat. Nonnulla id genus ex margine Codicis B. proferri possunt.

II, 803.

Δάσκυλον ὄτρυνέω, ἐμὸν νιέα· τοῖο δ' ἰόντος,
ἦτ' ἂν εὐξείνοισι διεξ ἄλδς (sic) ἀντιάοιτε
ἀνδράσιν, ὄφρ' ἀνιοῖο ποτὶ στόμα Θερμώδοντος.

Marg. B. διαμπερὲς ἀντιάοιτε. De Etymologico tacere debebat Beckius.

II, 1031. Τὲς παραμισσόμενοι, καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν
γῆσιν Ἀρητιάδος τέμνον πλόον εἰρεσίησιν.

Marg. B. et Edit. Flor. τὲς παραμειβόμενοι.
Orpheus Arg. 755:

ὃν παραμειβόμενοι μυχάτοις ἐπεπλείομεν ὄρμοις.

III. 1359. ὡς δ' ὀπότ' ἐς γαῖαν πολέος νιφετοῖο πεσόντος
ἄψ ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἄελλαι.

Marg. B. et Medic. e correctione ἀῆται.

IV. 1522. — — ὁ δὲ φοίνιον ἔλκος ἄφασσε
θαρσαλέως, ἔνεκ' ἔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε.

Cum marg. B. Vrat. Caes. et iis, quorum lectionem afferunt Scholia Parisina, Brunckius exhibuit ἐπεὶ ἔ μιν, quod explicatione natum est.

Ἔνεκα et ἔνεκα omnes significationes communes habent, quanquam repugnantibus Grammaticis. Ammonius: ἔνεκα σημαίνει ὅτι, ἔνεκα δὲ χάριν ἤμαρτεν ἔν ὁ Καλλίμαχος (fragm. CCLXXXVII.) εἰπὼν· εἵνεκεν ἔχ ἔν ἄεισμα· ὅπερ ἄτοπον, ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἔνεκα, ἵνα γένηται· ὅτι ἔχ ἔν ἄεισμα. Homer. H. in Ven. 199:

τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσεται, ἔνεκά μ' αἰνόν
ἔσχεν ἄχος, ἔνεκα βροτῷ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνή.

ad quem locum exstat Hermannii non certa emendatio, sed falsa correctio. Bio II. 7:

χωῖ παῖς, ἀσχαλόων ἔνεκεν (vulg. ἔνεχ' οἱ) τέλος ὑδὲν
ἀπάντη,

τῶς καλᾶμως ῥίψας πὸτ' ἀροτρεᾶ πρὲςβυν ἴκανεν.

Denique in Codice E. III. 1286:

χρίμψε δ' ἔπειτα κιών, παρὰ δ' ὄβριμον ἔγχος ἔπηξεν
ὀρθὸν ἐπ' ἐριάχω, κυνέην δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας.

est ἀποκάτθετ' αἰείρας, si fides est Brunckio.

Progredior ad Codicis Guelferbytani lectiones.

I. 59. Καινεία γὰρ ζωὸν περ ἐπικλείουσιν αἰοῖδοι
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφείας οἶος ἀπ' ἄλλων
ἦλασ' ἀριστήων.

Guelf. ὅτε σφόδρ' οἶος ἀπ' ἄλλων.

II. 575. τὸς δ' ἐλάοντας ἔχε τρόμος.

Guelf. ἔχεν φόβος.

III. 576. — — — — — καὶ τότε βελᾶς
ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη.

Guelf. βαρὺν χόλον.

IV. 196. — ἀτὰρ ὑμεῖς Αἰγαῖδος οἶά τε πάσης
αὐτῶν δ' ὑμείων ἐσθλήν ἐπαρωγὸν ἔσσαν
σώετε.

Guelf, Vat. 3:

— — — — — οἶά τε πάσης
γαίης αὐτῶν θ' ὑμείων ἐπαρωγὸν εἶσαν σ.

IV. 709. Ζῆνα παλαμναίων τιμήρορον ἰκεσιάων.

Guelf. ἰκεσίησι.

IV. 712. ἡ δ' εἶσω πελάνυς μελικτρά τε νηγαλήσι
καῖεν ἐπ' εὐχολῆσι παρέστιος.

Guelf. μελίκρατά τε. „Utraque lectio proba, utraque elegans, utraque poeta digna.“ Piersoni haec sententia (ad Moer. p. 255.) ita converti debet, ut neutram difficultate carere fatearis. In sacrificiis, quae inferis diis vel mortuis expiandis ferebantur, una cum mulsis libatis aut placentae sacrificabantur (μελίκρατα καὶ πέμματα Heliodor. VI, p. 292), aut pecudes exsecatae (infra II. 596). An simul et placentas et pecudes mactaverint, nescio. Quod si non fiebat, μείλικτρα idem esse oportet quod μελίκρατα; sin fiebat, est pro pecudibus dictum. Utrumque dici potuisse nego. Quare μελίκρατα videtur unice vera lectio; sed comburi mulsa, non bene dicitur,

IV. 800. εἰσότε οἱ πρέσβειρα θέμις κατέλεξεν ἕκαστα.

Ita Flor. Guelf. κατέλεξεν ἅπαντα est in ceteris.

IV. 810. ἀλλ' ἄγε, καὶ τινά τοι νημερτέα μῦθον ἐνίψω.

Guelf. θυμηδέα μῦθον.

IV. 1115. ἦσιν ἐπιφροσύνῃσιν ἐποτρυνέουσα μιγῆναι.

Guelf. ἐφημοσύνησιν.

IV. 1243. πλημμυρὶς — μυχάτη ἐνέωσε τάχιστα ῥῖόνι.

In Guelf. esse ἐνέωσεν ἄγεσθαι iam primo capite annotavimus.

IV. 1627. αὐτίκα δὲ Ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἤλυθε δ' αὔρη ἀργέσταιο τότε· χήραντο δὲ θυμὸν ἰωῆ.

Flor. Guelf. προμνήταιο τότε.

IV. 1279. παχνώθη κραδίη, χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρεϊάς.

Guelf. χύτο καὶ χλόος. Ita transpositum καὶ saepius legitur, maxime cum praepositionibus coniunctum, ut I. 74. σὺν καὶ τρίτος ἦκεν Ὀϊλεύς. Theocr. VII. 2. σὺν καὶ τρίτος ἀμὲν Ἀμύντας, in quo loco hodie peior lectio circumfertur, ignota Apollonio Dyscolo de Synt. 131, 30. de pronom. 312. C. Maneth. II. 82. σὺν καὶ χεῖρεσσι κάρηνα. Apoll. III. 115. ἐκ οἶον, μέτα καὶ Γανυμήδεα. Callim. in male tentato loco H. in Dian. 98. μέτα καὶ κύνες ἐσσεύοντο. ib. 166. ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλησαντο. Aratus 506. ἐν καὶ τόξον ἀγανοῦ τοξευτῆρος. Oppian. Hal. I. 151. ἐν καὶ ὄνος κείνοις ἐναρίθμιος, quam veram lectionem a Cod. Palat. II, etiam a Sylburgiano oblatam ex aliis male turbavit Brunckius. Nicand. Ther. 946. ἐν καὶ μήκωνος νεαροῆς ὀπόν. Sed etiam aliis verbis postponitur καί. Dionys. Perieg. 538:

κεῖθι Μέλας καὶ κόλπος ἐφ' Ἑλλήσποντον ἴσιν
ἀφρόν ἐρευγόμενος.

Manetho III. 1:

ὀππόσα καὶ κεραῆς συναφαῖς τεύχεσι σελήνης.

Diodorus V. (Anal. Vol. II. p. 186):

δεΐδια σόν τε φυῆς ἔρατὸν τύπον, ἠδὲ σὰ, κῆρε,
δήνεα, θεσπεσίης καὶ μένος ἠγορέης.

Epigr. adesp. CCCI:

δεῦρ' ἴδε, καὶ θάμβησον ὑπ' ὀφρύσι κείμενόν οἴκτον,
καὶ θυμόν, βλεφάρων καὶ πυρόεσσαν ἴτυν.

Sed in Hesiodo Theog. legam καὶ Νυκτὸς δνο-
φερῆς. In Epigr. adesp. DCCXLI, quod in la-
pide ita scriptum est:

ἐπὶ μόνους λυκάβαντας διω καὶ μῆνας ἔζησα,

pro ΑΙΩ fortasse scribendum ΕΓΩ.

IV. 1336. πολέων δέ τε μῆτις ἀρείων.

Guelf. ἀρίστη. II.-H. 325.

Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βελή.

IV. 1381. καὶ τήνδε πανατρεκέεσ ἔκλυον ὀμφήν.

Guelf. αὐδήν. Odys. B. 297. ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον
αὐδήν.

IV. 1452. ὡς δ' ὅποτε στεεινὴν περὶ χηραμὸν εἰλίσσονται
γειομόροι μύρμηκες ὀμιλαδόν.

Guelf. γειοτόροι. Philippus Thessal. LXXIII:

βωλοτόμοι μύρμηκες, ὁ γῆς στρατός, ἠνίκ' ἐσύλων
γειομόρος μελιχρὴν σμηνοδόκω χάριτας.

Alia significatione usurpatum μύρμηξ simile ha-
bet epitheton apud Christodorum 225:

Ἐντελλὸς δὲ Δάρητος ἐναντίον ὄμμα τιταίνων
γυιοτόρος μύρμηκας ἐμαίνετο χερσὶν ἐλίσσων.

IV. 1749. ὦ πόποι, ἦ μέγα δὴ σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος.

Guelf. ὦ πέπον, quae lectio satis est notabilis,

cum similis discrepantia Zenodotei et Aristarchei textus afferatur Schol. Ven. II. P. 171. et, ni fallor, ad alium quoque Iliadis locum. Quod ὦ πόποι in nostro Homero blandum utique alloquium est, Grammaticis deberi videtur. cf. Hes. Theog. 559: Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς, ὦ πέπον, ἐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.

Nolo plures huius Codicis insignes lectiones afferre, ne forte glossemata pro diversae recensionis lectionibus venditem. Haec enim compluria illic esse notavit I. Piersonus Verisim. p. 210. Etiam γεύσαιο huc spectat in γνώσαιο latens III. 801. quod qui ob vulgati πάσαιτο reprehensionem (vid. Schol. Flor.) illatum putet, eandem in γεύσαιο cadere obliviscitur. Quae quanquam plerumque facile cognoscantur, interdum tamen vix certi quid statuas. Ut IV. 985:

ἐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος —

pro ἔπος Cod. Guelf. habet λόγος, quod quisque glossatori deberi fateretur, nisi similis locus esset Arati 637: Ἀρτεμις ἐλήκοι! πρότερων λόγος, οἳ μιν ἔφαντο κ. τ. λ. Ut maneat res dubia, etsi nominativus priori sententiae magis favere videatur. In posteriore recensione restituenda haec pariter cum illis ab Apollonio profectis lectionibus spernenda sunt: attamen perinde non est, an id ipsum, quod reiiciamus, Apollonii partus an nescio cuius librarii putandus sit.

Unius Codicis instar sunt Vaticani 1. 3. 4. in quibus hae paucae sunt insignes lectiones:

I. 1289. *Τελαμῶνα δ' ἔλεν χόλος, ὠδέ τ' ἔειπεν.*

Vat. 1. 3. 4. *ἔλεν ἄχος.*

III. 1244. *Πέτρην θ' Αἰμονίην ἢ δενδρόηεντα Γεραιστόν.*

Vat. 1. 3. 4. *πετροήεντα.* Ostriferum Geraestum est Valerii Flacci I. 456.

IV. 316. *εἰαμενῆσι δ' ἐν ἄσπετα πώεα λείπον.*

Vat. 1. 2. 3. 4. *ἄσπετα μῆλα λείπον.* Voluerunt μῆλ' ἀπόλειπον.

Plura habet Vaticanus secundus.

I. 253. *Αἴσων αὖ μέγα δὴ τι δυσάμμορος. ἢ τέ οἱ ἦεν βέλτερον, εἰ τοπάροιδεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεῖς νειόθι γαίης κείτο.*

Vat. 2.

Αἴσωνα δ' αὖ μέγα μοῖρα δυσάμμορος ἤχθετο πάντων. βέλτερον, εἰ τοπάροιδεν κ. τ. λ.

Similiter verbo omissio βέλτερον est Od. Z. 282:

βέλτερον, εἴ κ' αὐτὴ περ ἐποιχομένη πόσιν εὔρεν ἄλλοθεν.

cf. Il. E. 81. Hom. H. in Merc. 170. Quint. Smyrn. X. 44. Ceterum exspectes *Αἴσωνι.* Call. H. in Cer. 32. *ἀλλ' ὄκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων.* De Vaticani Codicis lectionibus in I. 265. 587. supra locutus sum.

I. 537. *οἱ δ' ὥστ' ἠῖθεοι Φοίβω χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ, ἢ περ ἐν Ορτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῆ ἔμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι.*

Vat. 2. a manu prima *περὶ βωμὸν ἐνισπῆ*; hoc quid sibi velit, nondum potui investigare.

I. 1058. — — — — *αὐτὰρ ἔπειτα
τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες
πύμβῳ ἐπεκτερεῖξαν ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων.*

Vat. 2. et Ed. Flor. *δίχα τεύχεσι δ. i. e. seorsum.*

II. 238. *τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρήκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρη ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.*

Vat. 2. et Ed. Flor. *κασιγνήτην — Κλειοπά-
τρην — ἦγον ἄκοιτιν.*

II. 1135. *τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἐρέεινε.*

Vat. 2. *ἐπιφραδέως προσέειπε, quod recurrebat
vs. 1141.*

III. 702. *μή σφε κακῆ ὑπὸ κηρὶ διαρῥαισθέντας ιδέσθαι
λευγαλέως.*

Vat. 2. *ἀργαλέως.*

Unam adiungo diversam lectionem ex margine quarti Vaticani. Is in primo libro vs. 161:

καὶ μὴν Ἀμφιδάμας Κηφεύς τ' ἴσαν Ἀρκαδίηθεν

Ἰφιδάμας affert, eandem lectionem, quam omnes libri tenent in Orphei Arg. 151. unde tamen nolo duplex nomen Arcadis herois statuere, sed potius agnosco frequentem utriusque nominis in Codicibus confusionem, quae est etiam in II. *Ψ.* 87. Tryph. 181. Probabile hoc fit pluribus aliis locis, in quibus Amphidamantis memoria

iniicitur. Diversis rationibus eius origo traditur; nam in Apollonio haec est genealogia:

Aleus
|
Lycurgus, Amphidamas, Cepheus
|
Ancaeus

et eadem habet Pausanias VIII. 4. Aliter in Scholiis Ven. ad Nav. Catal. 110:

Amphidamas
|
Aleus (vel Lycurgus ad v. 116.)
|
Ancaeus
|
Agapenor.

Fratrem Ancaeii Amphidamantem vocat Apollodorus III. 9. Sed ubique Amphidamas nominatur, non Iphidamas. Sic etiam in Catalogo Argonautarum apud Hygin. Fab. XIV. In solis Scholiis Ven. ad Il. A. 319. confusum nomen scio cum Hippomedontis nomine.

Hactenus de Codicum lectionibus.

CAPUT QUARTUM.

De Grammaticorum citationibus.

Raro a Grammaticis citatur Apollonius, qui cum delectum scriptorum sequerentur ab Aristophane factum, ex Alexandrinis solum Callimachum et Theocritum dignos iudicabant, quorum auctoritate in rebus grammaticis uterentur, illum ut Alexandrinorum grammaticorum principem et ut exemplum elegiaci poetae, hunc ut bucolici carminis auctorem; Apollonium et ceteros poetas Alexandrinos spernebant. Fortasse etiam Callimachi et Apollonii similtas fecit, ut magis despicerent Apollonium: Grammatici enim Alexandrini aut erant Callimachei aut pendebant a Callimacheis, siquidem vocandi sunt Callimachei Aristophanes et Aristarchus, Aristophanis discipulus. Quamobrem etiam a senioribus Grammaticis, ut ab Apollonio Dyscolo et ab Herodiano, nunquam citatum invenimus Apollonium Rhodium. Neque in iis Lexicis et Scholiis, quae Byzantino aevo conflata ad nostra tempora pervenerunt, nisi historiarum causa ab ullo alio

citatur Apollonius quam ab Etymologici Magni auctore, litteratissimo homine, qui delectum Alexandrinum spernens etiam ex minus claris scriptoribus rariora in suum opus contulit. *) Is frequentissime Apollonii locos exscripsit, etiam longiores, ex prioribus maxime libris, plerumque sine indicio Apolloniani nominis; in quibus citationibus magna passim est lectionum diversitas. Hanc eodem loco habendam iudico, quem Codicum discrepantiis assignavimus. Priorem Apollonii recensionem neque nos habemus neque habuit Etymologus, ut vel ex citatione loci II. 963. intelligi potest, quam in primo capite indicavimus. Sed ut plurimi nostrorum librorum, Etymologi quoque liber prioris editionis lectionibus interpolatus fuit. Unam ἀπολάμπεται et ex Scholiis et ex Etym. 697, 50. supra adduximus. Cetera nunc sequuntur.

I. 211. Ζήτης αὖ Κάλαις τε Βορήϊοι νῆες ἴκοντο.

Etym. 411, 5. ἐκέσθην.

I. 549. — — — ἐπ' ἀκροτάτησι δὲ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῆσιν ἐθάμβεον εἰσορώσσαι.

*) De industria sua hoc ipse testimonium affert p. 417.

1. 10: καὶ μάλιστα πολλαῖς καὶ ἀνεικάστοις συμφοραῖς καὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων πιεζόμενος σπάνει, ἀλλὰ τῶ τῶν λόγων ἀνθελκόμενος ἔρωτι ὑδ' ὅλως τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνου δέδωκα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὠφελῆθῆναι τὰ μέγιστα καὶ τοῖς μετ' ἐμὲ καταλιπεῖν μνήμης ἄξιον.

Etym. 479, 52. σκοπιῆσιν. cf. Orph. Arg. 371. Anthol. Gr. Vol. XIII. p. 656. Dorvill. ad Charit. p. 652.

I. 565. καδδ' αὐτῆ λίνα χεῦαν ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.

Schol. Ven. ad Il. II. 183: καὶ τὸ ὑπὲρ τὸ ἰστίον, ὅταν λέγη καδδ' αὐτῆ λίνα χεῦον ἐπ' ἠλάκατα τανύσαντες. Quisnam id dixit? Excidisse nonnulla in Scholiis non est verisimile, cum raro citetur Apollonius. Igitur videtur Scholii auctor Apollonii versum pro Homericō habuisse. Ita plane, ut illic, citatur Etym. M. 424, 19.

I. 888. καὶ σε θεοὶ σὺν ἀπήμοσιν αὐτίς ἑταίροις
χρῦσειον βασιλῆϊ δέρος κομίσειαν ἄγοντα.

Etym. 122, 8: ἀπήρεσιν. Ad vulgatum cf. Hom. Od. K. 551:

ἔδὲ μὲν ἔδ' ἔνθεν περ ἀπήμόνας ἦγον ἑταίρους.

I. 966. ἔνθ' οἷγ' Ἐκβασίῳ βομὸν θέσαν Ἀπόλλωνι
στησάμενοι παρὰ θῖνα θυηπολῆς τ' ἐμέλοντο.

Etym. 906, 33. εἰσάμενοι h. l., ponentes, quae significatio fere eadem est, quam in θέσαν iam legimus. Talis pleonasmus quanquam exemplis non careat, meliori στησάμενοι „stantes“ merito cessit. στήσασθαι similiter positum II. 1172. Oppian. Cyneg. IV. 128. non debebat offendere Oppiani novissimum editorem.

I. 1035. μοῖραν ἀνέπλησεν τὴν γὰρ θέμις οὐποτ' ἀλύξαι
θνητοῖσιν· πάντη γὰρ περὶ μέγα πέπταται ἔρκος.

Ita omnes libri praeter Caesareum, in quo est *πάντη περι γάρ*, et E., in quo *πάντη γάρ τοι*. Praestantior videri potest Caesarei lectio, modo ita interpungas:

θνητοῖσιν πάντη· περι γάρ μέγα πέπταται ἔρκος.

Sed praefendum est quod ex Etymologico 16, 30. receperunt editores:

θνητοῖσιν· πάντη δὲ περι μέγα πέπταται ἔρκος.

Saepe enim coniunguntur *πάντη* et *περί*. II. 567:

— — *πάντη δὲ περι μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ.*

cf. Quint. Smyrn. II. 485. V. 36. VI. 354. XIII. 82. Similiter *ἀμφὶ* et *πάντη* Hesiod. Theog. 777. Dionys. Perieg. 596. Oppian. Cyneg. I. 335. 461. III. 273. Quint. V. 3. VI. 2. VII. 118. 717. X. 185. XIII. 2. 42. 75. 371. XIV. 571.

I. 1056. *Κύζικον ἐν κονίησι καὶ αἵματι πεπτηῶτα.*

Etym. 662, 49: *ἐν κονίῃ τε*. Theognis 1268:

ἠνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ.

Orpheus Argon. 568:

αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον.

Oppian. Hal. IV. 556:

δουριφάτες κονίης τε καὶ αἵματος ἔξανελόντες.

Pluralis Homericus est. II. O. 118. II. 639. 796. Od. X. 383. Sed eiusmodi minutiores diversitates plerumque idcirco apponimus, quoniam omnes alicuius momenti lectiones Etymologici af-

ferre promisi, utpote quod non a quovis perlectum sit, neque facile perlegatur. Ad rem ipsam satis est monere, multa ex memoria citasse illius auctorem, ut ex aliorum scriptorum locis intelligitur, in quibus interdum similes Apollonianis habet diversitates. Quare in his ipsis ne graviora quidem priori editioni ubique tribuerim.

I. 1117. ἔσκε δὲ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλε ἐντροφον ὕλη.

Etym. 228, 26. βριαρὸν.

I. 1161. τειρόμενοι καὶ δὴ μετελώφειον.

Etym. 571, 13. τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφειον.

I. 1250. αἴψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὄρωτο νέεσθαι.

Etym. 273, 17. Suidas v. δῖεσθαι: ὄρωτο δῖεσθαι.

II. 779. ἐμὲ δ' εὔρε νέον χνοάοντα ἰύλες.

Etymologi col. 813. v. 11. lectionem χνοάοντα παρειάς si novisset Hermannus, certe non protulisset inutilem coniecturam χνοάοντος ἰύλες ad Orph. p. 733. Nostro similis est Oppianeus Cyneg. IV. 347:

ἤλικες εἰσέτι παῖδες ἔτι χνοάοντες ἰύλες.

Hiatus in medio quinto pede admissus ex Homero notus esse potest.

II. 826. ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤρπασε μηρῶν
ἀγδην, μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἴνας ἔκερσε.

Etym. 41, 29. μάσας δὲ. Voluit fortasse πάσας.

II. 908. ᾧ ἐν ἀμειδίῃσιν ἀγίας εὐνάζετο νύκτας.

Etym. 82, 28. *ηύλιζετο.*

III. 856. *καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήρορον.*

Etym. 551, 47. *καυλοῖσιν διδύμοισι μετήρορον.*

IV. 511. — — — — — *ἀλλ' ἀπέρουκεν*

*"Ἡρη σμερδαλέησι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῆσιν
ὑστατον· αὐτοὶ δ' αὖτε Κυταΐδος ἦθεα γαίης
στύξαν ἀτυζόμενοι χόλον ἄγριον Αἰήταο.*

Etym. 548, 37: *δεῖ γάρ τε Κυταΐδος ἦθεα
γαίης. Lege ἦδη γάρ τε.*

Dispersas quasdam apud alios scriptores, Scholiographos maxime, lectiones non magis dignas habeo, quae in textum posterioris recensione recipiantur. Ne tamen ideo neglexisse videar, quae, quanquam non semper, semel tamen Apollonio placuerunt, apponam hoc loco, quaecunque id genus novi.

I. 59. *Καινέα γὰρ ζῶν περ ἐπικλείουσιν αἰοδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
ἦλασ' ἀριστήων.*

Schol. Ven. ad Il. A. 264. *Καινέα γὰρ δὴ
πρόσθεν.*

I. 95. *Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἐνὶ δώματα ναῖε λιασθεῖς.*

Schol. Pind. Nem. V. 25:

Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λιασθεῖς.

Similiter in Argonautarum Catalogo Orpheus 132.
de Peleo:

ὃς Δολόπεσσιν ἀνασθεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλω.

I. 155. *ρήϊδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς ἀνγάζεσθαι.*

Quod vetus commentator affert ad Aristoph. Plut. 210. *νέρθεν ὑπὸ χθονός*, huic potius quam poetae tribuo.

I. 128. 129. *ταῦρον ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῆσι
δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων.*

Aliam lectionem *ἀπεσεῖσατο νώτων* in Simplicio Taurinensi latentem eruit Amad. Peyron. in Empedocleis p. 16. non sine applausu excepit Schaeferus praef. ad Apoll. p. XIII. sqq. Scholia, quae de insigni Herculis vi verbo *ἀπεθήκατο* indicata loquuntur, an legerint *ἀπεσεῖσατο*, non solum ob librorum consensum, sed ob ipsam etiam rem dubito. Quidni hoc quoque eximii roboris est, bovis ingentis vim adeo continere magnamque molem ita regere, ut non uno iactu gravissimum onus in humum concidat, sed ut minus molestum sensim deponatur? Ut libere proferamus nostram sententiam, ineptum videtur *ἀπεσεῖσατο*. Rem, quae aut cadendo non laeditur, aut, si laeditur, nihil refert, abiicimus, non bestiam, quae humum proiecta violatur et quam violari non vult is, qui cepit et captu gaudens domum fert. Apte, quod hic malum est ideoque ab Apollonio merito in postera editione repudiabatur, usurpavit Nonnus XI. 217. de bove Ampelum abiiciente:

ἤβητην προκάρηνον ἔων ἀπεσεῖσατο νώτων.

Verum ne etiam priori Apollonii editioni istam lectionem abiudices, notandum, verbum *ἀποσεῖσασθαι* a senioribus poetis nonnunquam ibi

quoque usurpari, ubi parum aptum est. Ut Nonnus X. 364. de ipso Baccho cum Ampelo iocante: ἀπεσείσατο φόρτον ἔρωτος. atque iterum XLVIII. 145. de Baccho ludibundo:

χειρὶ δὲ φειδομένη βριαρὴν ἀπεσείσατο κέρην.

Similiter et hoc et gemina verba de partu dicuntur. Ἀποσεισεται ἀκλέα παῖδα est Maximi 156. ῥίψασα ἄχθος eiusdem 199. βρέφος ἐκπροβάλησι 240. ὠδίνων ἄχθος ἀπωσαμένη Philippi Thessal. LXVI. μεγάλας ὠδίνας ἐλάσσατο Orph. Hymn. XLIV. 4. Has seniorum poetarum delicias repudiarunt Alexandrini, ex quibus nihil eiusmodi memoria teneo; quod male antea irrepserat, idcirco delevit Apollonius substituitque a Callimacheis certe non improbandum ἀπεθήκατο. Callimachus H. in Iov. 15:

ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων.

Ex Etymologico Ms. Ruhnkenius Epist. crit. p. 279. ed. noviss. hos versus attulit:

*Οὐδ' ἵπποι ὀρθριναὶ κατὰ (leg. ἀνά) κλισίας χρομέθεσκον,
ἀλλὰ βόες πλήρεσσι κατευνάζουσι (f. παρευν.) κάπησιν.*

νησὶ δὲ προηκτὰ κέλευθα Χελιδονίης ἀπὸ πέτρης.

Πληγάδας ἀξείνεις, καὶ ὅπερ Φινῆϊα δόρυπα.

Ἄρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πνεύεσκον.

Quos versus plane silentio transmitterem, nisi quantum ut Apollonii laudaret Tzetzes ad Lycophr. 1285. Qui error — est enim error —, cum Tzetzae editiones corruptione vacare videantur, ipsius Tzetzae inscitiae tribuendus est. Quod enim

Argonautae — de aliis ista res dici vix potuit — ex Lycia profecti (nam ibi sunt Chelidoniae petrae. Dionys. Perieg. 128. 506. Quint. Smyrn. III. 234. Cellar. Geogr. ant. Vol. II. p. 223. sq.) ad Symplegades navigarint ibique invenerint Phineum, a quo mittuntur in postera Apollonii editione ad Symplegades, hoc fuisse in priore editione, igitur plane aliena ab iis quae postea copiose narravit: alius credat, ego non credam. Neque, si post tertium versum alius excidit, quod non est verisimile, difficultas illa de Phineo excitata evanescit. Ex Geographo aliquo locus depromptus videtur, in quo istae rupes ut extremi fines maris Aegaei indicabantur. cf. Diodor. XII. 3. 4. Plutarch. Cimon. 13. Ruhnkenium autem, qui sine ulla offensione hos versus Apollonio addicere potuerit, satis mirari nequeo; verum in iis omnibus, quae de duplici recensione, ut in ceteris plurimis, quae de Apollonio disputat, mirifice fallitur.

Sed finis imponendus est huic capiti et universae de duplici recensione disputationi. Ego his omnibus, quae hactenus dixi, hoc saltem demonstratum esse spero, cum ex duabus recensionibus ab Apollonio institutis posteriorem esse, quam hodie habemus, perspicuis veterum testimoniis constet, interpolatos versus, qui nostrum textum deformant, probabiliter alterius i. e. prioris esse recensione; deinde insignes, quas plurimi libri multis in locis offerant, vulgatae lectionis diversitates priori recensionem im-

putandas esse, ideoque a posterioris restituto-
omnes excludendas: non minus reiiciendas esse
similes diversitates, quae Grammaticorum ex
libris erui possint. En praecepta, quae nostram
rationem in dissentientibus libris regere debeant,
singula spectanti nonnunquam fortasse reprehen-
sionem expertura, in universum, ut auguror,
satis firma. Verum tacent nonnunquam illa
oracula: tum ingenio opus est neque supersti-
tiose venerante librorum apices, neque verisi-
militudinis fines temere superante. Huiusque
praesidio quomodo pluribus poetae locis genui-
nus sensus restituendus sit temporum iniuria
egregie interdum obscuratus, in sequente capite
demonstrare in animo est.

CAPUT QUINTUM.

Coniecturis emendatur Apollonius.

I. 332. " *Ἄλλα μὲν, ὅσα τε νηὶ ἐφοπλίσασθαι ἔοικεν,
πάντα γὰρ εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κείται ἴσοι.
τῷ ἔκ ἂν δηναίων ἐχοίμεθα, τοῖο ἔκητι,
ναυτιλῆς, ὅτε μῆνον ἐπιπνεύσωσιν ἄηται.*

Quoniam primus versus sensu caret, nisi quocunque modo coniunctio cum secundo efficiatur, pro πάντα γὰρ Huetius rescripsit πάντα μάλ', quae correctio in omnes postea editiones transiit. Verum sic quoque manet difficultas, si verbum ἄλλα accuratius inspiciamus. „Ceteris omnibus navis instructa est; quare proficiscendum, sicubi aspiraverint venti.“ Quae sunt ista cetera? Si totam spectamus periodum, ad aliam rem nullam referri poterunt, quam ad ventorum flatum. Is autem a diis mittitur, non una cum navi apparatus. Quod autem postea duce opus esse sociis exponit Iaso, neque, si verba premere volumus, ad navis apparatus dux pertinet, et, si hunc τοῖς ἄλλοις oppositum esse statuimus,

satis gravis enunciatio vs. 334. sq. pro parenthesi accipienda erit. Quamobrem ut nolo plane reiicere Huetii correctionem, ita melior videtur alia:

*Ἄρσαμεν, ὅσα τε νηὶ ἐφοπλίσασθαι ἔοικεν.
πάντα γὰρ εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κέϊται ἰῶσι.*

„Quod navis instructio postulabat, curavimus; omnia enim parata apparent.“

I. 516. *εἶδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι Διὶ λοιβάς,
ἧ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπὶ τε γλώσσησι χέοντο
αἰδομέναις, ὕπνῳ δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.*

Fueritne *θέμις* Iovi linguas sacrificare, nescio; quod postea Mercurio inprimis debebatur (Hemst. ad Aristoph. Plut. 1111.), Homericis certe temporibus omnibus diis tribuebatur, *Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν* Odyss. γ. 333. Quam rem cum in Homeri imitatore unice spectare debeamus, suspectum fit verbum *Διὶ*. Verum consideremus sequentia. *Τέως* duas habet significationes; primum est interea, quae significatio huius loci sensui repugnat, deinde paulisper, quam huc afferre adeo ineptum est, ut de hoc nemo cogitare possit. Quod Beckius vertit: „TUM libamina linguis affuderunt,“ solus Beckius docendus erit, neque *τέως* idem significare posse, quod *ἔπειτα*, neque *τε* particulam esse expletivam. Quae cum ita sint, revocato vulgato *δή*, cui *Διὶ* substituit ex libris so-

lus Vaticanus quartus a secunda manu, ita locum restituendum iudico:

*εἰς ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβάς,
ἢ θέμις ἐστὶ, θεοῖς, ἐπὶ τε γλώσσησι χέοντο
αἰθομέναις, ὕπνῳ δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.*

„Paullo post diis libamina miscuerunt linguisque infuderunt.“ Rarum anacoluthon, quo participium verbi finiti vice adhibuit poeta, ansam corrumpendi loci dedit librariis. Similiter II. Γ. 80:

*τῶ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ιοῖσιν τε τιτυσκόμενοι, λάεσσι τ' ἔβαλλον.*

cf. Herm. ad Viger. p. 772. — Longe postpositum δὴ non debet offendere. II. Ω. 243:

*ῥήτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνῳ τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν.*

I. 653. *Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πόλιν ἴξον ἰῆσαι
εἰς ἀγορὴν.*

„In urbe consederunt, confluentes in coetum“ Hartungus. Sed melius sensui consultum est hac Beckii interpretatione: „Lemniae vero mulieres per urbem CONSESSURAE IVERUNT.“ Nos Homericam locutionem poetae restituimus. Scripsit Apollonius:

Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πόλιν ἴξον ἰῆσαι.

II. K. 470: *αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος
ἴξον ἰόντες. Ψ. 38: κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴξον
ἰόντες.* Eadem ratione Theocriteum locum XXV. 84. emendavit Valckenarius.

I. 671. *τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἐδριόωντο,
ἀδμητες, λευκῆσιν ἐπιχνοάσσαι ἐθείραις.*

Candidos crines senum esse vere observavit Brunckius; ut crederemus, ξανθὰς ἐθείρας apte puellis tribui, neque Brunckio opus erat, neque Bernardo ad Theoph. Nonn. c. 2. p. 25. sq. et Locella ad Xen. Ephes. p. 135. sq.; Apollonii manum se restituisse, cum ξανθῆσιν in textum reciperet, nemini persuasurus erat Brunckius. Scripsit Apollonius:

τῇ καὶ παρθενικαὶ πύσυρες σχεδὸν ἐδριώωντο,
ἀδμητες, λευρῆσιν ἐπιχρῶσσαι ἐθείραις.

„puellae laevibus i. e. digestis crinibus pubescentes.“

II. 344. μὴ τλήτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι.

Lege: ἐπὶ νηϊ.

II. 458. πρὶν γὰρ δὴν ὑπὸ τ' αὐτὸς ἀριστήων στόλον
ἀνδρῶν

Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήτῃο
πέισματ' ἂν ἄψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ.

Hoc loco τε non modo Beckio, sed ceteris quoque editoribus expletiva fuit particula. Scribendum:

πρὶν γὰρ δὴ νύ ποτ' αὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν.

II. T. 95. καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο.

II. 1042. — — — — — ἐκ δὲ φαάνθη

ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος· ἀλλὰ μιν ἦρως
Εὐρυτίδης Κλύτιος — πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα —
ἦμεν ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος, αὐτὰρ ἔπειτα
πλήξεν.

Pronomen μιν, quod substantivo βέλος praecurrit,

non debbat adeo offendere Brunckium, ut corrigeret *ἀλλὰ μὲν*, quod neque hic neque alio quoquam loco dici potest. Nam cum *μὲν* restringat dictionem, cui apponitur, quomodo restringi potest particula, quae alii rei nulli quam coniungendis enuntiationibus inserviat? In Homérico enim *ἀτὰρ μὲν* aliam habet significationem *μὲν*, quam hoc loco habere potest. Sane otiosum est *μιν*, sed ferendum, nisi alia sunt, quae correctionem iubeant. Atque perinde *ἤκεν*, quod vulgato *ἤκε δ'* Brunckius substituit ex quatuor Parisinis, hoc est ex uno Codice, recens acceptum locum tenebit. Verum maxima nascitur difficultas, si interposita verba *πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα* accuratius consideres, quae non solum otiosa, sed etiam inepta sunt. Nam si sagittam dimisit Clytius, sponte intelligitur arcum tetendisse. In factorum consecutione haec quoque dici potuerunt, sed ut hic tanquam causa sequentium particula *γὰρ* illata minime sunt ferenda. Verum et istae ineptiae et otiosum *μιν* et non idonea auctoritate nixum *ἤκεν* evanescent, si ita scripsisse statuamus Apollonium:

— — — — — *ἀλλ' ὁ μὲν ἦρως*
Εὐρυτίδης Κλύτιος πρόπαρ ἀγκύλα τείνατο τόξα,
ἤκε δ' ἐπ' οἰωνὸν ταχυνὸν βέλος, αὐτὰρ ἔπειτα
πλήξεν.

III. 158. βῆ δὲ διέκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἀλωήν.
 „ibat per aedes in Iovis hortum.“ In hac versione imperfecte tantum interpretamur *διέκ*, quod

cum genitivo coniunctum non modo motum per aliquod spatium, sed simul magis etiam motum ex spatio significat. Igitur si *διὲκ μεγάροιο* Cupido ivisse dicitur, et peragrasset domum et reliquisset, in qua fuisset antea, narratur. At tamen non fuerat antea in domo, sed in ipsa *ἄλωϊ*. cf. vs. 116. in quam proinde non erat proficiscendum. Quare scripsisse suspicor Apollonium:

βῆ δὲ διὲκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἄλωϊν.

Fateor *μεγάροιο*, ut Iovis epithetum, nullam h. l. vim habere, sed aliud corrupti loci remedium vix poterit reperiri. Atque itidem otiosum est II. B. 134:

ἐννέα δὴ βεβῆασι Διὸς μεγάλα ἐνιαυτοί.

III. 247. de Aetiae δόμοις:

*τὲς δ' ἔχον ἀμφίπολοί τε, καὶ Αἰήταο θυγατρὲς
ἄμφω, Χαλκιοπὴ Μήδειά τε. ἣ μὲν ἄρ' ἦει
ἐκ θαλάμου θαλαμόνδε κασιγνήτην μετιῦσα.*

*Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ· πρὶν δ' ἔτι θάμιζεν
ἐν μεγάροισι, Ἐκάτης δὲ πανήμερον ἀμφεπονεῖτο
νήον.*

Pro vulgata lectione in secundo versu *τῇ μὲν ἄρ' οἶγε* offerunt B. Med. Guelf. *τὴν μὲν ἄρ' οἶγε* Flor. Caes. Vat. 1. 3. 4. Deinde *μετιῦσαν* Flor. Med. Caes. Vat. 1. 3. Levem hanc diversitatem lectionis ita explicat Brunckius, ut secundo versui nunc deperditus versus adnexus fuerit, in quo *ἐνόησαν*, *ἶδον* aut simile verbum fuerit ad Argonautas relatam. Nolim urgere, quid praeterea ad explendum versum adiaci po-

tuerit, difficile esse intellectu: ad ineptiam, quae tum in Apollonio fuisset, provocamus lectorem. Priora narraverat poeta ad ipsam rem intento animo; ista autem vidisse Argonautas parum referebat. Haec ad Brunckium. Aliam rationem inivit Hermannus ad Orph. p. 733. Cui viro cum apertum sit, verba *Ἥρη γὰρ μιν ἔρνε δόμῳ* neque cum antecedentibus vs. 248. sq. neque cum consequentibus *πρὶν δ' ἔτι θάμιζεν*, quibus praeponenda potius quam postponenda fuissent, ullo modo cohaerere, molestā ista verba ex priore editione intrusa posterioris genuina loco suo demovisse arbitratur. Nobis cum non itidem apertum sit, aliter de hoc loco statuendum videtur. Hoc voluit Apollonius et, ni fallor, satis perspicue expressit: „Medea in domo ambulabat sororem quaereus; nam in domo tum retenta fuit a Iunone, quanquam alias saepius extrinsecus quam intus versabatur.“ Iam transpone verba, ut facere debuit Apollonius ex Hermanni sententia; tum, quod nunc antecedit et antecedit necessario, dempta consecutione de novo suppleri oportebit: Medea in domo ambulabat sororem quaerens; alias raro domi fuit, sed (int. tum fuit domi, quia) Iuno eam domi retinuit. Verum longus sum, ubi non fuit opus, cum his, ut pluribus, quae in isto libro attigit, vir praestantissimus defunctoriam operam dederit. Patet in vulgata lectione satis bonum esse sensum; attamen ingratus hiatus et multo magis Codicum diversitates ad eam nos ducunt

sententiam, ut adhuc leviter corruptum locum esse censeamus. Apollonius ita scripsit:

*ἄμφω, Χαλκιοῦνη Μήδειά τε. βῆ μὲν ἄρ' ἤγε
ἐκ θαλάμης θάλαμονδε κασιγνήτην μετιῦσα.*

IV. 288. De Istro in Rhipaeis montibus orto:

*ἀλλ' ὁπόταν Θρηκῶν Σινθίων τ' ἐπιβήσεται ἕρος,
ἐνθα διχῆ τὸ μὲν ἐνθα μετ' Ἴονίην ἄλα βάλλει
τῆδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὀπισθε βαθὺν διὰ κόλπον ἴησε
σχίζόμενος πόντες Τρινακρίας εἰσανέχοντα.*

„In duo brachia dividitur Ister. Alterum in Adriaticum mare effluit, in Ionium alterum.“ Quomodo hoc dicere potuit auctor? Ponto Euxino inferri alterum brachium, in quod profecti sunt Argonautae, ex sequentibus intelligitur. Ionium autem mare ut diversum nomine re idem possit esse cum Ponto Euxino, tantum abest, ut potius cum Adriatico mari, cui adiaceat, saepius commutetur ab antiquis scriptoribus. Insignis difficultas neminem advertit nisi Flanginium, qui cum probe intelligeret, de solo Ponto Euxino hoc loco cogitari posse, coniecit μετ' Ἀξεινήην ἄλα, bonam ad sensum coniecturam, sed ex scripturae rationibus omni verisimilitudine destitutam. Igitur corruptum locum emendandum esse sine dubitatione pronuntiarem, nisi difficultatem augeret alius in proximis locus, qui ne Flanginium quidem offendit. Est is IV. 305. sqq. ubi de Colchis Absyrto duce ad Istrum tendentibus ita loquitur:

*ἄλλοι δ' αὖ ποταμὸν μετεκίαθον, οἷσιν ἄνασσειν
Ἄψυρτος, Καλὸν δὲ διὰ στόμα πείρε λιασθεῖς.*

τῷ καὶ ὑπέφθη τέσσε βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης
κόλπον ἔσω πόντοιο πανέσχατον Ἴονιοιο.

Rursus Ionium Euxinum pontum vocasse videtur. Quae res tam est incredibilis, ut, quamquam duobus locis omnium Codicum consensu firmata tamen utroque loco quavis alia potius ratione extirpanda sit, quam tantum vitium poetae relinquendum. Quamobrem, usquedum meliora alius obtulerit, hanc eruditis propono coniecturam, eadem ratione utrumque locum corrigendum esse, ἠφῆν scribendo in altero, in altero ἠφῆ. Ἡφῶος πόντος, qui Indicus est Dionysio Perieg. 37. 1163. et proinde etiam 588, Euxinus est Apollonio II. 745. ubi de Acheronte loquitur:

ὄστε δι᾽ ἄκρης ἀνερεύεται εἰς ἅλα βάλλων
ἠφῆν.

Ibi Florentina editio et Vatic. 1. 4. ἠοίην prae-
bent, reiiciendum illud in Apollonio, qui in illo
quoque verbo non Homericam praefert et ioni-
cam formam, sed vulgarem et atticam, sed
quod verisimiliorem faciat nostram in hoc loco
coniecturam. Ἡοίην si fuit in libris, indocti
librarii non adeo vero absimili lapsu potius Ἴο-
νίην substituerunt.

IV. 599. ἠμιδαῆς Φαίθων πέσεν ἄρματος Ἡέλιοιο
λίμνης ἐς προχοᾶς πολυβενθέος.

Ex Homero notum est λιμένος πολυβενθέος II.
A. 432. Od. K. 125. II. 324. 352. ἀλὸς πολυβεν-
θέος Od. A. 406; igitur in Apollonii loco non

impugnarem, si satis firmatum esset librorum auctoritate. Sed cum in libris omnibus sit *πολυανθέος*, corruptum verbum, in sola Florentina editione *πολυβενθέος*, ut id primi editoris correctioni tribuendum videatur, nescio an scripserit Apollonius:

λίμνης ἐς προχοὰς πολυχανδέος.

λίμνη πολυχανδῆς est in Nonno XXXIV. 257.

CAPUT SEXTUM.

De poetarum imitatione.

Id genus poetarum, in quo nostra cura versatur, cum non suo ipsius ingenio, sed aliorum exemplo ad scribenda carmina adductum esset, ei, qui criticam artem ad illorum emendationem transferat, non modo id spectandum est, quid ex accurata ipsius auctoris cognitione ad illam rem perficiendam profici possit, sed etiam quid ex eorum, quos sibi imitandos proposuerit. Sed ut omnibus poetis, qui heroico versu utebantur, ita iis maxime, qui rem tractabant heroicam, unus omnium exemplo fuit Homerus. Quid ex hoc ad imitatorum emendationem profici possit, in Quinto Smyrnaeo luculente docuit Laur. Rhodomannus. Quidni igitur eadem ratio ad Apollonium quoque cum fructu adhibeatur? Qui etsi non adeo stultus fuit imitator, ut exscriptis totis versibus et hemistichiis centonem magis quam carmen conficeret, quod vitium nonnunquam in Quintum cadit ob eam ipsam rem sae-

pius, quam poterit Apollonius, ex Homero persanatum persanandumque, plerumque tamen satis perspicua praebet vestigia imitationis. In his quod Homericum est videtur restituendum esse. Quamobrem in ipso carminis principio:

*Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
μνήσομαι.*

quid vetat ne recipiamus id quod in Homero legitur *κλέα ἀνδρῶν* II. I. 189. 524. Od. Θ. 73. et posuit auctor Theocriteorum XVI. 2. ob hiatum repudiatum Christodoro 378; ob alias fortasse rationes auctori Homericum Hymni XXXII. 18; at quamobrem Homeri imitatori Apollonio? Atque hoc ipsum *ἀνδρῶν* clare exhibetur in textu Codicis A., in marginem reiecto vulgato *φωτῶν*. (Schaefer praef. p. VI.) Deinde in I. 1026:

σὺν δ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν.

ex Homero scribendum videtur *σὺν δ' ἔβαλον*. II. Δ. 447:

σὺν δ' ἔβαλον ρινῆς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μὲν' ἀνδρῶν.

III. 964. *γένατα δ' ἔτ' ὀπίσω ἕτε προπάρουθεν ἀεῖραι
ἔσθενεν.*

Homericum est et minus obvium *προπρηγές*. II. Γ. 218:

σκήπτρον δ' ἔτ' ὀπίσω ἕτε προπρηγές ἐνώμα.

Ac quid vetat, ne IV. 760. pro

κείνης γὰρ χρειώ με κικάνεται

minime audaci correctione reponamus:

κείνης δὲ χρειώ ἔμ' ἰκάνεται?

II. K. 118. *χρειῶ γὰρ ἰκάνεται ἐκέτ' ἀνεκτός.*
denique IV. 347 :

εἰσόκε τις δικάσῃσι θεμιστοπόλων βασιλῆων.

ex Hom. H. in Cer. 103. et Hesiodi fragm. 77.
79. scribi possit *θεμιστέχων?*

Sed cave haec et similia moliaris. Nam primum quidem ex prioribus huius libri capitibus manifestum est, eam esse Codicum Apollonii rationem, ut tales mutationes, quales sunt ἔλασαν pro ἔβαλον, προπρηγές pro προπάροιθεν prorsus sint explodendae. De κλέα φωτῶν et κλέα ἀνδρῶν idem valet; quod in uno Codice A. est ἀνδρῶν neque in ceteris Parisinis, interpretationi deberi istam lectionem arguit. Iam si semel vel bis ab Homeri exemplo sine necessitate deflexit Apollonius, quidni id etiam saepius fecisse videatur? Ac fecisse hoc eum, alia nobis ratio persuadet. Isti enim poetae, etiamsi fuerunt imitatores, tamen videri imitatores noluerunt. Quare cum Homericum versum vel hemistichium exscripserunt, mutato uno duobusve verbis furtum obtegere studebant. Ex Apollonio, qui, ut dixi, raro [describebat longiores locutiones, ea res probari non potest; sed ex Quinto tantum quantum satis est exemplorum afferam. Nolo talia afferre, quae fortasse metri gratia mutavit, ut II. 68. *φυγοπτόλεμος καὶ ἀναλκίς* pro ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκίς II. B. 201. neque talia, quae etsi metrō adaptari possent, aegre tamen possent, ut VI. 621 :

ἔδ' εἴ μοι σιέρνοιτε σιδήρεον ἦτορ ἐνείη.

in quo versu cum respiceret II. *B.* 490:

φωνή δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.

potuit scribere:

ἔδ' εἴ μοι στέρνοις χαλκήϊον ἦτορ ἐνείη.

vel:

ἔδ' εἰ χάλκεον ἦτορ ἐμοὶ στήθεσσι ἐνείη.

Sed sunt alia, quae aperte mutavit, ne imitationis speciem haberet.

II. *B.* 462:

ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερούγεσσι.

Od. *B.* 149:

πλησίω ἀλλήλοισι τιτανόμενοι πτερούγεσσι.

Neutrum suum fecit Quintus, sed scripsit III. 641:

οἰωνοὶ τε θοῆσι δισσύμεναι πτερούγεσσι.

II. *E.* 50:

Ἄτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ ὄξυόεντι.

Eadem locutio etiam *N.* 584. *O.* 536. 742. lecta minime cum Herm. ad Orph. p. 740. Quinto est obtrudenda pro suo ἔγχεϊ ὄκρουόεντι I. 257. VI. 553.

II. *N.* 396: *Ἀντίλοχος μενεχάρμης.* Hinc habet Quintus IV. 538. *Εὐρύπυλον μενεχάρμην.* VIII. 43. *Ἀριστόλοχον μενεχάρμην.* Sed IV. 502. VII. 511. *Εὐρύπυλον θρασυχάρμην.*

II. *II.* 290:

κάππεσεν οἰμῶζας ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν.

Quintus II. 546:

γαῖα δ' ἐπεσμάραγησε καὶ ἀμφεφόβηθεν ἑταῖροι.

Il. II. 320:

Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτιο χολωθείς.

Quintus II. 294:

Νέστορος ὄβριμος υἱὸς ἀδελφειοῦ χολωθείς.

Il. II. 776:

κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.

cf. Tryphiod. 617 — 629. Quintus III. 390:

*δὴ τότε ἐνὶ κλισίῃσι λελασμένος ἐγχειάων
κεῖτο.*

In eadem locutione ἀφροσυνάων posuit I. 754.

Ἰωχμοῖο III. 379.

Il. II. 853:

ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Quintus I. 104:

— — — — — ἢ νύ τοι ἄγχι
ἔστηκεν θανάτιο τέλος καὶ δαίμονος αἴσα.

Il. Φ. 146:

Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαίταμένων αἰζηῶν.

Quintus III. 31:

ὡς ἴδεν ἄσπετα φύλα δαίταμένων ἥρώων.

Od. B. 175:

*ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστῷ ἑνιαυτῷ
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι.*

Quintus I. 87:

τηλόθε νοστήσασαν εἰκοστῷ λυκάβαντι.

Od. A. 187:

μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο.

Quintus III. 517:

μνησάμενος σφεῖ παιδὸς εὐφρονος Ἀντιλόχοιο.

Od. Γ. 487:

δύσετό τ' ἠέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἄγυιαι.

Quintus V. 346 :

ἥελος δ' ἀπόρυσεν, ἐπεσκιόωντο δ' ἄλωαί.

Od. I. 200 :

— — ἄκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδροήεντι.

cf. Bion. II. 2. Quintus III. 325 :

λάβρον ἐπιβρίσαντες ἐπ' ἄλσεα ὑλήεντα.

ubi δενδροήεντα reponendum videbatur Hermanno.
XIII. 395 :

ἀλλ' ὥσπερ ξύλον αὔσον ἐν ἔρει ὑλήεντι.

Similiter Orpheus Quinto debere hemistichium
(III. 104. Arg. 641.) quam Homero verba maluit.
In Homero est II. A. 495 :

— πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλει.

In Orph. Arg. 166 :

Πηνειὸς μίσγων ξυτὸν ὄρον εἰς ἄλα πέμπει.

1056 :

τοῦ ῥα πλημύρεσα διὰ χθονὸς εἰς ἄλα πέμπει.

Eandem rem reperimus in Cynegeticorum auctore.
Is II. 206. scripsit :

*ἀλλ' ὅτε δὴ μετόπισθε περιπλομένησι σελήναις
θηλυτέρη τίκτει, τρίβον ἀνθρώπων ἀλεείνει.*

cum in Homero sit II. Z. 202 :

ὄν θυμὸν κατέδων, πάντων ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Possent plura afferri, sed his videtur satis provisum esse, ut voluisse poetas Homericam immutata dare appareat. Quodsi illi seriores, Quintus maxime, mutandis verbis imitationis crimen vitabant; quid Apollonius, qui multo magis ca-

vere deberet, ne videretur *κοκλύζειν πρὸς τὸν Χίον ᾠοιδόν*?

Sed pone id, quod iam minime probabile est, noluisse Apollonium minutis verborum mutationibus eam obtegere imitationem, quam ob totius carminis ingenium celare non posset, aliud manet argumentum, quod probas Codicum lectiones tueatur. Singularem dico Homeri eius rationem, quem Apollonius tractabat. Posterioris temporis poetae omnes, etiam Quintus, quem ex iis omnibus, quos attuli, locis ne levissima quidem suspicio est aliam secutum esse quam vulgatam Homeri editionem, aut Aristarchi Homero, aut eo, qui ex Aristarchi recensione natus erat, utebantur; prior Aristarcho Apollonius, utpote cui aequalis esset Aristophanes, Aristarchi praeceptor, Zenodoteum Homerum tractabat, de quo in peculiari fibello sententiam suam ponebat (Schol. Ven. Il. N. 657.); si non illum ipsum, certe eum tenebat Homerum, qui illi proxime accederet. Iam quanta fuerit illius a vulgato postea textu discrepantia, ex multis, quanquam de plurimis paucis, indiciis intelligitur. Ex hac editionum ratione natas esse Homeri et Apollonii quibusdam in locis diversitates putandum foret, eaque re suffulcienda codicum Apollonii auctoritas, nisi cautum esset prioribus argumentis, ut carere possimus isto auxilio.

Verum si mittamus in iudicandis maioribus illis discrepantiis Homerum Apollonii, utemur eo ad refellendos plures errores, qui in

minutioribus rebus versantur. Etenim cum his temporibus nostratum maxime studio factum esset, ut et ex neglectis olim Grammaticorum libris et ex ipsis veteribus scriptoribus prosarii et poetici sermonis leges accuratius constituerentur, mox, ut fit, eo perventum est, ut, quod non sine labore invenissent, ulterius quam liceret persequerentur. Qua re cum multifariis turbis afficerentur Tragici Graeci, neque Epicorum alia fuit fortuna. Nam cum Hermannus et numerorum et sermonis Homericum leges egregie perscrutatus esset, mox translatis iisdem legibus ad seriores poetas, neque satis ubique distinctis scriptorum singulorum aetatibus, aliena multa aut intulit poetis aut ansam dedit inferendi pluribus quas protulit correctionibus. Hinc omnium minime profecit Apollonius cum aequalibus poetis. Qui poetae cum neque Grammaticorum praeceptis, ut qui serius demum nascerentur, eas, quae postea fuerunt, accuratiores epici sermonis leges novissent neque observatas eas viderent in Homeri libris; peccat profecto is, qui obtrudat istas leges sive Apollonio sive aequalibus. In Apollonio II. 960. est:

ὅδ' ἔτι μινάζειν θέλον ἔμπεδον.

Temere hoc tentabat Herm. ad H. in Apoll. 46. ἄδεν scribens pro θέλον. Ex Aristarchoe canone Homericum est ἐθέλω. Etym. M. 318, 23. Schol. Ven. II. B. 247. A. 217. Eustath. ad II. K. p. 800, 28. Repugnantia sine dubio plura

in prioribus Homeri editionibus legebantur; unum hodieque novimus. In II. Σ. 174:

*οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσιν —*

repugnans duobus praeceptis Aristarcheis fuit Zenodotea id est vetus lectio: *ποτὶ Ἴλιον αἰπὺ θέλοντες*. Neque in antiqua lingua firmum fuisse discrimen mihi persuasi; quamobrem Hymni quoque Homericum locum nollem ab Hermanno tentatum esse, iu quo nulla Aristarchi castigatio restitui potest. Posteriores Aristarcho Epici so- lam fere habuerunt formam *ἐθέλω*; ea nonnunquam iis reddenda est, ut Quinto III. 654. *ὄν κ' ἐθέλῃσι* cum Rhodomanno. IV. 490. *ὄν κ' ἐθέλητε*. XIV. 221. *εἴ κ' ἐθέλωσι*. Idem Quintus VIII. 320. habet *ὄπη θέλον*, quod fortasse mutandum in *ὄπη ἔθειλον*, ut est in Homero *Πηλείδῃ ἔθειλ' ἐριζέμεναι*. In Maneth. VI. 326. legi potest *εἰ δ' ἐθέλοις*. Procl. H. 1, 17. *εὐτ' ἐθέλεις*. 46. *εἴκ' ἐθέλοις*. Orph. Lith. 176. *κρατεροῦ ἐθέλεις*. In Maximo 473. *τῆμόςδ' ἐθέλειν*. Plures autem scriptores Quinto negligentiores alteram quoque formam admiserunt. Orpianus Cyn. I. 319:

ἢ ὅτι πάγχυ θέλω ἐπὶ θηλυτέρῃσιν ὀρέειν.

II. 120:

ἔτι θέλων προλιπεῖν δυσέρωτα πόθον Μελιβοίης.

II. 524:

*κείνη θηρὸς ἔφν καλάμη κείνη τὰ θέλωσι
ὀηϊδίως ἔρθεσι.*

Hal. V. 505:

Οὐ μὲν μῶν μῦθον φορέειν θέλει, ἀλλὰ καὶ ἄλλω
πειθετο.

Nicander Ther. 474:

Μὴ σὺ γε θαρσάλως περὶ εἰῶν θέλε βήμεναι ἄντην.

Tryphiodorus, minime tam limatus scriptor,
quam est Nonnus, exemplum suum, vs. 200:

ἵππος ὅπερ κεκάλυπτο. θέλει δὲ εἰ γυμνὸν εἶσσαι.

Omnium minime illud praeceptum secuti sunt
Epigrammatici, qui saepe vulgaris potius quam
epici sermonis legibus sibi utendum putabant.
Nulli dubitationi obnoxium est *θέλω* in Alcaeo
Messenio I. (Anal. Br. Vol. I. p. 486.) Nicar-
cho IV. (II. p. 349.) Stratone XLII. XLVII. LIV.
LXI. LXXII. et proinde etiam LXXXVIII. Ep.
adesp. LXXVIII. CCXLIX. Facilis mutatio pro-
banda fortasse in Meleagro XCV. CVI. accura-
tiore poeta, sed vulgatam tenebo in Dioscoride I.
Rufino IV. XXXV. Hedylo Anal. II. p. 527.
Epigr. adesp. XXI. In iis autem poetis, qui
neque castigatum Criticorum cura Homerum ne-
que severa Grammaticorum praecepta secuti nul-
lam in eiusmodi rebus curam posuerunt, sed
vulgares formas haud cunctanter admiserunt,
nihil mutandum esse arbitror. Igitur intactus
maneat etiam Apollonius; intactus Theocritus
XXV. 53:

ὣς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἴψα χρέος ἐκτετέλεσται.

intactus Moschus II. 110:

ἢν θέλει ἀρπάξας ὠκύς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανε.

intactus, si quis alius aequalis illis poeta idem habeat vitium. Consulto omisi alios quosdam Theocriteos locos VIII. 7. XI. 26. XX. 1. in quibus vulgaris forma bucolici carminis rationi tribui potest.

Haec ut magis confirmentur, alia quaedam huius generis afferam, quae propria sunt Apollonii et seculi Apolloniani. Solus Apollonius habuit rariores quosdam usus, quos ex antiquis poetis, maxime ex Homero suo, in heroicum carmen transtulit. Ut ὄλλοι, quod Aristarchus articulum improbens in Homero non tulit, fuit in Zenodoteo Homero. Apoll. de Synt. p. 11, 29. 43, 24. Proll. Hom. p. 207. Idem in Homericis formulis saepe Apollonio restituit Brunckius, et recte quidem, recte etiam I. 910. quanquam repugnantibus libris. Neque minus huc spectat frequens in Apollonio pronominum confusio, velut primitivorum et possessivorum Zenodotea, de qua vide Ephemm. litt. Ienens. 1809. Vol. IV. p. 160. Ut in Zenodoti Homero εὐὸν fuit pro εἶ (Schol. γ. 261. Ω. 528. 550. Proll. p. 209. Apoll. de pron. p.), ita Apollonius habet εἶ IV. 802. εὐὸν II. 6. III. 1065. 1335. male eiectum et illic et I. 1032. Praeterea videnda singulorum cuiusvis pronominum generis alterna confusio. Εἶο mei est II. 635. εὐὸν mihi III. 49. tibi I. 893. σφίσι nobis II. 1280. III. 909. ὄς vel εὐὸς meus IV. 1015. 1036. Scholiorum auctoritate restituendum II. 226. tuus II. 634. III. 140. 1041. εὐὸν pro tui fuit in prima Apollonii

recensione I. 225, siquidem eius lectionem prae-
bet Codex Guelferb. et in Zenodoteo Homero *A.*
393. *T.* 342; in utroque, et in Apollonio et in
Homero, postea scriptum est *ἔῆος. ἐν φρεσὶν*
ἦσιν est in libris Hesiodi *Ἔργ.* 381. noster est
ἔός Ap. IV. 203. vester II. 332. III. 267. Zeno-
doti exemplo, Scholl. Ven. II. *A.* 142. Apoll. de
Synt. III. p. 197. de pronom. p. 360. Prolegg.
p. 248. *σφέτερος* noster IV. 1353. vester IV.
1327. *σφωίτερος* suus I. 643. II. 763. III. 335.
600. 625. 1227. IV. 273. Wolf. Proll. p. 248;
tuus III. 195. Similia interdum etiam apud seriores
reperiuntur: in Quinto II. 609. III. 634. VII.
294. *ἔός* est tuus; II. 28. 49. noster; sed rara
haec in isto scriptore, in quo tamen aliae pro-
nominum confusiones, non quidem Zenodoteae,
admodum frequentes sunt. — Quod ubique in
Homero *νήδυμος* legitur, non *ἦδυμος*, Aristar-
cho debetur, unde illud plurimis locis probant
Scholia Veneta et Eustath. ad II. *B.* p. 163, 32;
ἦδυμος non eripiendum est Apollonio II. 407.
— *τεθνηώς* scripsit Aristarchus. Schol. Ven.
II. *H.* 409. *I.* 629. *K.* 343. *II.* 16. 526. 858. *P.*
161. 229. *Σ.* 537. Eustath. ad Od. *O.* 1773, 34.
In Apollonio nolim mutare *τεθνηειώς* III. 461,
quod in Homero exhibuit Zenodotus. — *Παν-*
συδίη Aristarcheum est, Schol. Ven. II. *B.* 12.
29; quod repudiavit ille, *πασσυδίη*, Apollonii
I. 323. 634. 711. II. 759. 1064. 1171. III. 195.
IV. 859. Callimachi H. in Del. 159; sed *πανσυ-*
δίη scripsit Aratus 649. 714. et posteriores poe-

tae omnes; unde corrigendum Ioannis Gazaei vs. 550. *πασσυδίην*, verbum nullum, quicquid obloquatur Brunckius ad Apoll. III. 195. — *Μόλις*, vulgaris forma, in Apollonio ubique exhibenda est, etiam I. 1233. ex Vaticano codice secundo et III. 188. ex codice Laurentiano apud Dorv. ad Char. p. 409. Eadem est in Callimacho H. in Cer. 27. atque in Epigrammaticis, quorum sermo ad vulgarem magis quam ad poeticum accedit. Vide Meleag. XLII. Pallad. XIV. Iulian. Aeg. XLII. Epigr. Athlet. IV. Agath. XXXIII. LXXVII. Paul. Silent. Ep. XXIX. LIV. In Homero ubique legitur *μόγισ*; idem est in Nonno eiusque imitatoribus ubique tenendum; in ceteris poetis quoniam rarum est, quid ibi scribendum sit, nolo pro certo pronuntiare; in Quinto nunquam legitur. Ceterum spreta Grammaticorum quorundam auctoritate, optimis Atticis, ut Thucydidi, Euripidi, Aristophani (v. g. Lysistr. 328.) ubique restituendum est *μόλις*; Platonicum est *μόγισ*.

Alia sunt in hoc genere, quae neque in Apollonio neque in alio ullo Epico Aristarchei Homeri auctoritate turbari debeant. Ut in Homero ubique legitur *δὴ ἔπειτα*; quanquam *ἦπειτα* verbum sit nullum, tamen prava lectio *δ' ἦπειτα* (nunquam, quod mirum, *δὴπειτα*) omnium librorum auctoritate defensa manere debet in Apollonio II. 435. 899. 1171. III. 770. IV. 70. 1393. Call. H. in Del. 160. in Cer. 88. Arato 124. Manethone VI. 544. In Homero

olim legebatur Od. O. 163. ubi agnoscit Eustathius p. 1010, 40. — Ex Aristarcho praecepto ubique dempto augmento in nostro Homero legitur *ἔλκεν*, nunquam *εἶλκεν*, Schol. Ven. ad Il. A. 213. A. 457. N. 383. II. 406. 504. *ἔστήκει*, non *εἰστήκει*, Schol. Il. Z. 373. A. 599. M. 446. P. 139. Σ. 557. X. 36. Ψ. 106.; solum *εἶρε* remansit Od. M. 395, quanquam *ἔρε* legitur H. in Ven. 157. *εἶλκεν* non modo est in Apollonio I. 533. II. 668. III. 1307. IV. 888. *εἰστήκει* IV. 681. sed in omnibus quoque serioribus Epicis, ut illud in Quinto XII. 428, hoc in eodem XI. 376. 412. XIII. 396, restituendum in Christodoro 361. Tryphiodoro 115. — Aristarchus exhibuit *καὶ κεῖνος*, Schol. Ven. Il. O. 94. Prolegg. p. 245. sq.; *κακεῖσε* Zenodotus, Schol. M. 348. ac proinde similia Apollonius I. 83. 972. 996. IV. 1441. 1731. sed etiam seriores Epici omnes, quanquam Aristarchum habebant textum. — *Ἐν* maluit Aristarchus quam *ἐνί*; quod praeceptum quanquam nunquam legi, in Homero tamen textu observatum singulis fere paginis reperitur. Hoc intelligere licet in primo pede Il. B. 765. A. 259. E. 370. A. 6. in secundo A. 441. E. 161. A. 229. M. 16. P. 604. in quarto Γ. 244. Z. 81. Θ. 221. A. 173. N. 372. Ξ. 385. P. 753. Φ. 104. et saepius. Quamobrem scribitur *ἀσπίδι ἐγχρημαθεις* H. 272. et recte quidem, etiamsi, quod mirum esset, illud improbasset Aristarchus; *τεῶ ἐγκάτθεο κόλπῳ* Ξ. 219. cf. Od. Ψ. 223. H. in Cer. 287. Hes. Theog. 487.

ἀσπίδι ἐν κρατερῇ II. Γ. 349. P. 45. Hodieque corrigendum est II. T. 331. Ἰοῦ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ. In Apollonio ubique praefertur ἐνί, ideoque restitui debet III. 443. ἐνὶ πᾶσι, 799. ἐνὶ νυκτί, I. 1114. ἐνὶ νηί, II. 233. ἐνὶ γαστέρι; nonnulla ex Codicibus, ut III. 859. ἐνὶ κόχλῳ ex A. E.; ex Codice D. II. 710. III. 1264. ἐνὶ χερσί, III. 1350. ἐνεπλήσατο, IV. 244. ἦοῖ ἐνὶ τριτάτῃ, quanquam mirum est, hunc Codicem, qui toties alienis lectionibus nos abducatur a vero, hic tantum veram servasse lectionem.

Iam cum comprobasse mihi videar, ex Homeri comparatione nullum ad emendandum Apollonium fructum expectandum esse, cum neque, ubi maiora Homeri dicta expresserit Apollonius, ea statim ad Homericam normam exigenda sint, neque in minoribus eam secutus sit rationem, quam in nostro Homero observatam videmus: inquirendum est, quid ad nostram rem valeant ipsius Apollonii imitatores. Ex quibus sane maior, quam ex Homero, fructus proferri potest; nam pressius hi Apollonium, quam Homerum Apollonius, sequuntur; sed maior tantum est, non magna per se, quoniam bene conservati sunt Apollonii libri. Neque multi se dederunt ad nostri poetae imitationem; iique omnes non quod carmen, sed quod historias scripserat Apollonius. Ad illos maxime refero Dionysium Periegeten, cuius testimonio aliquoties in prioribus capitibus usus sum. Is et unum longiorem locum, et plures breviores duxit ex Apollonio.

Ille est inde a versu 762., ubi Ponti Euxini populos enumerans plurima debet nostro poetae. Totum locum quamvis longum apponam:

Φράζεο δ' ἐκ Κόλχων καὶ Φάσιδος ἐς δύσιν ἤδη
 Εὐξείνου παρὰ χεῖλος, ἐπιλαδὸν ἔθνεα Πόντε,
 ἄχρη Θρηϊκίου στόματος, τόθι Χαλκίς ἄρουρα.

765 Βύζηρες τοι πρῶτα, καὶ ἄγχοθι φύλα Βεχείρων,
 Μάκρωνες, Φίλυρες τε, καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι
 δερατέες τῶν δ' ἄγχι πολύρρητες Τιβαρηνοί.

Τοῖς δ' ἔπι καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
 ναιεσιν, μογερῶ δεδαηκότες ἔργα σιδήρεα.

770 οἱ ῥα βαρυγδέποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἐστηῶτες
 οὔποτε παύονται καμάτε καὶ οἰζύος αἰνῆς.

Τὲς δὲ μετ' Ἀσσυρίης πρόχυσις χθονὸς ἐκτεάνυσται.
 ἐνθάδ' (sic) Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' ἕρεος Ἀρμενίου
 λευκὸν ὕδωρ προΐησιν ἐνυάλιος Θερμώδων,

775 ὅς ποτ' ἀλωομένην Ἀσωπίδα δέκτο Σινώπην
 καὶ μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσατο χώρα κ. τ. λ.

Converso ordine, ut qui ab oriente ad occidentem pergat, eosdem populos et paucos praeterea enumerat Apollonius; cuius hi sunt Dionysianis simillimi loci: II. 392:

νήσου δὲ προτέρωσε καὶ ἠπειροῖο περαιῆς
 φέρβονται Φίλυρες· Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι
 Μάκρωνες, μετὰ δ' αὖ περιώσια φύλα Βεχείρων.
 ἐξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφισι ναιετάουσι
 Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὑπερ ἤδη
 αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται ἀρήϊοι.

II. 1244:

κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας, ἀπειροσίην τε Βεχείρων
 γαῖαν, ὑπερφιάλης τε παρεξενέοντο Σάπειρας
 Βύζηρας τ' ἐπὶ τοῖσιν.

De his Dionysius vs. 765 — 767; Sapiras omisit. Sequuntur vs. 767. *πολύρρηνες Τιβαρηνοί;* deinde Chalybes. Apollonius II. 374:

— — — μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
 τροχίην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
 ἔργατιναι τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.
 ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολυρρήνες Τιβαρηνοί.

II. 1002. de Chalybum gente:

τοῖσι μὲν ἔτε βοῶν ἄροτος μέλει, ἔτε τις ἄλλη
 φυταλίη καρποῖο μελίφρονος· ἔδὲ μὲν οἴγε
 ποιμνας ἐρσήεντι νομῶ ἔνι ποιμαίνουσιν·
 ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες,
 ὄνον ἀμείβονται βιοτήσιον, ἔδὲ ποτέ σφιν
 ἠὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῆ
 λιγυῖ καὶ καπνῶ κόματον βαρὺν ὑτλεύουσι.

Ad Apollonii versum 1006. respexit Dionysius etiam vs. 1106:

τῆς ἀποτεμνόμενοι βιοτήσιον ὄνον ἔχουσιν.

In reliqua Ponti Euxini descriptione non minus Dionysius secutus est Apollonium; sed in re magis quam in verbis: quare haec silentio transmitto, cum praesertim eos locos, in quibus maxime cernitur imitatio, alio loco ostenderim. Igitur ceteros locos ex Dionysii carmine excitabo, qui, nisi legisset Apollonium, aliter scripti fuissent.

Dionys. 154:

αἶτ' ἀμφω ξυνίασιν ἐναντία· ἔ μὲν εἶσαι
 ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσον ὀκτὰς ἐπὶ τρίτον ἡμᾶρ ἀνύσσαι.

Apoll. I. 601:

ἦρι δὲ μισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, ἣ τόσσον ἀπόπροθι Λῆμνον ἔβσαν,
ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν εὐστολος ὀκλὰς ἀνύσσαι,
ἀκροτάτη κορυφῇ σκιάει.

Dionys. 202:

ἄλλοτε μὲν πλημμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δ' αὐτε
ἄμπωτις ξηρῆσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.

Apoll. IV. 1265:

— — — — — ἠλιθα δ' ὕδωρ
ξανόμενον πολιῆσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισιν.

Dionys. 390:

Κεῖνον δ' ἂν περὶ χῶρον ἴδοις περιηγέα τύμβον,
τύμβον, ὃν Ἀρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.

Apoll. IV. 517:

τύμβος ἴν' Ἀρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν.

Dionys. 600:

Δυσμενέων τοι παῖδες ἐλισσόμενοι περὶ πόντον
κείνοις ἀντιάσειαν ἀλώμενοι.

Apoll. IV. 448:

δυσμενέων ἐπὶ παισὶ κορύσσειο δαῖμον ἀερθεῖς.

Dionys. 1153:

Χῶρος τιμήεις τε καὶ ἱερὸς, ὃν ποτε Βάχχος
θυμαίνων ἐπάτησε.

Apoll. IV. 1142:

χρύσειον αἰγλήεν κῶας βάλον, ὄφρα πέλοιτο
τιμήεις ὁ γάμος καὶ αἰοίδιμος.

Ita ex quatuor Pariss. hunc locum dedit Brunckius. At praestat restituere, quod et Dionysius legit et in plurimis libris est: *τιμήεις τε γάμος καὶ αἰοίδιμος.*

Transimus ad Quintum Smyrnaeum. In cuius quarto libro pugilatus est descriptio ab Epeo et Acamante instituti, similis Amyci et Pollucis apud Apollonium. Ponam loca quae maxime huc spectent.

Apoll. II. 45:

— — — — — πῆλε δὲ χεῖρας
πειράζων, εἴθ' ὡς πρὶν, εὐτρόχαλοι φορέονται,
μήδ' ἄμυδις καμάτω τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.

Quint. IV. 343:

ἄμφω χεῖρας ἕας πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν
ὡς ποτ' εὐτρόχαλοι, μήδ' ἐκ πολέμου βαρύθοιεν.

Apoll. II. 83:

— — — εἰδ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν ἐτάζοντες,
ἕς τέ περ ἐλοὸν ἄσθμα καὶ ἀμφοτέρως ἐδάμασσε.
στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπῳ
ιδρωῶ ἄλις, καματηρὸν αὐτμένα φυσιόωντε (sic).

Quint. IV. 373:

— τοὶ δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν καμάτοιο
μορξάμενοι σπόγγοισι πολυτρήτοισι μέτωπα.

Unde suspiceris, pluralem restituendum esse pro Apollonii μετώπῳ. Fortasse scripsit μετώπων.

Quintus IV. 354:

— — — — — ἐκ δὲ μετώπων
ιδρωῶς αἱματώεις θαλερὰς ἐρύθαινε παρειάς.

Apoll. II. 90:

ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεῖς,
βέτυπος οἶα, πόδεσσι, τανύσσατο, καδδὲ βαρεῖαν
χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιξεν ὁ δ' αἰζαντος ὑπέστη,
κρᾶτα παρακλίνας, ὦμον δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
τυτθόν ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρέκ γόνυ γουνοῶς ἀμείβων
κόψε μεταίγδην ὑπὲρ ἕατος, ὅστιά δ' εἴσω
ῥῆξεν.

Quintus IV. 346:

— — — — ἐπ' ἀκροτάτοις δὲ πόδεσσι
βαίνοντες κατὰ βαιὸν ἐὼν γόνυ γενὸς ἄμειβον.

IV. 366:

πλήξε δέ οἱ κεφαλὴν ὃ δ' ἄρ' ἔμπαλιν ἄϊσσοντος
βαιὸν ὑποκλίνας σκαιῆ χειρὶ τύψε μέτωπον.

Magna utriusque poetae similitudo; quae cum in hoc uno loco reperiatur, neque praeterea Apollonium imitatus videatur Quintus, certaminis descriptionem ex eodem vetere scriptore uterque desumpsisse videri potest; quanquam, si hoc fuit, servilis imitator fuit Apollonius, quod aegre mihi persuadeam.

Denique frequens Apollonii imitator Orpheus est, Argonauticorum auctor. Plura huc spectantia supra vidimus; pauca alia nunc afferam.

Apollonius I. 63. de Caeneo:

ἀλλ' ἄρρηκτος, ἄκαμπτos ἐδύσατο νεϊόθι' γαίης,
θεινόμενος στιβαρῆσι καταϊγδην ἐλάτῃσιν.

Orpheus 171:

νιωνὸς Καυνῆος ἀφίμετο, τὸν ῥά τε φασιν
μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκησι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσιν,
καὶ οἱ ἀνατλήναι καὶ ἀκαμπέα γέματ' ἐρεῖσαι,
ζῶν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.

De gigantibus Apollon. I. 944:

ἔξ γὰρ ἐκάστω χεῖρες ὑπέρβιον ἠγερέθονται.

Orpheus 519:

ἔξ γὰρ χεῖρες ἐκάστω ἀπ' ὤμων αἴσσοντο.

nisi forte hoc duxit ex Hesiodo Theog. 670:

τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσσοντο.

unde sua sumpsit Aratus 67:

— — — ἀπ' (sic) ἀμφοτέρων δέ οἱ ὤμων
χεῖρες αἰείρονται.

Apollon. I. 2:

— οἱ Πόντοιο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνη Πελίαο
χρύσειον μετὰ κῶας εὐξυγον ἤλασαν Ἄργώ.

IV. 1002:

Κόλχων, οἱ Πόντοιο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας μαστιῆρες ἀριστήων ἐπέρησαν.

Hinc in Orpheo 711:

ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάλος τρόπις —

scribendum est Πόντοιο, nisi fortasse ille, ut
Quintus in Homericā imitatione, Apollonii verba
non sine mutatione reddidit.

Orpheus 772:

ξυνῆ τ' ἐν (sic) Μινύησιν ἄδην ἀνενεῖκατο φωνήν,
ἢ οἱ ἐπ' Αἰήταο μόλοι δύμον οἴος ἀπ' ἄλλον,
μειλιχίοις στέρξοι τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
ἢ μεθ' ἠρώεσσι, καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσσοι.

Notionem verbi διπλῆν ab Hermanno pro ἄδην
ex coniectura recepti, quæ si non aliis, iis sane
lenis videbitur, qui ceteras Hermanni coniectu-
ras noverint, equidem necessariam non iudico;
ἀδινῆν et ἄδην si utrumque significat ἀθρόως
neque ea significatio non est Orphico loco accom-
modata, non fuit quod illud ut Homericum II.

T. 314:

μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενεῖκατο φωνῆσέν τε.

et magis etiam Apollonianum III. 635:

— — — — μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμόν,
ὡς πάρος, ἐν στέρνοις, ἀδινῆν δ' ἀνενεῖκατο φωνῆν.

sibi notum sperneret I. G. Huschkius Comm. de Orph. Arg. p. 41, quoniam etiam ἄδην substitui posse putaverit Grammaticorum doctrina eruditus poeta. Nisi forte hic quoque imitari voluit poeta, sed fugere speciem imitandi, eamque ob rem retinendum est ἄδην. Certe et hoc et ἀδινὴν eadem significatione poetae potuit usurpari. ἀδινός quidem in Homero nonnunquam est tenuis, mollis, idem fere quod ῥαδινός; plerumque transfertur ad mollitiem et ignaviam animi infortunio suo ad luctum permoti; hinc tristis est et miserabilis in Apollonio ubique; nam etiam ubi de somno dicitur, miserorum hominum is somnus est, qui et ipse miseriis non est vacuus. Sed cum varie in isto verbo explicando se torserint Grammatici, potuit fieri, ut ἀδινὴ φωνή, quae Apollonio est miserabilis vox, gravis vox et digna heroe esset Orpheo, cum praesertim πυκνός pro explicatione verbi ἀδινός pluries a Grammaticis proferatur.

Apollonium respexit Orpheus etiam vs. 263:

ἦνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ
πέτρας τ' ἠλιβάτους καὶ μοι κατὰ πόντον ἔβαινον
ἔρε' ἀποπρολιπῆσαι.

quem locum malis coniecturis tentarunt Ruhnkenius et Hermannus. Nihil mutandum est. Κατὰ πόντον ἔβαινον hoc est; ad mare procedebant, i. e. ad Thracium illud littus, de quo Apollonius I. 28:

φηγοὶ δ' ἀγριάδες κείνης ἔτι σήματα μολπῆς
ἀκτῆς Θρηϊκῆς Ζώνης ἐπι τηλεθόωσαι
ἔξειης στιχόωσιν ἐπήτριμοι.

CAPUT SEPTIMUM.

De arseos vi.

In quibusdam scriptoribus assiduo Criticorum studio eo perventum est, ut iam multo levioris sit operae de librorum peccatis recte iudicare quam id dignoscere, an veram auctoris manum speciosae Criticorum correctiones restituerint, an potius, quod genuinum fuit, suis emplastris obduxerint. Non est ea ratio Apollonii. In quo quantum valeat librorum auctoritas, quantum coniecturae, ante demonstravi; prospera carminis fortuna factum est, ut omnibus audacioribus coniecturis careri possit. Iam si, neglecta incitorum hominum turba, ea respicias, quae egregii viri, Ruhnkenius et Brunckius, in Apollonio correxerunt, aut videbis, quae omni sensu destituta olim legebantur, levissimis et plerumque satis obviis sublata mutationibus, aut, quod quidem saepissime factum est, ubi nulla fuit in librorum lectione gravior offensio, sine necessitate inanes correctiones allatas esse. Igi-

tur de his, quae perspicuis cuique communis sensus nituntur legibus, facile iudicium lectori relinquo; sunt autem aliae rationes non itidem perspicuae, ex quibus plurimae Apollonio turbae natae sunt. Numerorum dico leges, quibus permotus cum is vir, qui et primus ad eas indagandas viam aperuit et unus omnium huius doctrinae peritissimus hodieque habetur, non pauca huic poetae vulnera inflixisset, verendum est, ne summi viri praecepta plus valeant apud plurimos, quam debet valere ullius hominis auctoritas. Hoc ne fiat, longiorem de versu heroico disputationem instituere et utile videtur et necessarium. Igitur inquirendum est in singulas illius versus partes, inquirendum in earum compositionem, ut, quae primi artifices obscuro animo senserint, ea claris verbis exponamus; inquirendum denique, quae fuerit illarum partiūm et solutarum et compositarum diversis temporibus ratio.

In omni re arte confecta duae res spectandae sunt, materia et forma. In versibus rhythmus est forma, quam poeta adiungit; materia sunt verba. Haec tamen materia non est rudis, ut est sonorum et motuum, sed habet iam proprium sibi rhythmum, qui accentu significatur. Ex cuiusvis gentis indole pendet, an cum materiae pondere i. e. cum longa syllaba, an cum maiore accentus impetu coniungatur id, in quo rhythmī vis posita est i. e. arsis. Ob gentis ingenium in graeca lingua rhythmicam arsin cum

longa syllaba, in recentioribus cum accentu coniungi oportuit. Coniuncta duorum elementorum vis tertii, accentus, vim facile supprimit; quare falluntur, qui in graeca poesi ad producendam syllabam quidquam conferre accentum sibi persuaserint. In *Ἰλίσ προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων* non accentus vi tres longas syllabas habet *Ἰλίσ*, sed quoniam *ι* facile producitur. Quae ad eam rem demonstrandam afferuntur, nonnunquam arseos vi, non accentus, tribuenda sunt; illa facile producit syllabas, si consonantes facile producuntur. Hinc explicanda productio in *φίλε* Il. E. 359. et alibi. *ἕμεναι* Γ. 365. *ὄφρις* M. 208. *Ζεφυρίη* Od. H. 119. *σχύφος* Hesiod. fragm. 132. 135. *βρόχος* Theogn. 1075. indidemque excusari potest *ὀλοῆσι* Il. A. 342. *ὀλοή* X. 5. *ὄϊες* Od. I. 425. quanquam non video, quidni diphthongum pro brevi vocali reponamus, modo legamus, ut legimus *ὀλοιόν* Hymn. in Ven. 225. et in Alexandrinis certe poetis *οἶδα* et *οἶες*. Benth. ad Callim. H. in Ap. 53. Quae in thesi posita exempla proferri solent, maximam partem facile sanari possunt.

Il. A. 392:

ἄψ ἀνερχομένω πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες.

In pluribus libris est *ἄψ ἀναερχομένω.*

E. 487:

μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνε ἀλόντε πανάγρε.

Bentleius correxit:

μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνε πανάγροιο ἀλόντες.

Od. Θ. 215:

εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐύξσον ἀμφαφάσθαι.

Fuit fortasse:

εὖ μὲν γὰρ τόξ' οἶδα εὐξοα ἀμφαφάσθαι.

I. 242:

ἔσθλαι, τετράκνυλοι, ἀπ' ἔθεος ὀχλίσειαν.

τεσσαράκνυλοι scripsit Barnesius.

In Hesiodi Scuto 54:

αὐτὰρ Ἴφικλῆα δορυσσῶν Ἀμφιτρούωνι.

scribendum est:

αὐτὰρ Ἴφικλῆα δερυσσῶν Ἀμφιτρούωνι.

Quod pluries est in Homero *πολλὰ λισσομένῳ* II. E. 358. Φ. 368. X. 91. et quod illi simile est *πολλὰ ῥυστάζεσκεν* Ω. 755. ubi vis facile, vel inserto pronomine, emendari potest. Quare si mendosum est *βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο* II. A. 36. fortasse eodem modo corrigendum, quo *ἦνιν* II. K. 292. Od. Γ. 382. et frequens illud *βοῶπις πότνια Ἥρη*, ac si excipias *Αἰόλε* Od. K. 36. 60. nullus ex Homero proferri potest locus, in quo accentus in thesi positam syllabam produxisse videatur, nisi plura, in quibus anceps vocalis natura, advocanda sunt, ut *ὑποδεξίη* et alia, de quibus Hermann. de metris p. 81. Verum idem factum est, ubi diversis locis sunt producta syllaba et accentus, ut in *Πύθειον* Hymn. in Apoll. 373; neque minus Dionysii *Κασπιάων* in eadem re idoneam habet excusationem; in *Ἀσκληπιῷ* autem et *ἀνεψιῷ* ob productionem certe accentus mutandus non est.

Quoniam heroicus versus primus erat, quem Graeci excoluerunt, primos poetas materiam suam

adaptare versui oportuit, ut nondum satis ex-
cultam ad poeticum usum. Multa enim verba
neque cum spondeo neque cum dactylo coniungi
poterant. Igitur ita adaptabant, ut eas syllabas,
quae litteras haberent facile augendas, quales
sunt liquidae, duplicarent, ut est in *ἐπιφρασ-
σαίατο* Il. B. 282. quod verbum neque ipsum
neque similia ullam habent offensionem, si in
thesi sunt, quoniam aliter adhiberi non potue-
runt. Huius generis sunt *ἀεικίσσωσι* Il. Π.
545. 559. *Τ. 26. ἐφαρμόσσειε* T. 385. *ἐτοιμάσ-
σαντο* K. 571. Od. N. 184. *ἐφοπλίσειας* Z. 57.
69. *ἐφράσαντο* Il. I. 426. *αἰχμάσσει* Δ. 324.
ἐτειχίσσαντο H. 449. *ὀχλίσειαν* M. 448. at-
que eadem ratio est productae vocalis in *ἀτι-
μίσιν* Od. N. 142. Sed quoniam ea duplicatio
non erat in vulgari sermone, epicus autem illi
proximus est, in thesi, nisi necessitas cogebat, non
admittebant duplicationem, sed ubicunque com-
moda esset longa syllaba facileque posset liquida-
rum geminatione effici, ita omnem offensionem
eripiebant geminationi, ut cum arsi, in qua magna
esset vocis vis, syllabam coniungerent. Quod fiebat
v. g. in *ὄσος, τόσος, μέσος*, in augmentis eorum
verborum, quae liquida incipiunt, ut *ἔρρωψε, ἔσ-
σευε*, in dativis tertiae declinationis *νήεσσι* et
similibus. Postea aut usitata facta est utraque
forma aut tam usitata duplicata, ut simplicem
fere detruderet. Ac illorum quidem *ὄσος, τόσος,
μέσος* usitata est utraque forma, duplicata et in
arsi et in thesi; ut *μέσσος* in thesi est Il. Γ. 366.

Α. 212. *Ζ.* 181. *Κ.* 265. *Τ.* 173. *Υ.* 245. *Od. Α.* 413. *Ε.* 326. ὄσσα *Π.* *Ι.* 160. 161. *Υ.* 360. *Χ.* 118. *Od. Α.* 356. 723. *Ε.* 400. *Α.* 25. *Ν.* 241. τόσσον *Π.* *Φ.* 320. *Χ.* 41. *Od. Α.* 665. *Ι.* 499 etc. In ἔρριψε et similibus sola utuntur duplicata forma, sed hac et in arsi et in thesi. In hac est ἔρριψε *Od. Ζ.* 115. *Ι.* 398. *Μ.* 254. ἐρρύσατο *Π.* *Υ.* 194. ἐρρέξε *Κ.* 49. ἐλλίσσεται *Φ.* 71. *Od. Κ.* 264. ἔσσευεν *Π.* *Α.* 147. *Υ.* 325. ἔδδεισαν — nam etiam δ facile geminatur; — *Χ.* 19. *Od. Ν.* 184. Etiam in Dativis praefertur duplicata forma ex iis legibus, quas indicavit Herm. ad Orph. Arg. 614. Sed ubicunque est, in arsi est. Quare *Π.* *Π.* 704:

χειρεσσ' ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.

legendum est ἀθανάτησιν χερσί, ut Hymn. in Apoll. 125. cf. H. in Cer. 232. In *Π.* *Μ.* 382:

χειρεσσ' ἀμφοτέραις ἔχει ἀνὴρ, ἐδὲ μάλ' ἠβῶν.

verius videtur χείρεσιν, quae forma est *Υ.* 468. In *Od. Η.* 59:

ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσιν βασιλεύει

fuit fortasse Γιγάντεσιν ἐμβασιλεύει. Alia, quae obstare videntur, sunt *Π.* *Α.* 190. στήθεσσι λασίοισιν. *Β.* 264. αἰέκεσσι πληγῆσιν. *Ζ.* 361. Τρώεσσ', οἳ μὲγ' ἐμεῖο. *Κ.* 440. ἄνδρεσσι φορέειν, quae si fuit vulgaris lectio, certe condonandum est ἄνδρεσσι ξείνοισιν Manethoni *IV.* 360. *Π.* *Ψ.* 749. ποσσι κραιπνοῖσι πέλοιτο. *Od. Ν.* 432. πάντεσσι μελέεσσι. *Ξ.* 238. νήεσσ' ἠγήσασθαι ἐς Ἴλιον. *Α.* 15. *Ε.* 155. ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, ubi scribi potuit σπέσιν ἐν γλαφυροῖσι; non

ita facile *A.* 403. ὑπὸ σπέσσειν γλαφυροῖσι emendationem patitur. Verum haec omnia, ut pauca in XLVIII libris Homericis, non carere corruptione iudico; multo minor fuit harum rerum Homericis tempore licentia, quam vulgo putatur. Quid olim lectum fuerit, possem fortasse in plurimis illorum locorum divinatione eruere, sed nolo ariolari. Emendationem desiderat etiam *II.* *A.* 368.

καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν.

Lege ἐδάσαντο et illic et in Hesiodi Theog. 303. Od. *Ξ.* 351:

στῆθος ἔπειτα δὲ χερσὶ δῆρесс ἀμφοτέροισιν.

lege δῆρессα, ut est in pluribus editionibus. His corruptis similia sunt παρέτρессαν *II.* *E.* 295. αἰδεσσαί *I.* 640. *H.* in Cer. 64. σβέσσαί *II.* 621. quae minorem, quam dativi, offensionem habere videntur.

Geminae his ex consonarum duplicatione ortis sunt quaedam formae cum producta vocali, quae in thesi non ponuntur. De ὕδωρ, ἀνήρ, Ἄρης, φάος hoc iam observatum est a Graefio ad Meleag. p. 83 sqq. etiam de ἀναξ, sed ex uno corrupto Oppiani loco, qui iam sanatus est. De illis quam legem statuit, ea quanquam interdum violetur (Fr. Spitzner. de product. brev. syll. p. 11.), plerumque tamen valet. Quare in Hesiodi Scuto 59. et ob illam et ob neglectum Digamma legendum est:

αὐτὸν καὶ πατέρα ὄν Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,

non πατέρ' ὄν Ἄρην. Idem fit in αἰίδω, cui

simile est productum *ἀείρω* in Opp. Cyneg. II. 526. IV. 211. 255. Ex eodem genere est *εἶν*, quod nescio quis in thesi posuerit praeter Maneth. V. 70. *εἶν ἀλλοδαποῖσι τόποισι*, et *εἶνι*, quod ex Il. Θ. 199. O. 150. Od. I. 417. K. 310. M. 256. Batrach. 259. Antimach. fragm. p. 73. et fortasse Orph. Arg. 672. nondum relatum est in Lexica. Aliis verbis non origo, sed usus pro certo loco arsin constituit; ut prima syllaba verbi *αὐτὰρ* in arsi tantum collocatur. Deleto apostropho scribendum est *ἀτὰρ* Il. Ψ. 694. Od. I. 83. In Il. Δ. 542:

χειρὸς ἔλῃσ' αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.

fuit fortasse *αὐτῆ δὲ βελέων*. Θ. 503:

δόρυ τ' ἐφοπλισόμεσθ' αὐτὰρ καλλίτριχας ἵππους.

Zenodoti est *ἐφοπλίζεσθον*. Neque sanus est Hesiodus Theog. 234:

πρεσβύτατον παίδων αὐτὰρ καλέσει γέροντα.

Dixi, quid valeat magna-arseos vis ad earum brevium syllabarum productionem, quae in mediis verbis sunt. Satis angustis usus finibus haec circumscripta sunt; solus enim usus id constituit, ut ex *ἔριψε* fieret *ἔρῳριψε*, non ex *ἔρεβος* *ἔρῳρεβος*. Liberior est extremae ut minus definitae syllabae productio in arsi positae. Sed sunt ibi quoque leges. Accentum ad eam rem nihil posse efficere, ante dixi. Sola syllabarum et litterarum indoles spectanda est. Ex syllabis ad productionem aptissima fuit extrema syllaba in caesura — hoc est in tertio vel interdum in quarto

pede — posita, quae cum duas efficeret versus partes, ad notandam distinctionem vocem quodammodo inhiberi iussit. Ex litteris facile producebantur λ , μ , ν , ρ , δ , ideoque si brevis vocalis erat in extrema verbi antecedentis syllaba, et una ex illis litteris sequens verbum incipiebat, facile illa producebatur. Praeterea σ in fine verbi positum brevis syllabae productionem facile efficiebat. His ex legibus plurimis in locis Homericis res explicari potest; ubi nihil valent, nonnunquam excusationem praebet maior verbi ambitus aut nomen proprium aut brevis vocalis natura, ut ι et alias facile producit et in dativis tertiae declinationis. Vera haec esse, facile intelligent assidui Homeri lectores, possuntque confirmari ex inspectis Homeri locis, quos in peculiari libello laudabili studio congegessit Fr. Spitznerus. Homeri exemplum pro suorum cuiusque numerorum ratione plus minusve secuti sunt seriores poetae, qui quidem ante Nonnum fuerunt. Nam ut severitatem et gravitatem numerorum magis quaesiverunt, ita saepius admiserunt productionem; uti leviores et molliores fuerunt numeri, ita rarior fuit productio. Numerorum autem ratio pendet a totius carminis ingenio; didacticum carmen, ut rem tractat humiliorem quam heroicum, ita humiliores et leviores numeros habere oportet. Quamobrem maior fuit in heroico quam in didactico carmine productionis usus usque ad Nonnum, cuius carmen heroicam maiorem habet mollitiem, quam priores

omnes sive didactici, sive heroici poetae. Merito igitur in Nonno productionem non tulit Hermannus. Restant etiamnunc nonnulla in illo emendanda. XIII. 275:

ἔνθεν Ἀρισταῖος βραδὺς ἦεν εἰς μόθον Ἰνδῶν
ὄψιμος εὐνήσας πρότερον ὄλον ἄρπαγα πέτρης.

Lege: πρότερον χόλον ἄρπαγος ἔδρης. XLIII. 350:

συμπλεκέων ἔθλιψε μέλος ἑτερόθροον αὐλῶν.

Fortasse scripsit λιγυρόθροον. In XLII. 172. legendum est εἰσαίειν pro εἰσαίειν. Sed praeter illud ab Hermanno citatum ἠράμεθα μέγα κῦδος XL. 222. genuinum videtur XII. 308. ἕτερος δὲ μέλας ἰνδάλλετο πίσση, cum similis productio mox recurrat VI. 312. μέλας αὐτόσσυτος ἀήρ. Sed magnum illud priorum poetarum ex carminis genere ortum discrimen ut satis appareat, apponam cuiusque poetae ea exempla, quae certa sunt.

In Arato certa sunt: 662. ὃ ῥ' ἐνὶ χειρὶ, frequens ubivis productio. 703. δυωδεκάδα μένει ἄλλην. 706. νέον ὁπότε προγένονται. 852. περὶ νέφεα. 940. διὰ μέγαν οὐρανόν. 1100. πολυγλαγέος ἐνιαυτῷ.

In Nicandro est Ther. 101. νεοσφαγέος ἐλάφοιο. 282. δακέος αἰμορρόος in caesura. 591. παλαισταγέος οἴνοιο. 673. τύπον ἀνεδέξατ' ἐχίδνης. 876. πέπερι κόψας, ut in nomine proprio. 536. τότε λοβός (ut codd.). Alex. 504. ἐπιπλῶον ὑδάτεσσι.

In Dionysio Periegete 381. ἀγχιπόρον Ἀκυλήιον in caesura. 416. ἔνθα Μέλας, ὅθι Κραῆθις. 469.

Πελώρις τε Αιλύβη τε ex frequente productionis in his disiunctivis usu. 572. *κατὰ νόμον.* 751. *Θέμις ἀνεμώλια βάζειν.* 914. *Ὀρθωσίδα τε Μάραθόν τε.* 918. *ἐνὶ μέσσησιν.* 979. 1090. *ἐπὶ νότον.* 1019. *Γηλοί τε Μάρδοι τε.* 1074. *παρά τε ρείων.* 1147. *ἐπὶ Γαγγητίδα γαῖαν.*

In Herode 37. *ὅτε νηόν.*

In Maximo 185. *ἐνὶ λέκτροισι.* 313. *ἀπὸ διχομήνης.* 496. *χοροιμανέος Ἰοβάκχου.*

In Manethone II. 177. *Κρόνος ἐπιών.* III. 390. *παρὰ λεχέεσσι.* 411. *ἐπὶ μοίρησι.* 418. *περὶ μοίρησι.* IV. 564. *ἀθεσμόφαγος, ἀτράπεζος.* VI. 100. *εὐτραφέες, ὅποσοισιν.* 646. *αὐ δόντες ἀπάμερσαν.* I. 181. *τὴν προᾶξιν ἕξουσι.* 332. *θάνατον ὀρόουσι.* V. 11. in caesura: *κάματος ἕτος.* 26. *κάματος εὐσυνθέτω ἔργω.* 42. 76. *ὅτ' ἂν ἐπὶ κεντρα* (post illum excidit versus). 45. *ἀργαλέος ὑπὸ βασκάνω* in caesura. 217. *Κρόνος ὀπόταν* in caesura. In caesura sunt etiam 202. *Κρόνος, ἰσομοιρήσας.* 270. *φύσις, ἢ δ' αὐ φύσις.* 318. *Κρόνος ἀσχήμονα.*

In Oppiano Hal. I. 297. II. 24. *περὶ μελέεσσι.* I. 539. *ἀπὸ μελέων.* Cyneg. I. 356. in caesura: *εἴματα πορφυρέα ταὶ δ' ἐγκλιδόν* (sic). III. 247. *Κολχίδα τε Μήδειαν.*

In Theocriteis iis, quae in levioribus rebus versantur, hae sunt productiones: X. 30. *κύτισον, ὁ λύκος* in caesura. XI. 45. *ἐντὶ ῥαδιναί.* 46. *κισσός, ἐν τ' ἄμπελος* in caesura.

In his plures locos omisi, quia cōrupti sunt.
Aratus 442:

θηρίον ὡς γὰρ μιν πρότερον ἐπεφημίξαντο.

Ex codicibus lege *πρότεροι*. cf. Apoll. IV. 985:

Nicander Ther. 739:

*ἄλλο γε μὴν δύσθηρι, τὸ δὴ (sic) σφηκεῖον ἔπυσι,
πυρσὸν ἄλις σφηκὶ παναλίγκιον ὠμοβορῆϊ.*

Scriptis fortasse *σφηκίσκω ἀλίγκιον*, quanquam *σφηκίσκος* eadem qua *σφήξ* significatione usurpatum nullam, quantum scio, in reliquis scriptoribus habeat auctoritatem.

Manetho II. 501:

*Ἄντα δ' ἄρ' ἠελίε χαίρει τροχάσσα σελήνη
πλήρει ἐνὶ κύκλω, τότε ἀγάλλεται ἀυγάσσα,
καὶ τε κλέεσ ἄλβε τε παραιτή ἐστὶ βροτοῖσιν.*

Corruptum hunc locum merito pronuntiat Hermannus; sed admodum leviter corruptus est. Lege:

*Ἄντα δ' ἄρ' ἠελίε χαίρει τροχάσσα σελήνη
κύκλω ἐπὶ πλήρει τότε ἀγάλλεται ἀυγάσσα κ. τ. λ.*

IV. 80:

*Τηνίκα τοι θεόληπτος ὁ φὺς ἐν σχήματι τοίῳ
γίγνεται, ἔκπληκτός τε σεληνάζων τε νόσοισι,
καὶ μανίης ἀνάμεστος, ἔτι σινέεσσι πεπληθώς
δυστυχίη τ' ἐπίφοιτος, ἐπὴν κατὰ γῆς γε φέροιο.*

ἔτι σινέεσσι Gronovii est coniectura. In Codice est *εἰ δ' ἐν σιν*. Legendum videtur:

καὶ μανίης ἀνάμεστος, ἰδ' ἐν τεύχεσσι βεβληκώς.

„qui ob insaniam vel in gladios irruit.“

V. 244:

*Ῥήτορα σημαίνει καὶ ὅ' ἐν μελέτησι σοφιστῆν
εὐγραμμον πινυτὸν, ἐν γυμνάσι τὸν Ἐρμῆν.*

Lege:

εὐγραμμον, παντόν, καὶ γυμνάσι δεύτερον Ἐρμῆν.

Quae productiones in Oppiano offendunt, eae maxime ex antiquis editionibus restituendae sunt. Ut in Cyneg. I. 99. *λαιῆ δ' αὖ πεζός.* III. 254. *χηλῆν δ' αὖ φορέσει* pro *δέ;* in Epicis δὲ et δ' αὖ fere idem est. Cyneg. I. 273. *ὄρος, τόδι,* pro *ὄδι.* Hal. III. 461. *ὀξύτατον, τόδι κῦμα,* non *ὄδι.* In Theocr. XXII. 199. *πατρὸς, τόδι καρτερός Ἰδας* restituendum est, haec omnia ex omnibus libris. Ex plurimis repone Opp. Hal. IV. 118. *ἐς δ' ἔπεσον μάλα πάντες* pro *ἅμα.* In Cyneg. II. 89. pro *ἐνηῆες ἀνέχονται* scribendum videtur *ἐνηῆες παρέχονται.*

In Theocrito VII. 145. *δαψιλέως ἄμμιν ἐκνλίνδετο,* quanquam et caesura et maior carminis gravitas excuset productionem, malim scribere *ἄμιν.* In IX. 4. *ἅμα βόσχοιντο,* XI. 39. *ἅμα κήμαντόν* restituendum est Doricum *ἀμᾶ.* In XIII. 71:

— — *χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.*

lege *χαλεπός.* In VIII. 74:

ὃ μὲν εὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ.

ex libris scribi potest *λόγων;* quanquam hoc necessarium non videtur.

In Bione XV. 3:

ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατεία.

repone *ἐπ' ἠϊόνι τᾶ Γαλατεία.*

Accedimus ad eorum poetarum versus heroicis, qui graviores res quam didactici tractabant.

Huc refero plurima Theocritea carmina, in quibus non infrequens est brevis syllabae productio. I. 125. *λίπε 'Ρίον*. III. 12. *ἐμὸν ἄχος*. XV. 90. *πασάμενος ἐπίτασσε*. 100. *'Ιδάλιον ἐφίλασας*. 123. *ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός*. XVI. 62. *ὔδατι νί-
ζειν*. XVII. 79. *χθαμαλός* (Br. *χθαμαλή*) *Αἴ-
γυπτος*. XXII. 86. *ἅπαν' Ἀμύκοιο*. XXV. 2. *πασάμενος ἀγόρευε*. 57. *ἐποψόμενος, ἧ οἱ νήρι-
θμος* in caesura. 69. *ἀμφοτέρων, ὀδυμῆ τε χρυός*. 73. *ὄγε λάεσσι*. 87. *μετ' αὐλιά τε σηκός τε*. 172. *ὦς κεῖνος* (sic) *ἀγόρευε*. 201. *ποταμὸς ὦς*. 203. *ναῖον ἄτλητα παθόντες*. 211. *ὄδι λῆς*. 222. *πρὶν ἰδέειν*. 258. *πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι*. 235. *ἀπὸ νευρῆς*. 257. *ἐπὶ λασίοιο*.

In Callimacho est H. in Apoll. 19. *ἧ κίθα-
ριν ἧ τόξα*. 20. *ἐδὲ θέτις Ἀχιλῆα*. H. in Dian. 61. *ἐπὶ μέγα*. 80. *Κύκλωπες, ἧ μοί τι*. 150. *μάλα μέγαν*. H. in Del. 193. *ἀνθέρικος ὦς*. 292. *Οὐ-
πίς τε Ἀρξώ τε*. H. in Cer. 22. *Τριπτόλεμος ἀγα-
θὰν* in caesura.

Sed multo frequentior est productio apud eos poetas, qui et gravius tractabant argumentum et simile Homero. Ex his cum sit Theocritus in carmine XXV., multo ibi saepius reperitur, quam in ceteris Theocriteis. Tria autem carmina heroica Nonno priora relicta sunt, Apollonii, Quinti et Orphei. Hi proinde Homeri fuerunt imitatores et saepius admiserunt productionem, quam omnes aequales poetae, sed qui in alio genere versa-
bantur.

In Quinto praeter vulgaria et ex Homero nota, ut ὑπὸ νεφέων, ἐπὶ νέφεα, ἀνὰ μόθον, κατὰ μόθον, ἀπὸ μελέων, ἀπὸ μεγάλων, ἐν μέσσοις, et similia, ἀπὸ νέκνος III. 218. περὶ νέκυν 307. περὶ νέκνας XIV. 400. περὶ μελέεσσι 315. κύνες ᾧς VI. 611. haec sunt certae productiones:

In caesura quidem: I. 529. *Δηϊόχον ἰδ' ἀρήϊον ἴλλον.* ut ibi legendum. II. 139. *Ζηνὶ μεγασθενεῖ· ὁ δ' ἄρ' ᾠπασεν.* VII. 318. *ἐφεζόμενος, ὁ δ' ἐρυκανόωντα.* Aliis locis: II. 542. *ἀντικρὺ μέλαν.* III. 264. *ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλλῆος.* 440. *ἐπιστάμενος ἐς Ἄρηα.* 640. *πνοιαί τε λιγέων ἀνέμων.* 733. *μέλιτι λιαρῶ.* IV. 386. *ἀριπρεπέϊ Διονύσῳ.* V. 113. *μένω ἔσαν Ἀχιλλῆϊ.* VI. 477. *ἐνὶ μυχάτοισι.* VI. 651. XIII. 218. XIV. 588. *μέλας ἐκίχθησατο.* X. 194. *μέλας ἐνὶ ἠέρι.* VIII. 42. *οἶον δὲ νέφος εἴσι.* 144. *ὄστέα τε σάρκας τε.* IX. 184. *ὑπὸ μελίῃ.* XI. 66. *ἀλλ' ἔσφιν ἐπὶ πῆμα.* 107. *ποτὶ μόρον.* XIV. 410. *εἰςέβαλον· ἢ δέ σφιν.* ita enim legendum est.

Pluries in Quinto restituenda est productio, partim ex veteribus editionibus. VII. 426:

Τρῶες εὐπτόλεμοι, τοὶ δὲ τάχα τεῖχεα μακρὰ ῥηξάμενοι, πυρὶ νῆας ἐνιπρήσασσι μάλ' αἰνῶς.

Recte olim fuit *τοὶ δὴ τάχα.* VIII. 357:

— — — — — *εἰδὲ μὲν ἐσθλή Παλλὰς ἐνὶ πεδίῳ Τρώων μένειν.*

Vulgo *ἐν πεδίῳ.* Lege *Παλλὰς ἔτ' ἐν πεδίῳ.* X. 378:

μήδετο λοίγια ἔργα, τὰ μὴ ὄφελον ἐνόησα.

Vulgo ὄφελλ' ἐνόησα. Correctioni meae ὄφελλον ὀτλήσαι hoc solum obstare potest, quod ubique ὄφελον est in ista locutione. XIII. 244:

ἦ δὲ μέγα μύζεσα κυλίνδετο πολλὸν ἐπ' αἴαν.

Vulgo μέγα μείζεσα. Unice verum est Rhodomanni μέγ' οἰμώζεσα.

In Orpheo (Herm. p. 719.) est 98: παραιφάμενος ἐρεεῖνεις. 505. Αἰνῆος υἱός, si forte vere coniecit Hermannus. 508. εἰλίποδας ἔλικας βῆς. 767. 774. 1098. παραιφάμενος ἐπέεσσι. 782. ἐνὶ μεγάροισιν. 811. κάλλος τε μέγεθος τε. 1195. μέγα νέφος. 1264. κοίλῳ ἐπὶ λυγρῶ. 1340. δέμας εἰκνῖα. 1367. περικτίονες ἄνθρωποι. 1384. ἐνὶ λέκτροις.

Omnium horum scriptorum usum si accurate inspiciamus, apparebit, et carminis genus et scriptoris aetatem magna fecisse discrimina. Exiguus est in didacticis productionis usus et in leviorum carminum auctoribus, frequens in heroicis et proprie epicis; quod si Homericæ imitationi tribuas, ipsa imitatio carminis generi tribuenda erit. Praeterea ex didacticis — quoniam ex his plurimi supersunt — apparet, seriore aetate et Nonni ingenio propiorem pauciora admisisse quam priorem; quare frequentior usus in Arato et Nicandro, quam in Oppiano. Quae si tenemus, non est mirandus frequens in Apollonio productionis usus, cuius scriptoris et antiquior fuerit quam Quinti et Orphei aetas et argumentum Homericum et heroicum simile. Neque

magis mirandum esset, si forte non satis secutus esset Homericas leges, sed nonnunquam paullum ab iis decessisset. Nam, quod in quibusdam prosodiae minutiis in capite tertio demonstravi, malos etiam versus finxisse Apollonium, hoc in aliis rebus, quae ad numeros spectarent, itidem fieri poterat. Cuius rei luculentum exemplum habemus non procul ab ipsa operis fronte. Quam angustis finibus brevis syllabae productio arseos vi effecta circumscripta fuerit, ex hac ipsa nostra disputatione satis apparet; sed constat, eam, nisi arseos vi, fieri non potuisse. Sed ecce! a legitimo usu deflectens Apollonius productionem ante liquidam etiam in thesi admisit. Neque tantum ante eam liquidam, quae facilius quam ceterae geminatur, III. 848:

ἦτ' ἂν ὄγ' ἔτε ῥηκτὸς εἶοι χαλκοῖο τυπῆσιν.

sed ante eam, quae omnium aegerrime, eamque positam in sequentis verbi initio, I. 267:

πέφραδον οἷ δὲ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.

in quo versu antea fuit, ut in capite tertio dixi: *πέφραδον τοῖ δ' αἶψα κατ. ἦ.* Ut unum sanaret vitium, alterum multo peius operi suo infligit. Nam ne ulla corruptionis suspicione ob inauditam in hic certe senioribus poetis rem tangaris, compares quaeso III. 123:

— — — *ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἦστο
σῖγα κατηφιῶν.*

Editores illa res non advertit praeter unum H. Stephanum, qui frustra scripsit *οἷ δαῖ σῖγα*, ob-

scure sentiens, male rem suam egisse Apollonium. Verum id si licere sibi putavit Apollonius, quantum in producendis arseos vi syllabis sibi sumpsisse videatur! Atque hoc si fecit, morosos esse profecto non decet; in eo genere commissa vitia qui corrigat, ludat operam. Attamen non opus est illa indulgentia; nam Homericas productionis leges non migravit Apollonius. Ipsas inquam leges; adeo enim anxie neque is ipse neque alii versabantur, ut, nisi ipsam locutionem in Homero legissent, in carmina non reciperent. Sed videamus singulos locos.

Homerica verba sunt I. 383. μάλα μέγα. 639. ἐπὶ δέος. 810. et saepe ἐνὶ μεγάροις. 1036. II. 576. περὶ μέγα. I. 1297. πυρὸς ὤς. II. 111. κατὰ λαπαρήν. III. 36. ἐπὶ μέγα. 445. παρὰ λιπαρήν. 534. ἀπὸ μεγάροιο. 1124. θεὸν ὤς. IV. 528. τρίποδα μέγαν. II. 566. νέφος ὤς.

Cetera sunt haec: I. 289. πολέος ἐμέγηρε τόχοιο. 936. ἔστι δέ τις αἰπεῖα. 1096. ἀλκύνος ἀλῆς. 1198. ἠγορή πῖσυνος ἐν δὲ πλατύν. II. 360. ἔστι δέ τις ἄκρη. 1158. τῷ δὲ Μέλας ἐμὲ δ' αὐτόν. III. 1381. ἡμίσεας ἀνέχοντας. IV. 282. ἔστι δέ τις ποταμός, ὕπατον κέρας. 829. νυκτίπολος Ἐκάτη. 1398. χθόνιος ὄφεις. 1422. λισσόμενος ἀδινῆ ὀπί. 1544. πυρὸς ἐναλίγκια. — III. 760. κέαρ ἐλελίζετο. II. 1023. μέσσησιν ἐνὶ ῥέσσησιν κέρης. IV. 1284. αὐτόματα ξόανα ῥέη. — I. 464. ἐνὶ μέσσοισιν, quod an Homerus, an Hesiodus, an alius antiquus poeta dixerit, plane nihil refert; satis fuit, si similia fuerunt in Ho-

mero, ac, puto, satis simile est ἐνὶ μεγάροις. 563. τότε μέγαν. 670. περὶ δὲ μενέαιν' ἀγορευῆσαι. 1191. εἰδὲ μέγα. II. 207. μάλα μόλις. III. 458. αὐδὴ τε μῦθοί τε. 1210. ἐπὶ δὲ μιγάδας χέελοιβάς. IV. 361, κλέα τε μεγάρων. 486. ἢ μέγα πῶῦ λέοντος. 543. Νηϊάδα Μελίτην. 870. νύκτα διὰ μέσσην. — I. 725. ἠέλιον ἀνιόντα. IV. 176. χρύσειον ἐφύπερθεν ἄωτον. 526. εἰδέσφιν, ὡς καὶ πρίν. 600. βαρὺν ἀνεκήκειν ἀτμόν. 1534. νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα. — II. 1071. ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσεύοντο. IV. 1171. οἴσιν ἐνὶ λεχέεσσι. — II. 183. ἐπὶ δηναιὸν ἰαλλε. — Minus obvia est productio, quam ν et σ efficiunt initio verborum posita. Attamen non turbanda sunt talia; tenemus IV. 125. βέβλητο, νεφέλη ἐναλίγκιον, etiam II. 747. ὅτε νάσσεσθαι ἔμελλον, quod facile scribi potuit ὅτ' ἐννάσσεσθαι. III. 1384. τῆς δὲ νέον ἐστηῶτας. IV. 620. εἰδ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος, quem locum facili transpositione correxit Hermannus; non assentior. Magis etiam mihi persuasi, sanum esse II. 415. ἀσπασίως κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην, ubi, si Hermanni coniectura improbatur, potuit παρὰ σέο legi. Sed παρὰ, nisi necessarium fuit, non videntur dixisse poetae; neque aliam similem formam, nisi forte ὑπαί. Ut illic, παρὰ σέο est in Homero. Od. K. 238. κατὰ συμφροῖσιν. Φ. 219. εἰλήν τήν ποτέ με σῦς ἤλασεν, in caesura. Λ. 219. εἰ γὰρ ἔτι σάρκας. II. P. 463. ὅτε σεύαιτο διώκειν. Ψ. 198. ὕλη τε σεύαιτο. Atque ista si ferimus facile sananda, multo mi-

nus turbabimus alia ab Hermanno infeliciter tentata. I. 1360:

ἀκτὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρεῖαν ἐσιδέσθαι.

Hermannus: *λίην εὐρεῖαν ἰδέσθαι.* An accusativi ultima producat in Homero, nescio; de similibus, *ἔφην, ἴσαν* etc., nulla est dubitatio. Hoc autem sufficere videtur ad tuendum *μάλ' εὐρεῖαν.* Genuinum est etiam II. 358:

Παφλαγόνων, τοῖσιν Ἐνετηῖος ἐμβασίλευεν.

in quibus alia quidem est diversa lectio *μενεδήϊος* plurimorum Codicum, sed *τοῖσιν τ'*, quod placet Hermanno, soli debetur Aldinae, cuius nulla, saltem admodum exigua est auctoritas.

Omnino nulla productio arsi effecta in Apollonio reperitur, quae Homericis legibus repugnet. Unus olim locus offendit II. 119:

αἶψα μάλ' ἀντεταγών πέλεκυν μέγαν.

in quo verum videtur Sanctamandi et Heynii *μάλ' ἀντεταγών.* In alio loco restituenda est productio, III. 14:

*ἢ καὶ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν
μειλιχίοις; ἢ μὲν γὰρ ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς.
ἔμπης δ' ἔτινα πείραν ἀποτροπᾶσθαι ἔοικεν.*

„demulceantne illum? nam est admodum superbus. Attamen experiendum est.“ Apparet, ineptum esse illud nam; exspectes quidem

vel simile quid. Hoc ex libris desumendum. ἢ
 μὲν γὰρ in sola Flor. Ed. est et in Codice 2.,
 fortasse etiam in Vratislaviensi. In Caes. Guelf.
 Med. 1. 3. 4. est ἢ γὰρ ὁ μὲν; ἢ γὰρ ὄδ' in A.
 C. D. E.; quod verum est suppeditat B.: ἢ γὰρ
 ὄγ' ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς. Il. A. 342: ἢ γὰρ
 ὄγ' ὀλοῆσι φρεσὶ δύει.

CAPUT OCTAVUM.

De verborum et versus ordinum coniunctione.

De caesura.

Perspecta numerorum materia, id est verborum versibus adaptandorum natura, omnium primum videndum est, qui ordines ei, quem fingere volumus, versui accommodati sint, ut neque nimis exiguorum magna nascatur copia ideoque aegre concipienda sit totius versus ratio, neque, si maiores sint quam debent esse, non quidem totius versus, sed singularum partium ratio difficilior ad lectoris captum fiat. Illud ut efficiatur, versus trochaicos ita metiuntur, ut exiguos pedes binos in unum coniungant ordinem; dactyli satis magni sunt, ut singuli unum conficere possint ordinem; quibus alii ordines in heroico versu inesse videntur, vereor, ne alienam ab horum numerorum ingenio sequantur rationem. Verum ordines minimae sunt rhythmicae compositiones; multi si coniunguntur, ut unam effi-

ciant longiorem compositionem, uno loco opus est, in quo quiescat paullulum vox ad sequentia facilius transitura. Quem locum in versus dimidio esse, par est; sed an sit in ipso dimidio atque in fine pedis, quae est diaeresis, an proxime accedat ad dimidium atque in medio pede ponatur, quae est caesura, cuiusvis rhythmorum generis ingenio definitur. In eo genere, quod natura sua incitatioem habet progressum, cum non verendum sit, ne in ipso dimidio una cum ordinum fine diaeresi posita, diutius insistendi copia voci praebetur, prima ratio teneri potest. Quamobrem in duplici genere, quod celerius progreditur quam genus par, ubicunque fieri potest, diaeresis legitima est, ut in tetrametris trochaicis et iambicis; quod etiam in senario iambico factum esset, si et in ordinis fine et simul in medio versu potuisset vox inhiberi. In pari autem genere, ex quo est versus heroicus, ob quietos et aequabiles numeros caesura opus est, quae et inhiberi patiatur vocem et, cum ordinem secet, non nimium temporis concedat voci ad perficiendum ordinem tendenti. Praeterea in trochaeis, qua de re infra loquar, facile fertur pedum separatio; in heroico versu sola dactylorum levitas eam excusat. Iam si diaeresis fuisset post tertium pedem, sive fuisset spondeus sive dactylus, quoniam is diaereseos vi separatus a sequentibus non habuisset ex levitate sua excusationem, plane dissoluti nati essent numeri. Neque per caesuram dactylici or-

dinis adeo deletur separatarum quodammodo partium aequabilitas, quam secato trochaico ordine fieret; hic enim habet sex tempora, ille quattuor. In hoc igitur esset ratio 5: 1, si proxime dimidium incideretur; quae ferri non potest.

Tres sunt caesurae versus heroici, semiquinaria post tertiam arsin, trochaica in tertia thesi, semiseptenaria post quartam arsin; harum una in quoque versu heroico esse debet. Ceterum uti eam solam Aristidem p. 52. secutus, repugnante Boeckhio de metris Pindari I. 16. p. 97., voco diaeresin, quae versum dividit, igitur unam tantum in medio versu, cum ceteri versus loci, in quibus aliquantum inhibeatur vox, exiguae sint ad illam: ita id tantum, quod incisionem versus facit, voco caesuram, deflectens ea in re a nostratium XVI caesuris, minus a veterum usu, qui in eo tantum lapsi sunt, ut ex tribus, quas et illi et nos agnoscimus, caesuris tria genera versuum statuerent, prout plures vel pauciores in versu essent caesurae, Priscian. p. 1217. Mar. Victor. p. 2509. Diomed. p. 497., cum tamen una tantum esse caesura possit ac, si plures esse videantur, ex his pluribus una eligenda sit, quae ceteras opprimat. Quod cum non satis perspexissent Grammatici, factum est, ut etiam interpunctionem in quarti pedis fine frequentem caesuram esse statuerent Diomedes et Marius Victorinus ll. ll. Beda p. 2368. sq. improbatu illi a Prisciano et a Terentiano Mauro p. 2426.; attamen neque in pedis fine caesura

esse potest neque extra versus dimidium neque plures in uno versu esse possunt. Unam novi rationem, qua in uno versu duae caesurae collocari possint. In hoc versu:

ἄσθμα συῶν, μύκημα βοῶν, σύριγμα δρακόντων,

gravi interpunctione in pede rhythmico, non extra pedem, tres nascuntur similes partes duaeque caesurae, quarum postrema si sola est in versu heroico, multo longiorem facit priorem partem, quam posteriorem; quare illa dividi potest post secundam arsin; quod si fieret post tempus septimum, iam nulla esset aequabilitas.

Caesura adeo magnam cum habeat vim, ut duas efficiat versus partes, curandum est, ne ea vis iniqua fiat numerorum elegantiae. Quod fieret, si verba separaret, quae aegre separantur. Aegre autem separantur ea verba, quae et significatione sua coniuncta sunt cum sequentibus, ut plurimae particulae cum substantivis, et quorum satis angustus est ambitus, ut possint cum quibus opus est, coniuncta manere, neque caesurae vi ab iis separari oporteat. Quamobrem minutas eiusmodi particulas, quales sunt praepositiones et coniunctiones, eas quidem quae cum verbo sequente coniungendae sint, non separabant ab eo per caesuram poetae; si separabant, in bisyllabis hoc fiebat, in monosyllabis non fiebat. Igitur primum de bisyllabis videndum, quae raro separantur poetis.

II. A. 53:

ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχετο κῆλα θεοῖο.

A. 349:

δακρύσας ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο, νόσφι λιασθείς.

B. 782:

χωομένω, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωῖ γαῖαν ἰμάσση.

N. 402:

Δηϊφობος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἴδομενῆος.

Similiter Od. N. 161.

N. 556:

οὐ μὲν γὰρ ποτ' ἀνευ δηϊῶν ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτῆς.

O. 607:

ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται τῷ δέ οἱ ὄσσε.

P. 595:

ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε.

T. 45:

καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, ἕνεκ' Ἀχιλλεύς.

ubi ne in quarta sede caesura ponatur, vetat interpunctio.

Υ. 35:

Ἐρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέκασται.

Υ. 75:

ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἅντα θεῶν ἴσαν, αὐτὰρ Ἀχαιῶν.

Od. Γ. 125:

ἄνδρα νεώτερον ὧδε εἰοικότα μυθήσασθαι.

In serioribus similia sunt ἀγχι Nic. Alex. 4. περὶ Simmias Anal. II. 525. ποτὶ Quint. VII. 89. Sed nullam offensionem habent ἔχ II. E. 18. ὥστε Quint. X. 68. et alia, quae ad periodum, non ad verbum spectant. Rarius etiam postposita

particula disiuncta fuit; in Homero nunquam certa est. Nam II. *A.* 384:

ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπι Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.

reponendum *ἐπί*; nova prodit ex nostra re ratio, qua veterum nominativum *ἀγγελίης* defendas in *I.* 206, *A.* 140. Hes. Th. 780. a Tollio Excursu II. ad Apoll. Soph. male impugnatum. *N.* 696. *O.* 335:

ἐν Φυλάκῃ γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς.

in adiectivo est excusatio. In *Σ.* 191:

στεῦτο γὰρ Ἡφαίστιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.

scribendum videtur *παροισέμεν*.

Non minus curatur, ne minoris ambitus substantiva ab adiectivis suis disiungantur, ut disiungit Theognis 289. (283. Br.):

νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλά κακοῖσιν.

Quamobrem in Od. *Σ.* 492:

φθεγξάμενος δ' ὀλίγη ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπεν.

in quarto pede collocanda caesura. In eodem voce *ὀπι* offendit Orpheus Arg. 1283:

ἦειδον δὲ λιγὺ κλάζων ὀπί θέσκελον ὕμνον.

Nam cum *λιγὺ* non possit a *κλάζων* separari, caesura est in quarto pede. Sed illa lectio debetur Hermannō. In libris est *κλάζων δια θέσκελον ὕμνον*. Lege:

ἦειδον δὲ λιγὺ κλάζων Δία θέσκελον ὕμνον,

„hymnum cantavi in Iovem.“ Rara structura *ἦειδον Δία ὕμνον*, sed amat ille rariora. Eandem agnosco in Callim. H. in Apoll. 20:

οὐδὲ θεῆς Ἀχιλῆα κινύρεται ἄλινα μήτηρ.

Aeschyl. Agam. 168:

ἔδ' ὅστις πάροιδεν ἦν μέγας,
 παμμάχῳ θράσει βρούων,
 ἔδεν ἄν (sic) λέξαι πρὶν ὦν·
 ὅς δ' ἔπειτ' ἔφυσεν τρια-
 κτῆρος οἴχεται τυχῶν.

Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων
 τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν.

ita enim digerendi isti versus et proinde etiam
 in stropha hexametri exhibendi. Aeschylus apud
 Plat. Rep. II. p. 383:

— — θεοφιλεῖς ἡμᾶς τύχας
 παιῶν' ἐπευφήμησε.

Eurip. Iphig. Aul. 1468:

ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες,
 παιᾶνα, τῇ μῆ συμφορᾷ, Διὸς κόραν
 Ἄρτεμιν.

Herc. Fur. 687:

παιᾶνα μὲν Δηλιάδες
 ὕμνεσ' ἀμφὶ πύλας τὸν
 Λατῆς εὐπαιδα γόνον.

Altera lectio *αὐδὴν, ἀοιδὴν* orta ex *ᾠδὴν*, et
 hoc ex interpretatione verbi *ὕμνον*.

Aliquoties tamen postpositae particulae dis-
 iunctionem admisisse videtur Apollonius. I. 94:

Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἐνὶ δώματα ναῖε λιασθεῖς.

IV. 988:

Δηῶ γὰρ κείνη ἐνὶ δῆ ποτε νάσσατο γαίη.

IV. 1689:

κεῖνο μὲν ἐν Κρήτῃ ἐνὶ δῆ κνέφας ἠὺλίζοντο.

Sed in his ἐνὶ scribendum et ad verbum referendum.

In sequente substantivo excusatio est III. 57:

ἤδη γὰρ ποταμῶ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει.

etiam, ut mihi quidem videtur, I. 121:

Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο Μελάμπυρος.

Q. Smyrn. XIII. 157:

ἐτάμενος σταθμοῖς ἐνὶ ποιμένος ἀγραύλοιο.

Oppian. Hal. IV. 156:

ἠὲ νέον ζεύγλῃσιν ὑπ' εὐναίης Ἀφροδίτης.

Cyneg. III. 176:

τοῖά νύ περ βένθεσσιν ἐν εὐρυπόροιο θαλάσσης.

Sed in Quinto III. 523. legendum:

λέσαντες λέχεσσαν ἐνιθειόμεν· ἔ γὰρ ἔοικεν.

X. 254:

τείρετο τὸν δ' ἀλύοντα μέγ' ἄμφεπον ἰητῆρες.

cum ἄμφεπον iungendum μέγα.

Solus Nicander vix absolvendus erit hoc vitio Alex. 108:

καὶ τε σύγ' ἠ καρούης ἀπο δάκρυον, ἠ ἀταλάμνε.

Nam in Marcello 41. quisvis videt scribendum esse:

καὶ θῦσαι θυέων ἀτὰρ ἐκ ἀέκοντος ἀνάγκη.

non θῦσαι θυέων ἀτὰρ.

Iam quam rara fuerit bisyllaborum disiunctio, satis apparet; in monosyllabis boni poetae nunquam eam admiserunt. Qui loci repugnant, corrupti sunt, et plerumque etiam aliis rationibus corruptio intelligitur. Ut in Lithicis 520:

δηρὸν δ' ἔ μετέπειτα πάγω περιπαχνωθεῖσα
πετροῦται, καὶ χερσὶν ἐν ὀκρίοντα τεῆσιν
ἀμφαφάεις λίθον.

offendit ἐν, quod rarissime anastrophēn patitur.
Praeter Nicandri unum locum Ther. 613:

*Μάντιν ἐνὶ ζωοῖσι γεράσμιον ἢ ἐν Ἀπόλλων
μαντοσύνας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν.*

— nam Ther. 673. legendum est *κανθῶ ἐνὶ
όυτῆρι* — solum, qui eam admiserit, scio Apol-
lonium I. 770:

Μαινάλω ἐν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξε.

II. 908:

ῶ ἐν ἀμειδίτης ἀγίας εὐνάζετο νύκτας.

IV. 13:

τάρφεισιν ἐν ξυλόχοιο κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή.

Quare videndum, de quonam Apollonio loquan-
tur Schol. Ven. ad II. A. 440:

τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίη ἐνθεο τιμῆ.

*Ἀπολλώνιος διαστέλλει τὸ ἐν, ἵνα γένηται ἐν
ὁμοία.* In Lithicis revocanda antiqua lectio
ἐνιχρημφθέντα τεῆσιν.

Articulum, quem contra Homericum usum
admittunt seriores poetae, par est nunquam a
substantivo suo separari. Quamobrem ferri po-
test in tertii pedis principio positus articulus, si
in quarto caesuram facere licet, ut Orph. Hymn.
LIII. 5:

αὐτὸς δ' ἠνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρησ.

Theocr. X. 29:

ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

In nescio cuius, fortasse ipsius Moschi, versu,
qui post Mosch. III. 94. legitur, in Scaligeri libro:

πάντοσε κλαύσει σ' ἢ νῆσος Σικελή τ' Ἀρέθουσα.

Palladae V:

*καὶ γὰρ τις διὰ τὴν ὄραν τοῖς πολλὰ διδῶσιν
ἔχ' ἔπεται.*

Epigr. adesp. DXCIX:

ἐνθάδε Γοργίε ἡ κυνικῆ κεφαλῇ κατάκειμαι.

Neque offensio est, ubi videtur articulus esse; sed Homericus est articulus, id est pronomen demonstrativum, ut Theocr. XXI. 47:

τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῆ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.

Orph. fragm. II. 40:

*ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάξω, γλῶσσαν
εὖ μάλ' ἐπικρατέων.*

ubi si fuit offensio, σὺ δ' ἐμοῖσι potuit scribi. Qui vere articulus est, eum nunquam a substantivo separabant Epici. In Oppiano Cyneg. IV. 433:

*καὶ μὴν ἀτραπιτοῖο πολυστιβίην ἀλεείνειν
καὶ πάτον, ἐν δ' ἄρα τῆσι γεωμορήσιν ἐλαύνειν.*

lege ἐν δ' ἄρα χρὴ σε.

Quamobrem sane mirum est, in pentametri diaeresi, quae multo maiorem habeat vim, quam hexametri caesura, non raro reperiri articuli disiunctionem. Meleager LVI:

ἄπτε τάχος. πῦ δ' ἡ πρόσθε λόγων μελέτη;

Asclepiades VI:

οὐμὸς Ἔρωσ παρὰ τὴν Κύπρον ἐπιστρέφεται.

Leonidas autem Tarentinus ita saepe, ut hac licentia delectatus esse videatur. Epigr. VIII:

ἄτρακτον καὶ τὰν ἄτρια κριναμέναυ.

In Ep. XIV. bis:

*τὼς Λαρισσαίως κυογαστορας ἐψητῆρας,
καὶ χύτρως καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα,
καὶ τὰν εὐχάλκωτον εὐγναμπτόν τε κρεάγραν
καὶ κνήστιν καὶ τὰν ἐτυοδόπον τορύναν.*

In Ep. XVI. restituit Iacobsius Act. Monac.
Vol. I. p. 128:

Ἐρμῆς, ἀλλ' ἴδε τὸν κρήνιον ὑλοφόρον.

Praeterea in XX. XXII. XXV. bisque in XLVII.
Phanias VI:

φασγανίδας καὶ τὰς σολόνυχας στόνυχας.

Diodorus Zonas V. (Brunck. Anal. II. p. 81.):

ἢ πρῖνον ἢ τὰν αὐαλέαν κόμαρον.

Aristo I. (Anal. II. p. 258.):

εὐπετρον καὶ τὰν κρειοδόκον σκαφίδα.

Strato XLIII:

αὔριον, ἔ παρὰ τὴν σήμερον ὀλλύμεθα.

Iulianus Aegypt. XXVII:

ἄλγος ἐὼν καὶ τοῖς τηλόθι δερκομένοις.

Epigr. adesp. CCLXXII:

πριομένων ἐπὶ τὰς τῶν πέλας εὐτυχίας.

In tragicorum tetrametris nunquam caesura articulum vel particulas ab iis verbis disiungi, quibuscum coniungi debent, notavit Porsonus praef. Hec. p. XLVIII. Quare pro corrupto habendus est Eurip. Iph. A. 1389. Atque omnino ubi gravior est caesura, minime potest violari istud praeceptum: vel vernaculum nostrum Nibelungorum carmen hanc sententiam confirmat. In comicorum tetrametris quia violari

potest caesura, etiam articuli et particularum distractio locum habet. In trochaicis distractus reperitur articulus Aristoph. Nub. 618. 1131. Herm. Ran. 724. Ach. 316. Vesp. 438. 456. 1111. Pac. 564. 633. Av. 285. 364. 1081. 1112. Lys. 619. In iam-bicis Plut. 302. Ran. 909. Eq. 363. 849. Neque plane mihi persuasit Porsonus praef. ad Hec. p. LIV. ab anapaestis alienam fuisse istam licentiam, cum particularum distractiones etiam in anapaestis reperiantur.

Revertor ad hexametrum. In quo qui loci adhuc nostris legibus repugnant *), in iis omnibus encliticorum disiunctio est, nunquam illa toleranda. In Homero Odyss. I. 87. apertum scribendum esse:

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
non σίτιό τε πασσάμεθ' ἠδὲ π. In Theocri-
to XIV. 29:

ἦδη δ' ὦν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βάθει ἡμερ.
lege *τοὶ τέτταρες*. In Callimachi fragm. CXXIV:

εἶδεος ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
μεμβλωκὸς πύλημά τι πέτρῳ ἄλλαρ' ἔκειτο.

*) Transmisi abruptum Phocylidis fragmentum (Brunck. Anal. I. p. 73):

παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεῶν δὴ καλὰ διδασκόμεν' ἔργα,
quia in eo admodum incerta est emendandi ratio.
Fuit fortasse:

παῖδ' ἔτ' ἐόντα, γέρον, δεῖ καλὰ διδασκόμεν' ἔργα.
Quanquam Epici non frequentant δεῖ, Gnomici tamen usurpare potuerunt.

aut scribendum est cum Scaligero:

μεμβλωκὸς πύλημ' ἄλλαρ ἔκειτο πέτρον.

aut, si vere coniecit Bentleius *ύετῷ*, quod simili Apollonii Rhodii loco probabiliter tuetur, scripserim:

— — — ἀμφίδεεν κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
μεμβλωκὸς πύλημ', ὃ οἱ ὑετῷ ἄλλαρ ἔκειτο.

Manetho I. 88:

ἡ παρ' ὑγροῖσι τόποισι πανήμεροι ἐργάζονται,
μήποτε τῶν ἰδίων τι κτώμενοι ἐκ καμάτων γε.

fortasse scripsit τῶν ἰδίων κεκτημένοι. In Quinto Smyrnaeo VIII. 400:

— — — ἐπεὶ σφισι τλήμονα Φοῖβος
ἦκε βίην· αἰεὶ γάρ οἱ ἦθελε θυμὸς ἀμύνειν
Τρωσὶν εὐπτολέμοισι, καὶ Ἐκτορος οἰχομένοιο.

cum Pauwio scripsit Tychsenius. Sed retinendum αἰεὶ γάρ οἱ ἀμύνειν ἦθελε θυμὸς, modo οἱ deleas cum Rhodomanno. XIII. 176:

— — — — τῷ δ' ἔ θεὸς ἐξετέλεσσευ
ἐλπωρῆν· Κῆρες γάρ οἱ προέηκαν ὄλεθρον.

Lege Κῆρες γάρ ἐπιπροέηκαν. In Lithicorum scriptore 118:

ἐκ ἴδον — ὄφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων λελίητο —

corrigere: ὄφθαλμοὶ δὲ μάλ' ὀρνίθων λελίητο. In Orphei Argonauticis 606:

ὄφρα κε μειλίζαιντό οἱ εὐοίνοισ ἐπιλοιβαῖς
Ῥεῖην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' ἀλείοντο ἀνάσσης.

οἱ debetur Hermannō, cui sane saepius, quam ipsi poetae, versus istud explementum placuit. Pro librorum μειλίζαιντο εὐοινίστοις cum Pier-

sono scribendum videtur *μειλίξαιντ' εὐαγνίστοις*.
 Saltem id melius, quam ceterorum molimina.
 In Antipatro Sidonio LII:

*κεῖνα μὲν ἡμαύρωτό τε, κῆνιδε νόσφιν Ὀλύμπου
 Ἄλιος ἔδέν πω τοῖον ἐπηγάσατο.*

refinge:

κεῖνα μὲν ἡμαύρωτο καὶ ἤριπε νόσφιν Ὀλύμπου etc.

De ordinum sive pedum separatione.

In ordinibus versus heroici coniungendis omnium primum caesuram ut plane necessariam spectandam esse, vidimus; ea si est in hexametro dactylico, heroicus versus vocari potest. Verum bonis versibus aliae praeterea leges impositae sunt. Non id solum requiritur, ut incisione facilior et ad pronuntiandum et ad captum auditoris evadat versus, sed etiam, ut singuli ordines eleganter secum coniungantur. Etenim dubitari potest, si ut materia rhythmica verba offerantur, quae plane eum efficiunt pedem, quem poetae rhythmus postulat, idne potius instituendum sit poetae, ut verbi pes congruat cum versus pede, sive, quod idem est in versu heroico, ordine, an melius sit utrasque sibi rationes repugnare. Ad faciliorem sensus intellectum utile potest videri illud institutum, quanquam Graeco lectori minime necessarium. Altera ratio ut teneatur, plura sunt quae suadeant eaque gravissima. Nam si, ubi verbum, ibi etiam pes rhythmicus saepe finiretur, congruentibus hic quoque materia et rhythmica forma, neque, ut obstat in ipsius verbi

ambitu accentus syllabas in verbum coniungens, hic ulla obstante re, quo minus diutius, quam debet, quiesceret vox, certo ob difficilem illam pronuntiationem dissolutus evaderet versus ideoque malus, ubicunque mala est dissolutio. Verum dissolutio non est ubique mala, adeoque bona est et legitima in vehementioribus rhythmis, ut in anapaestis; praeterea in iis saepe admitti potest, qui levitate ceteris praestant, ut trochaei et dactyli; qui cum natura sua leves sint, rursus, quanto maior est dissolutio, eo maior fit levitas. Ita factum est, ut, ubi maiorem rhythmorum levitatem quaerent poetae, dissolutionem rhythmorum eam, quae pedum separatione nascitur, admitterent. Quamobrem in postrema parte versus heroici, ubi, pulmonibus exhaustis, maiore opus fuit levitate, praeter leviores dactylicos numeros plerumque etiam separationem dactylorum admittebant poetae. Quanquam si omnino dactyli sunt in priori parte, etiam separatio levissimorum numerorum facile fertur. Igitur in hoc versu nulla est offensio:

λεύσσετε γὰρ τότε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

Alia erat res, si spondeis utebantur poetae. Qui numeri cum nunquam leves, sed ubique natura sua graves sint, si separati proferantur, nunquam grati sunt, verum, si cetera melioribus numeris instruxit poeta, feruntur ut pauci contrarii in magno certe bene procedentium numero fugientes lectoris animadversionem. Ac si omnino admittitur spondeorum separatio, languor, quem

necessario efficit, ferendus est in priore commate *), cuius natura sua lentior est progressus; in posteriore, in quo vocis defectioni numerorum levitate succurri debet, multo est ingrator. Ita factum est, ut in Homero non desint versus, quorum primum comma separatos habet spondeos; qualis hic est:

ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω.

Tribuendi sunt antiquorum Epicorum negligentiae, quae sane fuit, etsi non ea quam vulgo

*) Cum loquor de commatibus, illam significationem verbi a lectore teneri velim, quae valet apud accurate loquentes Grammaticos. Hi, aliter quam oratores (cf. Cicero Orat. 62. Beda de metris p. 2369.), ita distinguunt κῶλα et κόμματα, ut κῶλα sint periodi sensu definitae, κόμματα eae periodi, in quas unusquisque versus metricis rationibus dividitur, i. e. in longioribus versibus eae partes quae caesura constituuntur. Illud discrimen agnovit Priscianus in partit. XII vers. Aen. p. 1216, 28: „per cola divisio separatur in certas integras partes orationis: per pedes vero secundum metri rationem et per commata similiter.“ Atque ex illo ipso libro pluribus locis patet id, quod dixi, Priscianum de commatibus loquentum intellexisse. Quae non minus accurate loquebantur latine scribentes Grammatici, eadem significatione utebantur voce *incisio*. cf. Beda de metris p. 2369, 23. Minus bene Atilius Fortunatianus p. 2689: „Colon est pars sive partes versus integris pedibus impletae; comma pars versus sive partes imperfectae.“ Similia habet Marius Victorinus p. 2498, 1. Quod idem ait p. 2498, 6: „abusive etiam comma dicitur colon,“ id suo ipsius exemplo confirmat p. 2508, 11. ita de caesura scribens: „omnis versus in duo cola formandus est.“

agnoscunt; tolerabilem fecit lentus in universum progressus heroici carminis. Ex senioribus qui heroicum argumentum tractabant, etiam lentiores habebant numeros; quamobrem in Apollonio, Quinto, Orpheo frequentior est spondeorum separatio quam in ceteris poetis, praesertim limatioribus. Facile hoc apparet, si quis vel unam Apollonii et Callimachi paginam comparet. Apollonii huic versu:

φράζω δ', ὅπως χεῖρας ἑμὰς σὺος ἔξαλέοιο.

similia et peiora etiam plurima leguntur in Argonauticorum libris; in Callimachi reliquiis nihil fortasse simile reperies. Sed, ut dixi, de solo priore commate separationis ista apud heroici carminis auctores licentia intelligenda est; transpositus ille, quem attuli, Homeri versus ita fere:

ἄλλοτε μὲν θεὸς ἄλλο καὶ ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες.

pessimus est. Nam quod idem est per se, diversis in locis non est idem.

De spondeo quinti pedis.

Ducimur ea re ad disquisitionem de diversis sedibus versus heroici et quidem de postremis. Cum enim ante dixissem, dactylos separatos ubique admitti, nunc autem in priore commate etiam spondeos, de prioribus nihil est quod moneam, verum de postremis tantummodo; ut hoc quoque accuratius definiam, de sola quarta et quinta. Sexta enim cum et ad finiendum versum aut esse debeat aut intervalli expletione fieri

spondeus, et ob hanc ipsam finiendi versus necessitatem nullo in sequentibus membro rhythmico definita sit, ea profecto ad nostram rem nihil refert. Ac de quarto quidem pede longa est disputatio. Qui cum neque tantam habeat licentiam, quantam primus et secundus, neque adeo sit angustis finibus circumscriptus, quam est quintus, necessario pluribus definiri debet rationibus, quid sibi liceat, quid non liceat. Videamus primum, quid liceat, quae res ex quinti pedis comparatione clarissime perspici poterit. In hoc admittitur spondeus non quidem frequenter, sed admittitur, non tamen dissolutus a sexto pede. Quamobrem nihil offendit in his versibus:

*βεβλήκει· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα.
Ἄργεῖος ὀλέκοντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.*

Sed pessimi sunt non pauci alii, qui in Homero leguntur; quos deinceps enumerabo.

Iliad. I. 57:

ἦ μὴν καὶ νέος ἔσσι, ἐμὸς δὲ κε καὶ παῖς εἴης.

I. 240:

ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἴδῳ δῖαν.

Idem Ἴδῳ δῖαν versum finit A. 723. Σ. 255.

Od. II. 368.

K. 238:

καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσειαι, αἰδοῖ εἴκων.

K. 299:

οὐδὲ μὲν ἐδὲ Τρωῶας ἀγήνορας εἴς' Ἐκτωρ.

K. 574:

αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλόν.

Λ. 389:

ἐκ ἀλέγω, ὡσεὶ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων.

N. 54:

Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.

Σ. 52:

κλυτε κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι.

Υ. 213. Ζ. 150:

εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς.

Odyss. B. 170:

ἔ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδῶς.

Ξ. 239:

ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμος φῆμις.

Ψ. 243:

νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἡῶ δ' αὐτῆ.

Hymn. in Merc. 321:

πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Διὸς καὶ Ἀητῆς υἱός.

Hesiod. Scut. 202:

ἱμερόεν κιδάριξε Διὸς καὶ Ἀητῆς υἱός.

Ita enim transpositis verbis legendum pro *Ἀητῆς καὶ Διὸς υἱός*.

Hesiod. *Ἔργ.* 574:

φεύγειν δὲ σκιερὸς θάμνης, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον.

Non dubito, fore, ut plerique hos male positos spondeos antiquae negligentiae tribuant; mihi non item videtur. Etenim si constat, vitium esse separatum spondeum in quinto pede, hoc quisque concedet, in tribus illis Homeri locis pro *παῖς* exhibendum esse *παῖς*, frequentem in Homericis formam. Sed admodum est versimile, alia quoque verba, quae contracta tantum novi-

mus, in vetusta lingua solute usurpata esse. Quodsi ponimus fuisse, non solum Ἡῶ, αἰδοῖ, ἰδρῶ, Ἀητῆς, sed etiam Ἡόα, αἰδοῖ, ἰδρόα, Ἀητόος, pessimi illorum versuum evanescunt. Nam de iis, qui restant, eximendi erunt illi; in quibus est ὄφρ' εὖ πᾶσαι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς, ἀλλ' εὖ εἰδώς, quoniam in iis εὖ cum sequente verbo in unum fere verbum coalescit. Pro εἶας Ἐκτωρ legi potest εὐνάσεν Ἐκτωρ. Igitur obstat unus locus Od. ζ. 238:

— — — — — εἰδέ τι μῆχος
ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπή δ' ἔχε δῆμυ φῆμυς.

qui quoniam unus restat in toto Homero, pro genuino haberi non potest. Fuit fortasse, quae est Barnesii sententia:

— — — — — χαλεπή δῆμυ δ' ἔχε φῆμυς.

Quamquam offendit longius remotum δέ.

Quod legitur in Hesiodi Ἔργ. 354:

καὶ δόμεν, ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν, ὅς κεν μὴ δῶ.

iam Plutarcho non fuit Hesiodeum; sed ne alius quidem poeta ita scripsit. Cypriorum locus sic legitur in Cyclicorum fragmentis vs. 34:

— — — τάχα δ' εἶσιδε κύνδιμος ἦρως
δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω θρονὸς ἄμφω κοίλης.

Κάστορά δ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

In Tzetis Chil. II. 710. Schol. Lycophr. 511. libris, unde desumpta sunt ista, quatenus sit lectionis diversitas, cum non habeam in promptu, nihil certi possum de auctoris verbis statuere. In Scholiis Pind. Nem. X. 114. ubi itidem ista leguntur, est εἰν ὀφθαλμοῖσιν; malum videtur,

quod inde effinxit Heynius: ὀφθαλμοῖσιν ἔσω
κοίλης δρυὸς ἡμένω ἄμφω. Fuit fortasse ἔσω
κοίλης δρυὸς ἄμφω. In Theognide 627. (637-
Br.):

αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι.

ex Mutinensi codice Bekkerus correxit νήφοσιν.
Theocrito I. 65:

Θύρσις ὄδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἄ φωνά.

restitue vulgatum olim ἀδέα φωνά. De Moschi
II. 97:

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο φαίης κ' αὐλῆ

Μυθδονίε λυγὺν ἤχον ἀνηπύοντος ἀκέειν.

videant alii. In Arato 217. Ἴππε κρήνης uni-
us nominis instar est. In Theodorida Ep. X:

ἄχεο ἀσκήπων, Κινησία, Ἐρμεῦ λάτρεις.

fuit fortasse unum verbum Ἐρμεόλατρεις. Pau-
lus Silent. LVIII:

Ἐκφρονα τὴν Βάκχην εἶχ' ἢ φύσις, ἀλλ' ἢ τέχνη

θήκατο καὶ μανίην ἐγκατέμικτο λίθῳ.

Quaquam in Epigrammatis plus sibi licere pu-
tavit hic scriptor, quam in Ecphrasi, tamen scri-
bendum iudico aut ἀλλά με τέχνη, aut, quod
minus est verisimile, ἀλλ' ὁ τεχνίτης.

Antholog. Gr. Vol. XIII. p. 744:

Θῆκέ με χήρην ἐγγὺς ἀειρομένε μοι μαζῶ.

Ibid. p. 791:

ἀλλ' ἐτέραν πάλι μοι νόσον ἤγαγε γαστρὸς μοῖρα.

Uterque versus ab inscitissimis versificatoribus
est.

Minor est offensio, si quintus pes a quarto non separatur, ut in Theognide 61:

μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαίδη, ἀστῶν.

In eodem est 191. (193.) *Πολυπαίδη, ἀστῶν.* 541. (553.) *Πολυπαίδη, ὕβρις.* In Nicandro legitur Ther. 877:

κάρδαμον ἀμπισαίω· σὲ δ' ἄν πολυανθῆς γλήχων.

De positionis usu in quarta sede.

Hactenus de quinto pede. Iam quartum consideramus. Qui in quinto toleratur, non separatus spondeus, in quarto etiam necessario admittitur. Verum etiam separatus quartus non rarus est, hac quidem de causa. Frequens est interpunctio sive periodi finis in quartae sedis initio. Haec ut satis graviter indicaretur neque ad finem properans vox verbis magis exprimendis quam sensui satisfaceret, spondeo posito effecerunt poetae, ut lentius curreret vox. Neque solum si interpunctio fuit, sed etiam si gravitas quaedam numerorum apta videbatur, separato utebantur spondeo in quarta sede. Ut autem vere contineret vocem celerius currentem, gravi sua vi spondeo opus fuit; si externa sequentis verbi vi spondeus fiebat, non potuit sua vi vocem continere, sed properandum erat, ut fieret spondeus. Igitur vitabant spondeum externa vi, hoc est positione, effectum. Ac cum duplex sit positionis genus, alterum, in quo sola sequentis verbi vis brevissimam et ne una quidem consonante

addita paullò validiorem syllabam antecedentem producit, velut in hoc versu:

ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.

alterum, in quo ex arta duarum syllabarum coniunctione, quarum altera finitur consonanti, consonanti incipit altera, prioris productio efficitur, velut illud:

αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη ἴλιε ἱρήσ.

et quae sunt id genus plurima, primum illud genus in quarta thesi rarissimum est et fortasse plane repudiandum. In Homero quidem nullus est versus, qui speciem huius vitii ferat, si quidem tales versus, quales ille Od. *A.* 628:

ἄνδρῶν ἠρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.

τὸ πρόσθεν etiamsi duo essent verba, omni vacant offensione, quoniam certam inter se habent coniunctionem. Idem valet de articulo apud Callim. H. in Del. 4. *Ἀήλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι.* 298. *θέρως τὸ πρῶτον ἰέλων.* Platonem Epigr. XXX. *Ἄρει τὰ στομύλα ταῦτα.* Nicand. Alex. 491. *ὄσαι τὰ σκληρέα κάρφη.* Maneth. V. 215. *νόει τὸ σχῆμ' ὅτι δηλοῖ.* Ex iis, quae apud seniores poetas offensionem praebent, plura leviter emendanda sunt, ut in Quinto Smyrnaeo XIII. 426. legendum *βλοσυράς δ' ἔτρεψεν.* in Nonno XI. 505. *δέμας δ' ἐσφίγγετο.* — Alia gravius corrupta sunt, attamen aperte corrupta. Meleager (Brunck. Anal. Vol. III. Epigr. adesp. 572.):

*εἰς γῆρας δ' ὄτ' ἔβην καὶ δια θρεψαμένη Κῶς
καμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.*

De Iove in illa insula commorante nihil traditur; de Hercule notum est. Fortasse scribendum *Ἡρακλέα θρηναμένη Κῶς*, quanquam tum displicet omissus articulus.

Alii loci an corrupti sint, dubitari potest. Theocrit. XXI. 64:

χρύσειον ὡς ἴδες εὖρες ἴσαι δὲ ψεύθεσιν ὄψεις.

Plura habet illud carmen, quae a Theocriti elegantia abhorreant. Dionys. Perieg. 864:

*κεῖνός τοι Κιλικῶν περισύρεται ἔθνεα κόλπος
μακρὸς ἐπ' ἀντολίην Ἀσίης δὲ στεινὰ καλεῦσι.*

Orph. Hymn. LXXIII. 6:

ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς τε κληῖδες ὀχῆνται.

Hoc quanquam ex correctione tantum est Hermannii pro *χαρᾶς κληῖδες*, necessaria tamen videtur ea correctio. Sed in Oppiano Cyneg. I. 244:

αὐτὰρ ἐπεὶ μέγας ἦν, πειρᾶτο σκέτλιος ἀνήρ.

lege *πειρήσατο*.

Paulo minus rarum, sed rarum tamen est id genus positionis, quod postremo loco nominavi. Hoc quoque nullam habet offensionem, si extrema pedis quarti syllaba cum sequentibus coniungenda est, ut Il. I. 481:

καὶ με φίλησ', ὡσεὶ τε πατήρ ὃν παῖδα φιλήσῃ.

Callim. in Lavacr. Pall. 85:

ἂ νύμφα δ' ἐβόασε· τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας;

vel si ad antecedentia prima pedis quinti syllaba trahenda est, ut Il. O. 203:

ἦ τε μεταστρέψεις; στρεπτοὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.

Od. Z. 93:

αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε καθήραν τε ρύπα πάντα.

vel in nomine proprio, ut Il. B. 522:

οἱ δ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον.

ubi malum fuisset δῖον Κηφισὸν ἔναιον.

Hae excusationes si non habent locum, malus est spondeus quarti pedis, positione effectus et a sequentibus separatus; sed sunt talia in Homero; his quidem locis:

Il. H. 337:

ἄκριτον ἐκ πεδίσ, ἅμα δ' αὐτὸν δειμόμεν ὤκα.

K. 389:

νῆας ἐπι γλαφυράς; ἢ σαρτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;

A. 189:

τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω.

A. 796. Il. 38:

ἀλλὰ σέ περ προεῖτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω.

Σ. 400:

τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά.

T. 348:

στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.

Φ. 126:

θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρεῖν ὑπαίξει.

Ω. 557:

σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.

Od. B. 409 etc.:

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἰερὴ ἴς Τηλεμάχοιο.

P. 371:

τῷδε περὶ ξείνῃ ἢ γὰρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.

P. 573:

λύγρ' ἔχω, οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε προῶθ' ἐκέτευσα.

T. 576:

νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τῦτον ἐφήσω.

Hes. *Ἔργ.* 778:

ἤματος ἐκ πλείς, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.

Th. 287:

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρουνηᾶ.

325:

τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.

339:

Στρώμονα, Μαλιανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον.

702:

πίλνατο· τοῖος γὰρ κε μέγιστος δῆπος ὀρώρει.

Scut. 395:

ἄρχεται, ᾧ τε πόσις καὶ βρωῖσις θῆλυς ἐέρση.

429:

ἐμμενέως δ' ἄρα τῆγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ.

Homer. Hymn. XXXII. 18:

χρυσεῖς ἀπὸ στεφάνης ἀκτῖνες δ' ἐνδιάονται.

Theocritus XV. 42:

Ἔρπωμες Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα:

Fortasse rarior quaedam forma pro μικκὸν restit-
tuenda. XV. 83:

ἐμψυχ', ἐχ' ἐνυφαντά, σοφὸν τι χοῆμ' ὄνθρωπος.

Lege τοι. XVII. 20:

ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνιο.

Lege σφίσι. Idem reponendum in Hesiodi Scuto
348. Quinto Smyrnaeo XII. 65. — XXII. 88:

χερσὶ τιτυσκόμενος· τῆ δ' ἄκρον τύψε γένειον.

Lege ἔτυψε. XXIV. 113:

πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείω διδασκόμενος παρὰ παιδί,
Ἀρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν ἔδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.

Lege: ἔδέ κε τηλόθι.

Bio I, 61:

καλὸς ἔων τοσσῶτον ἔμηνας θηροὶ παλαίειν.

Lege ἐμήναο.

Nicander Ther. 920:

ὄφρα δύνῃ ὀλοῦ καὶ πότμον θηρὸς ἀλύξης.

Lege:

ὄφρα δύνῃ ὀλοῦ θηρὸς καὶ πότμον ἀλύξης.

Manetho VI. 423:

Εἰνοδίην κόπρον τε καὶ ὄνθον δηθὰ φέροντες.

Quintus Smyrnaeus V. 370:

τῇ εἰκῶς οἴμησεν, ὅπῃ μιν γυῖα φέρεσκον.

X. 73:

ἐν δέ σφιν πέσε δῆρις, ἐπ' ἄλλον δ' ἄλλος ὕρυσσε.

XII. 314:

Πρῶτος μὲν κατέβαινεν ἐς ἵππον κητώεντα.

Orpheus Argon. 59:

τάσσε γὰρ ἐκ Κόλχων χρούσειον κῶας ἐνεῖκαι.

Lege κῶας χρούσειον ἐνεῖκαι. Ib. 343:

ἄστρο τε τηλεσίφαντα καὶ ἀγλὸν Νυκτὸς ἐρεμνῆς.

Restitue expulsum ἀχλύα.

Orph. Hymn. XXXV. 7:

Βράγχιε καὶ Διδυμεῦ, ἑκαεργός, Λοξία, ἀγνέ.

L. 7:

χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἔφαπτορ, καλλιέθειρε.

LII. 9:

ὀξείχθον, λυριφεγγές, ἔφαπτορ, κῆρε διμήτωρ.

In utroque loco ἔφαπτορ posuit Hermannus ex coniectura pro omnium librorum ἐπάφιε. Hoc restituendum censeo. Brevis vocalis productionem admisit Hymni scriptor, quoniam ita tantum recepit versus.

Orphicus scriptor in Brunck. Anal. Vol. III. p. 2:

Εἰ δὲ κεν ἠελίοιο λέοντος μοῖραν ἰόντος.

Orpianus Cyneg. I. 538:

κόλποισιν θέτο θῆρα καὶ αὐτὸν θηροφονῆα.

Panyasis ap. Brunck. Anal. Vol. III. p. 328:

εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύη.

Epigr. adesp. CXLIV:

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτήρες τόνδ' ἀνέθηκαν.

CLII:

Φοῖβε ἄναξ, δῶρόν τοι Ὀμηρος καλὸν ἔδωκα.

CLXVIII:

Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε.

CLXXVIII:

Τίος Δινύττα Δάμαρχος τάνδ' ἀνέθηκα.

CCIX:

Ἐνδυμίωνος παῖδ' Αἰτωλὸν τόνδ' ἀνέθηκαν.

Haec omnia unius auctoris videntur.

Omnia, quae reperi, exempla posui; ex quibus hoc liquet, quanquam non plane alienus ab heroici versus usu is spondeus sit, de quo loquimur, rarum tamen esse ideoque tollendum, ubi facile a poeta vitari potuit. Qua ex re hoc lucratur Apollonius, ut III. 517:

— — — — — ἐπὶ δὲ τρίτος Ἴδας

ὄφρο μέγα φρονέων ἐπὶ δ' υἱὲς Τυνδαρέοιο.

non, ut vulgo, *υῖες* legatur, sed *υῖεις*. Alius locus Homericis similis est III. 1084:

ἔξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.

Unum hoc addo, de iis tantum in his omnibus me disputasse positionibus, quas coniuncta duo verba efficiunt. Igitur si finitur verbum una cum pede quarto, sed consonarum ipsius verbi concursu producitur, quod apostropho fieri potest, nulla est offensio. II. X. 389:

εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἄϊδαο.

cf. *I.* 254. *H.* 30. *Ω.* 201. *Od.* *A.* 623. Ad idem genus refero II. *A.* 83:

χαλκῆ τε στεροπὴν ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

cf. *B.* 842. — In *A.* 269. est:

ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι' ἔχευαν.

II. *Θ.* 412:

ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον.

A. 115:

ἔλθων εἰς εὐνὴν ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα.

O. 189. *Od.* *A.* 338:

τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.

Od. *Ψ.* 178:

ἔκτος ἐϋσταθέος θαλάμῃ, τὸν δ' αὐτὸς ἐποίη.

Sed denuo recurrendum est ad id genus positionis, quod maiorem offensionem praebebat, ut quaestionem aliquam expediamus de paragogico *N* nuper excitatam. Hoc a bonis poetis in ceterorum pedum, primi certe et secundi,

thesi ponitur; in tertio enim per caesuram non licuit; in quarti thesi non ponitur, quoniam fugiunt eam productionem, quae ex positione nascitur. Huic praecepto HomERICA duo tantum loca repugnare videntur:

Il. M. 55:

ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δ' αὖ σκολόπεσσι.

ὑπερθε δέ τε coniecit Heynius.

Od. Ω. 240:

πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.

Scribi potuit *ἔπεσιν ἔο πειρηθῆναι.*

Malus igitur talis versus, qualem finxit Hermannus ad Orph. p. 779:

ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγηρεν γὰρ τόγ' Ἀπόλλων.

Hesiod. Theog. 437:

*νικήσας δὲ βίη καὶ κάρτεϊ καλὸν ἄεθλον
ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάξει.*

Cum in aliis libris sit *τοκεῦσί τε*, ita fortasse scribendum est:

ῥεῖα φέρει, παισὶν τε τοκεῦσί τε κῦδος ὀπάξει.

Manetho V. 195:

*ἢ γναμπτοῖς ὀνύχεσσι λαιμὸν ἀνόρουξεν ὄρειοις
παρδάλιος στικτῆς ἢ βλοσυροῖο λέοντος.*

Priorem versum ita correxit Dorvill. ad Char. p. 469:

ἢ γναμπτοῖς ὀνύχεσσ' ἀνόρουξεν λαιμὸν ὄρειοις.

Sed scribendum est:

ἢ λαιμὸν γναμπτοῖς ὀνύχεσσ' ἀνόρουξεν ὄρειος.

Quintus Smyrn. II. 206:

*κυδιῶν ἵπποις καὶ ὄχεσφιν· τῷ δ' ἄρα τεύχη
πάντη μαρμαίρεσκεν.*

Fortasse ὀχήμασι. XIV. 443:

ὡς φαρμένην ἀγανοῖς προσέειπεν Ζεὺς ἐπέεσσιν.

Melius quam hoc fuit vulgatum ὡς φαρμένην προσέειπεν Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν; sed vera videtur plurium librorum lectio:

ὡς φαρμένην προσέειπεν ἀγανοῖς Ζεὺς ἐπέεσσιν.

Orph. Hymn. XXIV. 12:

*τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα
γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον ὑπερθεν καὶ δι' ἀμολγῆ
νυκτὸς ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροομμάτε ὄρφνης
ρίξας νέρθε δέδορκας.*

Revocandum librorum ὑπερθέ τε. „Terram cernis, et quod in superficie positum habet, et quod latet in eius visceribus.“ Sed pro γαῖαν τ' scribam γαῖαν δ'.

Verum in eorundem hymnorum aliis locis non delendum videtur hoc vitium, ut XXVIII. 14:

πνεύμασι συρίζων φωνῆσιν τ' ἀερομίκτοις.

ita enim deleto hiato rescripsit Hermannus. Similiter in Aristobuli Iudaei versibus Orph. fragm. II. 41. deleto hiato scribendum est:

εὖ μάλ' ἐπικρατέων, στέρνοισιν δ' ἔνθεο φημην.

Et omnino in malis poetis similia reperiuntur. Ut in Pseudophocylide 119:

ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρασ ἐστίν κέντρα μελίσσαις.

Epigr. adesp. DCCXLVII:

ὄστis καὶ τίνοσ εἰμί, τὰ πρόσθεν γράμματα φράζει.

Anthol. Gr. Vol. XIII. p. 810:

ὄψιν ἐπὶ κέλον Χαρίτεσσιν λευκοπαρείοις.

Sed in Apollonio quisque concedat, talia ferri

non posse. Quamobrem quod Brunckius posuit IV. 978:

— — — — — πᾶσαι δὲ γάλακτι
εἰδόμεναι χρυσέοις κεράεσσιν κνυδιάσκον.

poetae esse non potest. In libris plurimis χρυσέοισι est, κεράεσσιν in nullo, sed aut κεράεσσι aut κεράεσσι. Lege χρυσέοισι κεράεσσι.

Denique, quanquam multo maiore cum licentia Tragici fingunt hexametros quam Epici, tamen in Euripidis Troad. 821: ἑράνιον στέφανον λιπαραῖσιν κόσμον Ἀθήναις cum Seidlero malim λιπαραῖσί τε, quoniam plurimi in illo loco sunt dactyli.

De longae vocalis ante vocalem productione.

Adiungo aliam rem, quae ad quarti pedis leges spectat. Legitimum cum sit, longam vocalem verbum finientem in thesi positam corripitur ante vocalem, in Homero saepe manet longa, non solum in prioribus sedibus, sed etiam in quarta, quae, si spondeum habet, gravem habet spondeum et qui vocis celerem cursum impediat. Sed quoniam haec quoque res minus nota videtur et, quanquam satis obvia, tamen a quibusdam in tractando Digamma ignorata est, utile videtur quarti saltem pedis Homerica exempla afferre.

Il. B. 262. τά τ' αἰδᾶ ἀμφικαλύπτει, ubi non nemo αἰδοῖ corrigens eruditionis laudem

sibi mereri videbatur. *A.* 164. *Z.* 96. ὀλώλη
 Ἴλιος ἰρή. *E.* 115. φαεινῶ ἐν πυρὶ θείην. *E.*
 899. ἀνώγει ἰήσασθαι. *Θ.* 120. Θηβαίε Ἦνιο-
 πῆα. *A.* 554. τάστε τρεῖ ἐσσύμενός περ. *Ξ.* 501.
 ἀγαυῆ Ἴλιονῆος. *O.* 23. ἀπὸ βηλῆ, ὄφρ' ἂν
 ἴκηται. *Π.* 226. ἀπ' αὐτῆ οἴνοπα οἶνον. *X.* 386.
 πολυωπῶ οἱ δέ τε πάντες. *Ψ.* 441. ἄτερ ὄρκου
 οἴση ἄεθλον. *Od. A.* 282. βροτῶν ἢ ὄσσαν
 ἀκέρους, et sic saepius ἢ producitur etiam in quar-
 ta thesi, *Od. Π.* 556. *Π. B.* 231. *Γ.* 24. *E.* 484.
O. 161. 271. *Φ.* 111. — *Od. H.* 25. γαίης τῶ
 ἔτινα οἶδα. *H.* 70. ἐκ τ' αὐτῆ Ἀλκινόοιο. *H.* 122.
 ἀλωῇ ἐρρίζωται. *M.* 75. ἐρωεῖ ἐδέποτ' αἶθρη.
Ξ. 67. ἀναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα. *O.* 425. πολυχάλ-
 κος εὐχομαι εἶναι. *P.* 254. αὐτῆ ἦκα κιόντες.
T. 194. *Ω.* 271. ἐγὼν εὖ ἐξείνισσα. *Υ.* 166.
 Ἀχαιοὶ εἰσορόωντες.

Ita etiam posteriores Epici, nisi in quibus
 frequentissimus est dactylorum usus, in quatuor
 prioribus pedibus productionem admittunt; Apol-
 lonius etiam, cuius est in quarto pede *I.* 71.
 Ἴος Ἀκτορίδαο. *Π.* 687. Ἐὼς Ἀπόλλωνος; in
 primo *ΠΙ.* 745. ναῦται εἰς Ἑλίκην. Sed in
Π. 993:

εἰ μὴ ἐκ Διόθεν πνοιὰὶ πάλιν Ἀργέσταο
 ἦλυθον.

praeferam ut Homericum εἰ μὴ ἄρ' ἐκ, quod
 est in *Ed. Flor.* et, ut videtur, in *Guelf. Med.*
Vat. 2., praecepta illa ex *Pariss.* et *Caesar. a*
Brunckio lectione. In 1. 3. 4. *Vrat.* est εἰ μὴ
 Διόθεν.

Sed in quibus poetis frequentiores sunt dactyli, ii raro habent productionem. Valet hoc quodammodo de Quinto, qui etsi, ut gravis argumenti scriptor et Homeri imitator, plura id genus habeat, v. g. VI. 35. *ρήξη ἐκ θεμέθλων*, VII. 77. *πνοιῆ ὡς ἀνέμοιο*, XI. 365. *τοῖαι Ἀργείων*, tamen, cum et dactylorum usu et trochaicae caesurae Nonno propius accedat, repugnabat illi licentiae. Quamobrem XII. 309. legam:

πρὶν ἐμοὶ ἀμφὶ παρῆα κατασκίδνασθαι ἕβλον.

non μοι. In XII. 394:

ἵππον δεράτεον καὶ γνώμεναι, εἴ τι κέκευθε.

non γνῶναι. In Nonno nunquam longa manet vocalis longa ante vocalem. Nam in XII. 380. legendum est *μένω δ' οἰνοποτῆρι*. in XIV. 304. *μήτ' οἶνοπα θυρσὸν αἰείρειν*. in XV. 62. *ὄμβρω ἐερσήεντι*. XXXII. 288. *ἄλλαι δ' ὕδριάδεσσιν*. XLVII. 328:

ᾠμοι, οἶον ὄνειρον ἴδον γλυκύν —

fortasse legendum est *ὦ πόποι*. In Nonni imitatore Agathia Epigr. LXVII. lege *ἦέ σοι ἦ τῶ ἐλόντι*. Similiter in Maximo 63. corrigendum *ἦέ καὶ ὕδροχός*.

Particula *καὶ* si manet longa ante vocalem, magis quam debet separatur a sequentibus, cum quibus ubique arte coniuncta est. Quare vere observavit Hermannus ad Orph. p. 728., ante vocalem in thesi non produci *καὶ*, nisi in quarto pede, in quo vitanda est trochaica interpunctio. Quare sana sunt in Homero II. II. 408. *καὶ ἦνοπι*

χαλκῶ, Od. B. 230. καὶ ἦπιος εἶη, 232. καὶ αἴ-
 συλα ῥέζοι, A. 116. καὶ ἔδνα διδόντες, et alia;
 in Hesiodo καὶ ἦθρα κεδνά Theog. 66. καὶ ἦθε'
 ὀπάσσας" Eργ. 167. καὶ ἦχέτα τέττιξ" Eργ. 582.;
 in Apollonio II. 762. Quinto VII. 234. γενεὴν
 καὶ ἔνομ' ἐκάστῃ; Arato 859. νεφέλαι καὶ οἴχο-
 μένοιο; Orph. Hymn. I. 7. Κόρη καὶ ἦτε Φοῖβε,
 fragm. XXX. 3. ἱππεὶα καὶ ἠμιονεῖα; Carm. de
 vir. herb. 149. ὑστάτιοι καὶ ὀψιγένεθλοι; Hippia
 (Brunck. Anal. II. p. 57) πόντος καὶ εἰκόνας αὐ-
 τός; restituendum Τρωσὶν καὶ Ἐκτορι δίῳ Il. P.
 719. πόλιν καὶ ἦθρα λαῶν Hesiod. "Eργ. 222.

Similes in ceteris pedibus productiones plerum-
 que facile tolluntur; ut pro καὶ εἰ scribendum
 est εἰ καὶ Il. N. 316. Batrach. 197. Quint. Smyrn.
 I. 606. VI. 432. XI. 252. Maxim. 312; diaeresis
 in verbis restituenda Hesiod. Theog. 908. Nicand.
 Alex. 347., etiam in quinto pede Orph. fragm. VIII.
 22.; τε inserendum Odys. K. 510. (cf. Il. Φ. 350.
 Apoll. Rhod. III. 201.) T. 174. Hes. Theog. 147.
 Quint. Smyrn. X. 277. in Oraculo apud Eustath. ad Il.
 A. p. 83, 44.; longiores verborum formae reponen-
 dae, ut ἀλόχοισι Maneth. II. 281. Alia gravio-
 rem traxerunt corruptionem. Ut Hesiodi fragmentum
 169. (Schol. Lycophr. 682.), quod totum emen-
 datum describo:

Ζεῦ πάτερ, εἶθ' ἦσσω μὲν ἐμοὶ αἰῶνα βίοιο
 ὄφειλες δοῦναι καὶ ἐναίσιμα μῆθεα ἴδμεν
 θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' ἐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
 ὅτ' ἐμὲ μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
 ἔπειθ' ὅτ' ἔτι ζῶειν γενεᾶς μερόπων ἀνθρώπων.

In secundo versu pro eo quod in Hesiodi editionibus legitur *καὶ αἴσια μῆδεα* correxeram *ἐναίσιμα*; sed quoniam in Scholiis Lycophronis est *καὶ ἴσα μηδέα*, verius videtur amicus correxisse *καὶ ἴσα φρεσὶ μῆδεα*. Theognis 261:

γνωτὴ τοι πενίη καὶ ἀλλοτριή περ ἔσσα.

Lege *καὶ ἄμ' ἀλλοτριή περ ἔσσα*. Theocritus XXI. 46. ita scripsisse videtur:

*Χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τῷ χέρε τενώμενος περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
Πῶς κεν (vulg. μὲν) ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροισι
σιδήροισι.*

*Εἴθ' (f. Εἴφ') ὑπομιμνάσκων τῷ τραώματος ἄρ' ἐμὲ
νύξεις;*

*Ναὶ (vulg. καὶ) νύξη χαλεπῶς· κάρα δ' ἔ (vulg. καὶ ἔ)
φεύγοντος ἔθεινα (vulg. ἔτεινα).*

Nicander Ther. 118:

*τῶν ἦτοι θήλεια παλίγκοτος ἀντομένοισιν
δήγματι πλειοτέρη καὶ ὀλκαίην ἐπὶ σειρήν.*

Lege *ἐφολκαίην*. Maximus inde a versu 518. ita legendus est:

*Αὐτως δ' αἰγοκερῆα διαστείχουσα σελήνη
μήλοισιν σύμπασιν ἐναίσιμος ἠδὲ φερίστη,
εἴ κεν ἄγοις ἑτέρην χώρην ἐριαχθεῖα ποίμνην
ἠδ' ἀγέλας, καὶ δ' ἄν κε (vulg. οἱ.) καὶ αἰπόλια
πλατέ' αἰγῶν*

ᾧκα θεοὶ (sic) νομὸν ἄλλον ἐπιστείβοντα πόδεσσιν.

Manetho II. 224:

θνητὸς ὄλλυσιν καὶ ἐν πολίεσσιν ἀγητὸς.

Scripsit *Ἰητήεις*, fortasse etiam *πολέεσσιν*. II. 486:

αἰεὶ δ' ἐν γενέθλησι κενοδορομέεσσα σελήνη
πλαζομένους βιώτω καὶ ἄλλην ξείνης ἐπὶ γαίης
ῥέξει.

Lege καὶ ἄλην. III. 330:

ὑβρεῖς τε λεχέων καὶ ἀλλοτριῶν ὑμεναίων.

Fuit fortasse καὶ ἀπ' ἀλλοτριῶν. V. 284:

Ἐν Παφίης οἴκοις ὁ Ζεὺς ἐπίδοξος ὑπάρχει.
καὶ ῥ' ἔτιωσ παρέχει καὶ ἦν ἐπίδοξα τὰ φῶτα,
ἀφνειοὶ, μεγάλοι.

Scribendum καὶ γῆν et interpungendum post
φῶτα. VI. 25:

Ὡς δ' αὐτως ἀτροφεῖς καὶ ὄσσοις γιγνομένοισιν
ῶρονόμον διέπει Φαίνων.

Qui hos versus ita constituit, Dorvillius ad
Charit. p. 671. praetervidit, legendum esse καὶ
ὄσσοις ἐπὶ γιγνομένοισι. VI. 751:

Αὐτὰρ ἐγὼ Μέση καὶ αἰθερίοισιν ἅμ' ἄστροις
εὐξάμενος.

Lege *Μέσησι*. I. 106.

Αἰγοκέρω Κύπρις καὶ ὑδροχόω παρεῖσα.

I. 203:

ῥέξε Κρόνον, καὶ Ἄρη καὶ Ἐρμῆ καὶ Κυθερείη
καὶ Διὶ καὶ Μῆνη καὶ Ἥελίω βασιλῆϊ.

I. 321:

Ἥελιος δὲ Κρόνος καὶ Ἄρεος ἀστέρας ἀθρῶν.

II. 172:

πρὸς δὲ καὶ ἀργαλέες καὶ εὐτόλμους καὶ ἀτρέστες.

II. 274:

δυσγαμίην τεύχει καὶ ἐκ λεχέων μάλ' ἀνίας.

IV. 118:

χωλόποδας τεύχει καὶ ἀσθενείας καὶ αἰώρας.

IV. 445:

μωρολόγος τεύχει καὶ αἰσχρορρήμονας (sic) ἀνδρας.

V. 65:

καὶ φυγάδας τεύχει καὶ ἐν νήεσσιν ἀλήτας.

V. 71:

εὐπορίην δηλοῖ καὶ ὀψίτυχόν τινα πίστιν.

V. 178:

καὶ σὺν τῷδε Κρόνον καὶ Ἑρμείην παρεόντα.

V. 301:

Ἐκ πενήης πλετεῖ καὶ εἰς πενήην ἀνακάμπτει.

VI. 210:

ἐν τ' ἀλόχε λώβας καὶ ὕβριος αἰὲν ἔχοντες.

VI. 536:

ᾠρονόμοι δὲ Κρόνος καὶ Ἄρης ὀππότε κέντροι
αἰπυτάτω ἐφέπονται.

In his omnibus locis inserto τε Manetho vitio liberari potest; at vereor, ne illa sive omnia sive plurima genuina sint. Hoc et locorum multitudine et plurium consensu verisimile fit; considera illud καὶ post Κρόνος vel Κρόνον quater recurrens; post τεύχει item quater. Ut fere dubium fiat, an V. 338:

καὶ πάτρος ἄρξει καὶ ἐν ξείνῃ διατρέψει.

corrigendum sit ἐνί, an retinenda vulgata.

Quintus Smyrn. XIV. 327:

δὴ τότε παύσατο κῦμα, κατευνήθη δὲ θύελλα
σμερδαλέη, καὶ οἶδμα κατεπρήννε γαλήνη.

Οἶδμα in secundo versu ex Pauwii coniectura

dedit Tychsenius, ne, relicto vulgato κῦμα, idem verbum in duobus versibus bis usurpasse videretur poeta. Sed inutilis est ista correctio. Totus versus ex interpolatione natus videtur.

In Oppiano Halieut. III. 2:

ἰχθυόβλη φράζεν καὶ ἀγρευτῆρας ἀέθλους.

tenendum fuit vulgatum φράζοιο.

Nonnus XI. 467:

ἦν τρέφεν, ἦν κόσμει, καὶ ὠρεγε πενθάδα χάλτην.

Fortasse κόσμησε. I. 388:

μαρνάμενον στεροπῆ καὶ αἰχμάζοντα κεραυνῶ.

Lege στεροπῆσι. cf. II. 424. Quint. Smyrn. VIII. 223. — XVI. 197:

Μῆνος ἐποικτεῖρεις, καὶ ὡς βροτὸς εἰς ῥάχιν ὕλης
πλαζομένης λοφόντα (sic) μετέρχεαι ἔνδια κέρης.

Lege ἐποικτεῖρεις με. XXVII. 93:

— — στεροπῆς δὲ νέην ἀντίρροπον αἴγλην
ἀστεροπῆν τεύξει, καὶ ἐνθάδε καὶ μιν ἐλέγξω
μαρνάμενος Σατύροισιν, ἵνα φρένα μᾶλλον ἀμύξῃ.

Lege:

ἀστεροπῆν τεύξειεν, ἵν' ἐνθάδε καὶ μιν ἐλέγξω.

XXXVII. 216:

καὶ τεὸν ἔνθα καὶ ἔνθα δρόμον καὶ ἄρμα νομεύων
ἔσσο κυβερνήτη πανομοίῳ.

Lege καὶ τέρμα νομεύων. XLI. 97:

καὶ φθαμένη Κύπριον καὶ Ἰσθμιον ἄστν Κορίνθ.

Κύπρον τε correxit Hermannus ad Orph. p. 762:

Denique quae pessimis versificatoribus debentur, ut Anthol. Gr. Vol. XIII. p. 747:

σῶμά τε πνθόμενος καὶ ὅστιά καὶ χροά καλόν.

Epigr. adesp. DXCIII:

σῶμ' Ἀσκληπιάδου καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρου.

ubi scribi potuit Ἀσκληπιάδου, ea profecto nostrae rei non obstant.

De hiatu.

Transimus ad aliam rem, quae ad progressum versus heroici itidem spectat. Ut vitabant poetae eam numerorum dissolutionem, quae ex nimia verborum et versuum congruentia sive ex lentorum pedum in iis locis positione nascitur, qui celerem versus cursum requirunt, ita alia quoque res ne idem efficeret, videndum erat. Ea res est hiatus, qui quam angustis finibus in celerioribus rhythmorum generibus circumscriptus sit, neminem fugit; in graviore et lentiore heroico versu, saltem Homérico, adeo frequens est, ut nihil in hoc genere non licere omnes fateantur. Verum insignis ista licentia quamquam latis finibus, finibus tamen circumscribi potest. Duplex est hiatus: alter, quem longa; alter, quem brevis vocalis efficit. Si longam vocalem sequitur vocalis, aut in arsi posita est, aut in thesi. Si in arsi posita est, prae sequenti vocali ita extollitur, ut nullam habeat offensionem; quae tum demum existit, cum minoris ponderis dicto, ut copulae vel simili coniunctioni, maior vis, quam decet, elatione vocis accedat.

Valet hoc inprimis de *καί, ἐπεί, δή*. Quis unquam talia legit:

*καὶ ἐς μέσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας.
αὐτίκ' ἐπεὶ ἐνόησεν ὅμως δ' ἔλθεται χάρμης.
ἀλλ' ὅτε δὴ ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς?*

Quocirca eos locos, qui in hoc genere offensivam praebent, emendatione sanandos esse iudico.

Dionysius Periegetes 413:

καὶ ὁ μὲν Ἡλείων, ὁ δ' Ἀμυκλαίων χθόνα τέμνει.

Lege *καὶ ῥ' ὁ μὲν*. Nicander Ther. 492:

καὶ ἔτι περ τυφλῶπες ἀπήμαντο φορέονται.

Lege *καὶ δ' ἔτι περ*. Quintus Smyrn. XII. 484:

*τεῦξαν ἄμ' ἀγρόμενοι κενεὸν τάφον· καὶ ἐπὶ δάκρυ
χεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασιν.*

Lege *καὶ ῥ' ἐπὶ δάκρυ*. Coluthus 185:

καὶ ἔκ κνυθαλίμοισιν ἀγαλλόμενοι πολέμοισι.

emendatione sanandus erit. Sed relinquenda eidem Quinto frequens sibi formula *ἀλλ' ἄρα καὶ ὧς*, III. 225. VII. 124. 149. XII. 271. Apollonius quidem, ut vitaret hiatum, ita scripsit III. 448:

καὶ ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόοντες.

In malis autem poetis ferendum videtur hoc vitium, ut in Maneth. V. 69. *καὶ ὑπόγειος*. 94. *καὶ ὑπόγειοι*. VI. 260. *καὶ ἀπὸ τῶνδε*. Brunck. Anal. III. p. 15:

καὶ ποσὶ πεζεύω καὶ ὄλος αἰσθάνομαι.

Similiter hiatum in particula *ἐπεὶ* ignoscendum censeo incito auctori Epigr. adesp. CCCXCVIII:

*αὐτὰρ ἐπεὶ ἀνάριθμον ἐν ἰχνοπέδησιν ἀγρευθὲν
εἰς μίαν αἰχμητῆς Καῖσαρ ἔθηκε θεάν.*

sed eripiendum Theocrito XXV. 274 :

ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ἔκ ἔσκε σιδήρω
τμητή.

et Orpheo Argon. 1110 :

αὐτὰρ ἐπεὶ ἕκτη φαεσίμβροτος ἦλυθεν ἠώς.

In illo scribendum est ἐπεὶ ῥ' ἔκ, in hoc ἐπαί
ῥ' ἕκτη. Denique in Quinto XI. 23 :

Ἀητῶ δὴ ἀνέφηγεν ἀναρρήξασα χέρεσσιν.

lege Ἀητῶ δὴ ῥ' ἀνέφηγεν. Et quoniam simi-
lis, ut puto, in articulo offensio fuit, Theocri-
tus XI. 12 :

πολλάκι ται ὄϊες ποτὶ ταῦλιον αὐταὶ ἀπῆνθον.

scripsisse videtur τῶ ὄϊες. Ferendum καὶ τῇ ἰδίῃ
διανοίῃ in Maneth. V. 25.

Quae in Homero nunc quoque restant simi-
lia, plerumque in iis verbis reperiuntur, in qui-
bus frequens et fere legitimus hiatus fuisse vi-
debatur Grammaticis. Quamobrem legitur καὶ
ἔλικας βῆς Il. Σ. 524. Od. M. 136. Ω. 66. καὶ
ἴς Il. M. 320. καὶ ἔπεα Γ. 222. καὶ Ἰάνασσα
Σ. 47. καὶ οἶκος O. 498. Od. Z. 181. καὶ οἶνον
Od. Π. 110. καὶ ἴδε Il. P. 179. Od. Φ. 405.
καὶ εἶποι X. 133. καὶ ἐρύσαντο Γ. 65. 470. Γ.
279. quanquam hoc etiam ad vitandum duplex
ρ retinere potuit hiatus, ut δὴ ἐτάροις, non
δὴ ῥ' ἐτάροις, est Apoll. III. 1163. ἐπεὶ ἴδε Il.
Γ. 217. I. 195. Ξ. 279. Π. 427. Σ. 225. Od. K.
152. Φ. 83. ἐπεὶ ἐκάς E. 358. unde nemo hoc
potest efficere, apud Homerum illa verba habuisse

digamma, sed tantum Grammaticos non offendisse in illis verbis hiatum, quem et ipsi alibi videmus. In aliis locis inserendum censeo ϝ', ut in *ἐπεὶ εἰ* Od. E. 364. Θ. 585. *καὶ ἀτίτηλα* Il. Ω. 60. *καὶ ἰκέτην περὶ ἔόντα* Ω. 570. Idem etiam in frequenti formula *αὐτὰρ ὃ βῆ ϝ' ἰέναι* excidit Il. Φ. 205. In Il. O. 290. legendum est *καὶ εἰ σάωσεν*. Od. X. 372. *καὶ σ' ἐσάωσεν*, ut est *καὶ μ' ἐσάωσεν* Δ. 364.

De longa vocali in thesi posita ante vocalem supra locutus sum. Igitur iam videndum de brevibus. Raro hae ponuntur in arsi, quia, nisi ante liquidam, non facile producitur brevis vocalis. Omnium facillime ι, et vel hoc in sola caesura, ut Od. K. 520:

τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.

cf. O. 149. Π. 206. T. 484. (Ψ. 102.) Hymn. in Cer. 99. 101. 249. Rarius etiam α, itidem in caesura. Od. I. 366:

Οὔτις ἐμαὶ ὄνομα· Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι.

cf. K. 322. Aliae vocales si ita productae inveniuntur, vel illae ipsae aliis locis, in eiusmodi hoc factum reperitur verbis, quibus digamma tribuendum est. Nota sunt πόσει Fϝ Il. E. 71. *δυγατέρα* Fῆν 371. Z. 192. ὃ δ' ἄρα Fϝ *παιδὶ ὄπασσεν* P. 196. *ἀπὸ* Fεδεν ἤκε *χαμᾶζε* M. 205. *ὄστις ἐπίστατο* Fῆσι *φορσίν* Ξ. 92. *δύνατο* Fέπος Od. K. 246. *γένετο* Fιαχή Il. Δ. 456. De ἄρα Fέροξαν Od. Ξ. 411. non liquet.

Sed maxima offensio posita est in eo hiatu, quem breves vocales in thesi collocatae efficiunt. Qua in re sane perversa ratione usi sunt, qui ex vocalium natura hiatus leges petiverunt. Ea admodum exiguam hic habet vim. Verum est, *ι* minime omnium, *ε* maxime offendere, quoniam hoc facile absorbetur, illud aegre; attamen summa res in eo versatur, quo in versus loco quidque sit positum; adeoque quibusdam in locis *ε* hiatus faciens multo facilius toleratur, quam in aliis quibusdam *ι*. Atque facile apparet, cum eo offendant hiatus, ut procurrentem vocem impediat, levem offensionem habere hiatus, ubi non procurrat vox, sed inhibeatur. Igitur inquirendum, quibus in versus sedibus hoc fiat. Fit autem maxime in caesura, quae cum in duas partes dividat versum, ut haec divisio animadvertatur, necessario paullo inhibenda est vox. Sed cum tres sint caesurae in versu heroico, duae post arsin, tertii pedis altera, altera quarti; una in thesi tertii pedis: de hac tantum postrema caesura sermo esse potest, quoniam in ceteris brevium vocalium concursus non est. In hac autem caesura admodum frequens est, Homero certe, hiatus. Quodsi observasset Hermannus, vix eam sibi fraudem fieri sive visset, ut *ιδέ*, quae est brevior forma particulae *ἦδέ*, aeolica littera instrueret. Non minus frequens hiatus est in fine pedis quarti, qui locus aptissimus est ad novam ordiendam in fine hexametri periodum vel ad finem ponendum longioris verbi; quamobrem cum aliquantum inhibenda

esset vox, non ingratus erat hiatus. Denique etsi minus frequens, attamen frequens est hiatus sedes in media quinti pedis thesi. Et quidem tum potissimum is hiatus admissus est, cum longior praecesserat vox vel certe longe aberat interpunctio; tum exhaustis pulmonibus, etiamsi non longe abesset finis, tamen paullo magis inhibebatur vox, quam in aliis sedibus. Quod ex multis Homeri locis intelligitur. Od. Φ . 216:

Τηλεμάχῃς ἐτάρω τε κασιγνήτῳ τε ἔσεσθον.

Il. II. 795:

αὐλῶπις τρυφάλεια μιάνησαν δὲ ἔθειραι.

B. 332. *Πριάμοιο ἔλωμεν.* **E.** 425. *κατεμύξατο χεῖρα ἀραιήν.* 740. *κρονόεσσα Ἴωκή.* **K.** 348. *προτὶ ἄστν ἀλύξη.* **A.** 637. *ἀμογητὶ ἀειρον.* **Z.** 239. **Π.** 456. Od. **O.** 273. *κασιγνήτης τε ἕτας τε.* **Π.** Θ . 23. etc. *ἐθέλομι ἐρύσσαι.* **\Sigma.** 411. *ῥῶοντο ἀραιαί.* Φ . 281. Od. **\Omega.** 34. *εἴμαρτο ἀλῶναι.* **Π.** **E.** 110. *ᾧμοιο ἐρύσσης.* **A.** 276. **A.** 276. *ὑπὸ Ζεφύροιο Ἴωῆς.* **Π.** 127. *δηϊοιο Ἴωῆν.* **\Omega.** 349. *Ἴλοιο ἔλασαν.* Od. **A.** 135. **\Gamma.** 77. *ἀποιχομένοιο ἔροιτο.* **A.** 405. *ξείνοιο ἔρεσθαι.* **E.** 262. *τετέλεστο ἅπαντα.* **M.** 335. *ἦλυξα ἐταίρης.* **\Xi.** 336. *βασιλῆϊ Ἀκάστῳ.* **X.** 186. *λέλυντο ἱμάντων.* **H.** in Ven. 229. *κατέχυντο ἔθειραι.* Hes. Theog. 369. *ἄνδρα ἐνισπεῖν.*

Quī meliorem indicabit viam explicandi illius hiatus, gratum id mihi faciet; nam fatendum, etiamsi brevius praecedat verbum, tamen eum reperiri.

Il. E. 181. Od. Z. 152. Hes. *Ἔργ.* 62. πάντα εἴσκω. Od. Δ. 148. ὡς σὺ εἴσκεις. Il. Ω. 371. πατρὶ εἴσκω. cf. Od. Θ. 159. Υ. 362. — Il. E. 521. ἔτε ἰωκάς. M. 172. ἠὲ ἀλῶναι. Ξ. 81. ἠὲ ἀλώη. Od. E. 135. H. 256. Ψ. 335. ἠδὲ ἔφασκεν. Il. P. 196. παιδὶ ὄπασσεν. Od. Γ. 290. ἴσα ὄρεσσιν. K. 320. λέξο ἐταίρους. Ξ. 233. καί ῥα ἔπειτα. Il. 469. μητρὶ ἔειπεν. I. 27. ἔτι ἔγωγε. Ω. 209. ἠδὲ ἱανον. 430. ὦκα ἰκέσθαι. Hes. Theog. 399. δῶρα ἔδωκε.

A frequentibus hiatum generibus accedimus ad cetera. Atque cum viderimus, eam fuisse hiatus offensionem, ut, quae sua natura celeriter procedere deberent, eorum cursum impediret: patet, ubi ista versus principia, verba et pedes rhythnici, ex quorum dimicatione versus existit languore vacuus omnibusque partibus facile progrediens, secum conspirarent, neque alterum alterius fines transgrederetur indeque celerior vocis cursus mitigaretur, ibi, inquam, patet, hiatus tolerabilem fuisse. Quamobrem multo frequentius hiatus reperitur in ordinum fine, quam in mediis ordinibus. Homericæ exempla afferam.

Primi in pedis fine hi reperiuntur hiatus: Il. E. 90. ἔτ' ἄρα ἔρκεα. 723. χάλκεα, ὀκτάκνημα. I. 247. ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε. Ξ. 182. ἐν δ' ἄρα ἔρματα. Il. 404. ἠνία ἠΐχθησαν. X. 266. ὄρκια ἔσσονται. Ω. 72. Ἐκτορα ἦ γάρ. Od. Δ. 654. Μέντορα, ἠὲ θεόν. 728. ἀκλέα ἐκ μεγάρων. H. in Apoll. 391. ταῦτ' ἄρα ὀρμαίνων. in Cer. 492.

πότνια ἀγλαόδωρε. — Π. Β. 87. ἤντε ἔθνεα. Α. 767. μῶϊ δὲ ἔνδον. Γ. 152. Η. in Apoll. 120. ἀμφι σέ, ἦϊε Φοῖβε. Ψ. 71. θάπτε με ὅττι τάχιστα. 72. τῆλέ με εἵργεσιν. Od. Γ. 480. ὄψατε οἶα ἔδρασι. Ζ. 296. ἄστυδε ἔλθωμεν. Θ. 251. παίσατε, ὧς χ' ὁ ξεῖνος. Σ. 323. παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε. — Π. Β. 8. βάσκ' ἴθι, ἔλε' Ονειρε. Γ. 349. ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. Η. 272. ἀσπίδι ἐγχιμφθεῖς. Μ. 117. ἔγχει' Ἰδομενῆος. Π. 309. Σ. 50. ἔγχει' ὀξύοντι. Π. 583. ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε. Ρ. 583. Φαίνοπι' Ἀσιάδη. Od. Β. 283. ἐδέτι ἴσασιν. Δ. 543. μηκέτι, Ἀτρέος υἱέ. Θ. 547. ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον. Η. 154. παρ πυρί· οἱ δ' ἄρα. — Π. Β. 105. 107. Θ. 271. αὐτὰρ ὁ αὐτε. Γ. 379. Φ. 33. αὐτὰρ ὁ ἄψ. Ε. 142. αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαώς. Θ. 446. αὐτὰρ ὁ ἔγνω. Ν. 100. δεινόν, ὃ ἔποτ' ἔγωγε. 300. ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε. Ο. 227. ἔπλετο, ὅττι πάροιδε. Od. Ζ. 224. αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμῶ. Η. 230. Τ. 1. αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ. Η. 217. ἔπλετο, ἢ τεκέεσσιν. Ξ. 1. αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος. Υ. 1. αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ. Τ. 231. αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαώς. — Π. Ζ. 123. Ο. 247. Ω. 387. τίς δὲ σύ ἐσσι. Α. 613. εὖ δὲ σὺ οἶσθα. Ο. 365. ὧς ῥα σὺ, ἦϊε Φοῖβε.

In secundi pedis fine est: Π. Β. 87. ἔθνεα εἶσιν. Ε. 603. τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε. Δ. 75. ἀστέρα ἦκε. Ξ. 182. ἔρματα ἦκε. Τ. 93. ἀλλ' ἄρα ἦγε. Od. Θ. 580. ἵνα εἶσι. Π. Μ. 58. ἔ κεν ῥέα ἵππος. Od. Σ. 234. τάχα' Ἴος. Ρ. 430. δ' ἄρα ὄπλα. Π. Β. 192. σάφα οἶσθα. Α. 24. δέκα οἶμοι. 109. παρὰ οὐς. Ν. 707. κατὰ ὦλκα.

Od. Φ . 211. *εὐξαμένε ἐμὲ αὐτίς*. Il. P . 392. *ἄφαρ δέ τε ἰκμάς*. Ω. 77. *ᾠρτο δὲ Ἴρις*. E. 310. *ἀμφὶ δὲ ὄσσε*. Γ. 244. *ἐν Λακεδαίμονι αὐθι*. H. 217. P . 354. *ἔτι εἶχεν*. Ψ . 274. *ἐπὶ ἄλλω*. Od. A . 632. *ἐπὶ ἔθνεα*. Σ. 333. *ὅτι Ἴρον*. Ξ. 450. *κτῆσάτο οἶος*. Non infrequens, ut apparet, hic hiatus est, sed rarior quam in fine primi pedis ob vicinitatem caesurae.

In fine pedis tertii haec sunt: H. in Cer. 76. *μέγα ἄζομαι*. Il. A . 437. *χρόα ἔργαθεν*. I. 40. O. 288. *μάλα ἔλπεαι*. Ψ . 126. *μέγα ἠρίον*. Od. Ξ. 411. *κατὰ ἠΐθεα*. Il. E. 210. Z. 461. Od. B. 172. *ὄτε Ἴλιον*. Il. A . 537. *ὁ δὲ ἔετο*. N. 703. *βόε οἴνοπε*. Od. II. 142. *σύ γε ᾗχεο*. Il. I. 371. *ἔτι ἔλπεται*. N. 53. 688. P . 281. Γ. 423. *φλογὶ εἴκελος*. X. 206. *ἐπὶ Ἐκτορι*. Od. Ξ. 73. *ὅτι ἔθνεα*. Il. 471. *ὄθι Ἐρμαῖος*. H. in Apoll. 488. *ἐπὶ ἠπείρα*. Il. O. 351. *πρὸ ἄστεος*. Propter caesuram haec minus etiam frequentia quam priora esse oportuit.

De fine quarti pedis vide Hermannum ad Orphica.

In fine quinti pedis: Il. A . 435. *ὄπα ἀρονῶν*. E. 161. Θ. 402. Ψ . 341. 467. *ἀνχένα ἄξη*. I. 189. 524. Od. Θ. 73. *κλέα ἀνδρῶν*. Il. N. 22. *ἄφθιτα αἰεὶ*. Ξ. 261. *ἀποθύμια ἔρδοι*. Od. A . 137. *νημερτέα εἶρω*. Il. II. 178. 190. X. 472. Od. T. 529. *ἀπερείσια ἔδνα*. H. in Ven. 231. *πότνια Ἥως* et frequens *πότνια Ἥρη*. Il. Σ. 4. *τετελεσμένα ἦεν*. A . 678. Od. Ξ. 100. *πῶεα οἰῶν*. — Il. A .

158. αἶμά τε ἀρνῶν. Od. *A.* 236. Hes. *Erg.* 713. ἄλλοτε ἄλλω. *Erg.* 586. δέ τε ἄνδρες. Il. *B.* 90. αἰ δέ τε ἐνθα. *Θ.* 239. *I.* 364. ἐνθάδε ἔρ-
 ῶν. Od. *B.* 162. *N.* 7. τάδε εἶρω. *K.* 68. τοῖσί τε ὕπνος. Hes. *Scut.* 438. ἦ δέ τε ἠχῆ. Il. *E.* 723. ἄξονι ἀμφίς. *Ξ.* 358. ἔτι εὐδαι. *Φ.* 21. αἵματι ὕδωρ. Od. *Θ.* 436. ἐδέ τι ἠβης. Il. *Ξ.* 285. σείετο ὕλη. *Σ.* 421. αὐτὰρ ὃ ἔρῶν. Od. *E.* 257. ἐπεχεύατο ὕλην. *I.* 553. ἐμπάζετο ἱρῶν. Hes. *Scut.* 279. ἄγνυτο ἠχώ. 294. ἀπὸ ὄρχων.

Iam cum ad hiatum in mediis pedibus admissum accedam, de solo primo et secundo pede loquor; nam in tertio est caesura, in quarto vel verbum finitum ingratum est, hiatus multo minus tolerari potest, nisi sit in duobus verbis, quae eam inter se coniunctionem habeant, ut pro uno putanda sint, non pro duobus, ut Il. *A.* 382. ἰδὲ πρὸ ὀδῆ ἐγένοντο. cf. *K.* 229. De medio quinto ante locutus sum.

Rarus est in medio primo pede hiatus; ubi reperitur, aut post eas positus est vocales, quae facilius eum admittebant, aut ante ea verba, in quibus nulla hiatus offensio esse Grammaticis videretur, aut corrupti habendi sunt loci. Ad primum genus refero ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι Il. *E.* 465. πατρὶ ἐμῷ *Ψ.* 278. quanquam non repugnabo, si pluribus Homeri locis, ut Hermannum ad Orph. p. 735., ita etiam Grammaticos deceptos esse et ad ferendum etiam iniquis versus sedibus verbi ἐμός hiatus perductos dicat aliquis. cf. *H.*

in Apoll. 537. ubi scribendum fuisset ὅσσ' ἄν
 ἐμοί κ' ἀγάγωσι, Il. T. 194. δῶρα ἐμῆς, ubi
 spreta est alia lectio θοῆς, cf. Theocr. II. 146.
 Pro υἱεῖ ἐμῶ Il. Σ. 145. 458. cavē υἱ scribas
 cum Herm. ad H. in Apoll. 48. In Od. Σ. 69:

πρόχνη, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γένοι' ἔλυσεν.

et in v. 133:

πάγχνη, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.

vocalis natura, quae non patitur elisionem, ex-
 cusare potest hiatum; nisi forte hic fuerunt an-
 tiquae formae πάγχνης et πρόχνης, ut ἀντικρὺ et
 ἀντικρούς. Sed plurima quae ad hanc rem ex-
 stant loca, ex secundo sunt genere, hoc est, ante
 ea verba hiatus sunt, quae admittere hiatum vi-
 debantur Grammaticis, et interdum recte. Ut est
 ἀλλὰ ἐκῶν Il. Z. 523. ἔτι ἐκῶν Θ. 81. ἠὲ ἐκῶν
 Od. Δ. 372. 647. νῦν δὲ ἐκάς Il. E. 791. ἀλλὰ ἐκάς
 Od. O. 33. εἰδὲ ἐκηβολία Il. E. 54. ἐν δὲ ἰῆ I. 319.
 ἐν δὲ ἰα ψυχῆ Φ. 569. νῆα ἄλις χροσῆ I. 137.
 ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι Ω. 335. χεῖρα ἐήν I. 420.
 καὶ ῥα ἐκάστῳ Od. B. 384. τρεῖς δὲ ἕκαστον
 I. 431. ἦστο ἀλείς Il. 403. τὸν δὲ ἰδῶν Il. O.
 12. Il. 5. Σ. 382. τόνγε ἰδῆσα P. 399. ἀλλὰ
 ἄνασσα Od. Γ. 380. Z. 125. εἰπέ ἄναξ K. 143.
 νῆα ἐρυσσάμενος Δ. 666. Ex his plurima ad
 confirmandum digamma adhiberi poterunt; alia,
 ut non genuina et a Grammaticis profecta, sepo-
 nenda erunt. Ut mihi quidem certum est, quod
 ex Il. I. 420. attuli:

χεῖρα ἐήν ὑπέσχε Κρόνε παῖς ἀγκυλομήτεω.

a Grammaticis positum esse, quibus frequens ante εός hiatus videbatur, pro χειρας εάς. In Homero relictum est *E.* 433 :

γινώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπέλαχε χειρας Ἄπολλων.

In Apollonio III. 590. est :

ὄθνηλοις ἐπὶ χεῖρα ἐὴν κτεάτεσσιν αἰρεῖν.

Similiter πατρὶ εῶ est *Q. Smyrn.* III. 122. αἴτε εόν 222.

Delendus primi pedis hiatus pluries in Hesiodis. Ut Theog. 297 :

σπῆϊ ἐν γλαφυρῶ, θείην κρατερόφρον Ἐχιδναν.

lege ἐν σπῆϊ γλαφυρῶ. *Ib.* 608 :

τῶ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῶ ἀντιφερίζει ἔμμεναι.

lege τῶ δ' ἐπὶ αἰῶνος. *Scut. Herc.* 214 :

ἦστο ἀνὴρ ἀλιεύς δεδοκημένος.

lege ἀνὴρ ἦσθ' ἀλιεύς. *Opp. et D.* 270 :

νῦν δὲ ἐγὼ μῆτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος εἶην, μῆτ' ἐμὸς υἱός.

lege νῦν δέ τ' ἐγώ. *Ib.* 550 :

ὄστε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπο αἰεναόντων.

lege ὄστ' ἀπαρυσσάμενος. *Ib.* 600 :

— — — — — αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατάθηναι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκῃ,
θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
δίξασθαι κέλομαι.

scribendum θῆτά τ' ἄοικον ποιεῖσθαι.

Minorem offensionem habuisse videtur hiatus in medio pede secundo ; cuius haec sunt Homericæ exempla :

Il. B. 90. ἐνθα ἄλις. *A.* 486. ὄφρα ἴτυν.
E. 118. ἀγῶρα ἐλεῖν. *I.* 464. πολλὰ ἔται. *H.* 295.

μάλιστα ἔτας. *Ψ.* 263. γυναῖκα ἀγεσθαι. *Od. I.* 480. οἷα ἔδουσιν. *T.* 185. Ὀδυσῆα ἐγών. *Ψ.* 201. ἐτάνυσσα ἱμάντα. *Ω.* 351. ἦ ῥα ἔτι. In Hesiodis est: *Opp.* 516. αἶγα ἀησι. 533. νῶτα ἔαγε. — *Il. B.* 8. οὐλεῖ Ὀνειρε. *I.* 46. τοῖόςδε ἐών. *I.* 274. 361. *Σ.* 174. *T.* 252. δὲ ἐρυσσάμενος. *X.* 308. οἴμησεν δὲ ἀλείς. *T.* 288. ζῶν μὲν σε ἔλειπον. *Od. A.* 16. ἠδὲ ἔται. *E.* 379. σε ἔολπα. *Z.* 151. σε ἔγωγε. *Σ.* 420. δὲ εἴωμεν. — *Il. A.* 54. ἔτι ἐγώ. *H.* in Ven. 179. εἴ τι ὁμοίη. *Il. Ω.* 696. ἄστυ ἐλών. *O.* 71. αἰπὺ ἔλοιεν.

Sed cave haec omnia genuina putes. Transmissis iis, in quibus hiatum quaerebant Grammatici, quae et ipsa nonnunquam facile sanari possunt, ut *Od. Σ.* 420. δ' εἴωμεν, non δὲ εἴωμεν, fuisse videtur, cetera ita restitui posse arbitror.

Il. A. 486:

ἔξέταμ', ὄφρ' ἂν ἵτυν κάμψη περικαλλεῖ' δίφρου.

E. 118:

δοῦς δὲ τέ μ' ἀνέρ' ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρημν ἔργεος ἐλθεῖν.
ex Heynii suspicione. Si offendit elisio in ἀνέρα, aliae rationes obviae sunt.

Ψ. 263:

θῆκε γυναῖκ' ἀγαγέσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν.

Od. I. 480:

ὄψα τε, οἷά τ' ἔδουσι Διοτρεφεῖς βασιλῆες.

T. 185:

ἔνθ' Ὀδυσῆ καὶ ἐγών ἰδόμην καὶ ξείνια δῶκα.

Ψ. 201:

ἐκ δ' ἐτάνυσσ' ἱμάντα βροῦς, φοίνικι φαεινόν.

Ω. 351:

Ζεῦ πάτερ, ἦ ἄρ' ἔτ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον.

Ut ἦ ἄρα hoc loco, ita pluries εἰ μὴ ἄρα apud Homerum eliditur. Solus enim apostrophus offendere potest; hiatum non debebat rarum praedicare Herm. ad H. in Apoll. 51. Nam praeter illud εἰ μὴ ἄρα eaque, quae adduxit, reperitur ἦ ἄρα II. N. 446. Od. Ω. 193. ἦ ἄρα δὴ II. Σ. 429. εἴ ἦ ἄρα X. 477. ὄσση ἄρα Ξ. 400. τόσση ἄρα P. 266.

Hesiod. *Erg.* 516:

καὶ τε διάησ' αἶγα τανύτριχα πάρα δ' ἔτι.

Arseos γι producitur α in διάησι.

Ib. 533:

οὐ τ' ἐπὶ νῶτον ἔαγε, κάρη δ' εἰς ἕδας ὄραται.

II. B. 8:

Βάσκι' ἴθι, ἕλο' Ὀνειρε, θαῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οὐλοὸν ἄσθμα est in Apollonio II. 85.

T. 46:

ἦ τοῖστος ἐών, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν.

Hoc ex Eustathii citatione ad II. Σ. p. 1152, 23. attulit Heynius.

T. 288:

ζῶν μὲν σέγ' ἔλειπον ἐγώ, κλισίηθεν ἰῦσα.

Sed aliter fortasse corrigendus Od. Z. 151:

Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κέρη μέγαλοιο.

Exspectes σέγ' ἔπειτα. Quae restant, sunt in verbo τι et post vocalem υ; neutrum elisionem admittit.

In seniorum poetarum versibus ex iisdem fere praeceptis de hiatu iudicandum est, quae supra de brevium syllabarum productione con-

stituimus. Qui leviolem tractant materiam, leviores habent numeros; qui graviolem, graviores. Ubi leves sunt numeri, vitatur quod celerem progressum impedire possit, igitur etiam hiatus; ubi graves numeri et lentiores, magis fertur hiatus. Quare in omnibus didacticis poetis haec sola sunt hiatus exempla, maxime in caesura vel in quarto pede; ubi hoc non est, certe ferendi ex Homericis legibus. In Arato est 223. *αὐτὰρ ὁ ἔππος*, Homericus hiatus.

951. *ποταμοῖο ἐβάψατο*, in caesura.

962. *ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ*, in fine quinti pedis.

Similiter est *αἷματι ὕδωρ* II. Φ. 21.

1027. *ἐπὶ ὄψιον αὖλιν*, in fine quarti pedis.

Nicand. Ther. 280. *περὶ ἄψα*. Alex. 7. *ἐνάσσο*, *ἤχι τε*. 358. *ὑπὸ ἔδατα*, omnia in fine quarti pedis.

Ther. 331. *τροχόεντα ἐπιστίζουσι*, in caesura.

Ibid. 854. *πρὸ ἄλλης* non in fine quinti pedis excusationem habet, sed in coniunctione verbi et monosyllabae praepositionis. Ob eandem coniunctionem non offendit articulus vel in medio primo pede. *καὶ τὸ ἶον* Theocr. XXIII. 29.

Dionys. Per. 917. *Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος*, in caesura.

Herodes 30. *καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόμιον βασιλῆα*, in caesura.

Marcellus 23. *αὐτὰρ ὁ ἀστερόεντα*. Homericum est.

Maneth. I. 282. *αὐτὴ δ' ἡ κερόεσσα ἐφ' ὠρογόμοιο τυχεῖσα*, in caesura.

V. 261. ὑψώματι ἔσαν ἑαυτῆς, in quarto pede:

V. 67. ἐγκλήματα, ὕβριν, in quarto pede.

VI. 685. *Θέσφατα εἰδώς. Similia habet Homerus.*

Oppian. Cyn. I. 252. κηώδει· ἔλπετο γὰρ δῆ, in quarto pede. Eadem excusatio est II. 403. ἐπεμήνατο ὑπόθι φίλτροις. III. 204. πολεμήτορα ἀργαλέος θῆρ. Verum haec quoque, fortasse non immerito, corrupta censet Hermannus. Hal. I. 414. ἀπ' ἀλλήλων δὲ ἕκαστα. III. 291. ζῶντι εἰκώς. IV. 194. περιτρομέοντι εἰκώς. Haec omnia HomERICA sunt.

Haec satis pauca restant in didacticis poetis, remotis iis, quae corrupta sunt. De his breviter rationem reddere oportet.

In Arato 1049:

μηδὲ ἄδην ἔκπαγλα περιβρίθοιεν ἀπάντη.

Μήδ' ἄδην scribendum esse, quisque videt.

Nicand. Ther. 656:

φράζεο δ' αἰγλήεντα χαμαιλεον ἠδὲ ὄρεινόν.

Id. Alex. 437:

ἀμφὶ δὲ ὀδμήεις καμάτω περιλείβεται ἰδρώς.

Lege *ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀδμήεις.*

Dionysius 291:

δάκρυ ἀμέρονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.

Lege *δάκρυ' ἀμέρονται.*

Ib. 912:

Βύβλον τ' ἀγγιῶλον καὶ Σιδῶνα ἀνθεμόεσσαν.

Ex libris legendum aut *Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν* aut *Σιδῶν' ἠνεμόεσσαν.* Illud est in Etymol. M. p. 216. ubi citatus sub Hesiodi nomine hic

versus postea transiit in Hesiodi Editiones (fragm. 188.)

In Maximi versu 150. ita legendum est:

*Εἰ δὲ θέρος κεν τᾶδε κατ' εἰδῶλοιο φέρονται
εὐδεφκῆς κερόεσσα σεληναίη κλυτόπωλος κ. τ. λ.*

Vulgo *εἰ δέ τε οἷς κεν.*

Ib. 597:

ἐν δοίῃ σώσεις τε ἀπολλυμένῃ κτεάνοιο.

ἐν δίῃ· σώσεις κεν legendum praecepit Dorv. ad Char. p. 667.

Manetho I, 47:

νικᾶται γὰρ Ἄρης ὑπὸ ἀνγαῖς ἡελίοιο.

Scripsit fortasse ὄθ' ὑπ' ἀνγαῖς ἡελίοιο, intell. ἔστι.

I. 198:

ἴσχεο· ἔ γὰρ ὄνειρα ἐν ἀθανάτοισι θυηλῆς.

Hunc quoque versum emendationem desiderare iudico.

V. 218:

καὶ δέ τ' Ἄρην ἐσίδης γε μεσσανέοντα ἄνωθεν.

Lege *μεσσανέοντ' ἐπάνωθεν.*

In Oppiani editionibus frequens est hiatus in formula ἄλλοτε ἄλλος. Halieut. II. 266:

*πυλῦπος αὐτ' ἀέκων ὀλοῆς ὑπο μάρατ' ἀνάγκης·
ἀμφὶ δέ οἱ μελέεσσιν ἐλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλας
παντοίας στροφάλιγγας ὑπὸ σκολιοῖσιν ἱμάσι
τεχνάζων, εἴ πως μιν ἐρητύσειε βρόχοισιν
ἀμφιβαλῶν.*

In libris est ἄλλοτε δ' ἄλλας, quod tacite correxit Schneiderus.

II. 565:

Δελφίς δ' ἠϋγένειος ὑπαντιόωντος ὄμιλε

πρῶτα μὲν ἐκ ἀλέγει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἄλλοτε ἄλλην
ἀσπάσθην ἐρύων, μενοεικέα δαίτα κινήσας.

Editt. ἄλλος ἐς ἄλλην. Cod. Sylburg. ἄλλο ἐπ' ἄλ-
λην et, recentiore manu addito τ', ἄλλοτ' ἐπ' ἄλ-
λην. Quod receptum est, habent Turn. Palat. 1.

IV. 186.

— — πᾶν δ' ἡμᾶρ ἐλίσσεται, ἄλλοτε δ' ἄλλος
παπταίνων θαλάμῃς, καὶ οἱ νόος ἔτ' ἐπὶ φορβῆν
στέλλεται.

In omnibus, quantum scio, libris est ἄλλοτε
ἄλλος; ubi vulgatum sit ἄλλοτε δ' ἄλλος, ignoro.
παπταίνων est in Edd. et, ut videtur, in codici-
bus Rittershusii. παπταίνει est in Paris. 1.

IV. 191:

— — — — — ἀλλ' ὅτε κίχλαι
ὄν τόκον ὠθίνωσιν, ὅδ' ἄσχετα τῆμος αἴσσει
ἀμφιπεριτρομέων, ἐπὶ δ' ἐρχεται ἄλλοτε ἄλλην
εἰς ἄλοχον.

IV. 290:

Ἐνθεν ἔπειτ' ἀκροῖσιν ἐρειδόμενος κοτύλησιν
ὑπόσ' ἀνερπύζει λελημένος, ἀμφὶ δὲ χαίτας
πτύσεται, ἄλλοτε ἄλλον ἔχων κλάδον, οἷά τις ἀνήρ
νοστήσας ξείνηθεν ἐς ἀσπάζεθ' ἐταίρος — — —
ὡς ὅγε γηθόσυννος λιπαρὸς περιβάλλετ' ἐλαίης
ὄρηκας.

In omnibus libris est ἄλλοτε δ' ἄλλον.

Addo alium locum, in quo hiatus est ante
ἄλλοτε, II. 274:

αὐτὰρ ὄγ' ἄλλοτε νῶτα παναίολα, ἄλλοτε δειρήν
ἐρήν τ' ἀκροτάτην περιβάλλεται.

Nam si in deliciis habebat Oppianus formu-
lam ἄλλοτε ἄλλος, illum etiam hiatus facile po-

tuit admittere. Sed qui ab aliis fere omnibus hiatus vacuus est, Oppianum minime verisimile est adeo frequentasse istam locutionem. Et ex illis quidem, quos adduxi, locis apertum est secundum in Codice Sylburg. optime esse exaratum, quintum male correctum a Schneidero, quem fugit, inde ab illa ipsa enuntiatione ἄλλοτε δ' ἄλλον ἔχων κλάδον incipere comparisonem, quae demum vs. 296, habeat apodosin. In primo loco II. 266. scribendum est τεχνάζει; in IV. 186. ex uno Codice παπταίνει pro παπταίνων legi iam praecepit Hermannus. Eiusdem viri in quarto loco probo correctionem ἄλλυδις ἄλλην. Similiter Dionys. Perieg. 449. In postremo autem loco restituendum videtur παναίολος, quod ad murae-
nam relatum verto: „volubilis.“

Cyneg. IV. 436:

κυφότεροι γὰρ ἔασι τρίβῳ, καὶ ποσσὶν ἐλαφροὶ
ῥεῖα ἐνιθρώσκουσι.

Lege ῥεῖα περιθρώσκουσιν.

Ab his poetis priusquam ad eos transeamus, qui proprie fuerunt Epici, consideremus Theocriti usum, qui poeta in utriusque generis confiniis collocandus est. Non infrequens est in gravioribus huius carminibus hiatus in caesura et in quarta sede. Ex caesura hos annotavi locos:

VII. 8:

αἴγειραι πτέλαι τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαινον.

XIII. 24:

αἰετὸς ὅς, μέγα λαῖμα; ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν.

XVI. 72:

πολλὰ κινήσειντι ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.

Quaquam fortasse et in hoc loco et vs. 69. *τελέθοντι ἀοιδοῖς* spernenda dorica forma cum hiatu a Codice Flor. oblata. Talia etiam a librariis nonnunquam in veteres scriptores illata sunt. Nulla Codicum, ut videtur, dissensione XVII. 38. est *φαντι ἀδεῖν*. XXII. 136. *σὺ γὰρ οἶσθα ἐγώ*. XXIV. 71. *βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοῖςδε*.

In quarta sede hiatus est I. 67. *τέμπεα, ἧ κατὰ Πίνδω*. XXIII. 48. *ἀπηγέα εἶχεν ἔρωτα*.

De καὶ τὸ ἶον XXIII. 29. supra locutus sum. *Χαῖρε Ἄδων ἀγαπητέ* XV. extr., ut ad imitationem frequentissimi *χαῖρος ἄναξ* fictum, servandum est. Servanda praeterea, quae ne Atticos quidem offenderunt, *ὅτι εἰ* I. 88. 91. *τί ὁ δύσσοος* III. 24. *εἰδὲ ἐν* XXIII. 3. atque in V. 10. sine offensione scribi potest, ut scribendum iudico, *ἧς τι ἐνεύδεν*. Eandem veniam habet Doricum *τὺ*: *τὺ ἄλγεες* est V. 41. *ἀλλὰ τὺ αὐτόν* XIV. 2. Sed XXIV. 70. pro *μάντι Εὐηρείδα* legerim *μάντις Εὐηρείδα*; neque in graviore carmine II. 146. sanum videtur *τᾶς γε ἐμᾶς*, nisi ibi Grammaticum magis quam poetam agnoscas.

In levioribus autem et proprie bucolicis Theocriteis carminibus nullum ponere licuit hiatum, quam qui etiam Atticis non malus videretur. Quamobrem emendationem exigit III. 25:

τὰν βαιταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῖμαι.

Cum in pluribus libris sit *τηνῶ*, rescribendum fortasse *τηνόθ' ἀλεῦμαι*. *Τηνόθε* pro *ἐκεῖθεν*, hinc, quidni potuerit dicere? VIII. 14. *τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν*. IX. 35. *ἔτε μελίσσαις ἀνθεα, ὅσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι*, etiamsi non sint Theocriti illa carmina, tamen vitata puto. Omnium minime Bio, cuius molliora etiam sunt quam Theocritea bucolica, scribere potuit XVII. 3. *τί νυ αὐτά*.

Callimachus aliquoties in caesura hiatu usus est. Hymn. in Dian. 8. *δὸς δ' ἰὸς καὶ τόξα ἔα πάτερ*. H. in Del. 264. *χρυσέοιο ἀπ' ἔδεος*. fragm. CXXVII. *ἄρνες τοι, φίλε κῆρε, ὀμήλικες*.

Sed iam transimus ad heroicorum carminum auctores. Ex quibus Quintus Smyrnaeus, ut Homerus, maxime frequentat hiatum in caesura et in quarta sede; neque fugit in ceterorum pedum fine. Ac in caesura quidem his locis est:

I. 98. *μάλᾳ τοῖα ἐῶ προσελέξατο θυμῶ*. 467. *ἐπεντύνεσθε ἑῶν*. 699. *κυλινδομένοιο, ὁ δ' ἀκαμάτω*. 558. *ἔκεσθε ἀνὰ κλόνον*. II. 59. *πέιθεσθε ἐνὶ φρεσίν*. III. 168. *φεύξεσθε ἀμείλιχον*. 386. *πονέοντο ἀπείριτον*. V. 152. *ἀλλ' ἄγ' ἐμεῖο (sic) πιθέσθε, ἐπεὶ*. 281. *μητιόωντο ὑπέρ*. VII. 264. *ὀλέκοντο ὑπ' ἀργαλέης*. VIII. 225. *μεγάλοιο ὁ δ' ἐσσύμενος*. X. 171. *κελάδοντι, ὃς ἔρκεα*. 204. *Ἡρακλῆϊ ὁ δ' ὄπασε*. 211. *ἀπεσσυμένοιο ὁ δ' ἔχ*. XI. 26. *τοκετοῖο, ὄσην*. XII. 52. *πιθέσθε εὐπτολέμω*. 164. *φορέοντο ἐπὶ χθόνα*. 297. *ὑπ' Ἀρηϊ εὐκλειῶς*. 414. *γλαυκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἦσαν ὀπωπαί*. quanquam hoc genuinum

esse non spondeo. Fortasse etiam alia nonnulla ex iis exemplis tollet futurus Quinti editor.

In quarta sede hi sunt Quinti hiatus: I. 165. ἀάσχετα ἔζετο δ' ἵππῳ. 257. etc. ἔγχει ὀκρού-
εντι. 793. μένος μέγα Ἡφαίστοιο. III. 189.
ἀρήγετε εὐμενέοντες. 325. ἄλσεα ὑλήεντα. IV.
175. περὶ ἔλκεϊ. VI. 56. ἔζετο, ἦχι πάρος περ.
137. ἀταρβεῖ Ἡρακλῆϊ. VII. 599. ἀταρβέα ἔνε-
κα πάντων. IX. 4. ἴδοντο δὲ Ἴλις ἄκρον. 469.
κατέφθιτο οἱ δ' ἀνὰ θυμόν. 484. φάνεν δέ ε
οἶος ἔην περ. X. 194. μέλας ἐνὶ ἡέρι καπνός.
XI. 63. βαλεῖν δέ τε εἰς ἄλα δῖαν. XII. 575.
ἀπέσσυτο ἀχθυμένη κῆρ. XIII. 89. αἵματι οἱ
δ' ἐφύπερθε. 395. ἔρει ὑλήεντι. XIV. 104. ἐπεὶ
μέγα ἦνυσαν ἔργον. 172. καί σφιν ἄμ' ἄμφω
(sic) δάκρυ κατ' ὀφθαλμῶν ἠλείβετο, ἠδὲ γούων-
των. XIV. 637. ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ.

In fine primi pedis est: I. 725. μέμβλετο, ὡς
ἀλόχοιο. III. 114. σχέτλιε, εἴ νύ τοι οἶδας. 183.
ἀλλά εἰ, ὡς ζῶοντα. 198. Ἐκτορι, εἶγε τις ἐστί.
526. αὐτὰρ ὃ οἷς. 612. ἀνέρι, ὄν. IV. 103. ὦ
φίλε, εἰ. V. 168. ἀνέρα, ὄντινα. VI. 384. τῷ δ'
ἐπι Εὐρύπυλος. 388. σχέτλιε, εἰδ' ἐνόησας. XI.
363. πυκνόν, ὃ εἰ πολέμοιο. XII. 236. μίμνετε,
εἰσόκεν. 536. χαίρετε ἀφραδέοντες. XIII. 518.
ὡς φάτο οἱ δ' αἶοντες. Sed in III. 167. for-
tasse legendum| αἶνον τίσει' ὀλεθρον.

In fine secundi pedis: II. 385. ἦ βόες ἠέ τι
ἄλλο. 390. III. 435. ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἔρκος. IX.
104. ἦ ἔπω τόδε οἶδατ' ἀνὰ φρένας.

In fine tertii pedis: I. 93. ὁ ἔποτε θνητὸς ἐώλ-
 πα. II. 175. περὶ υἱέος ἠὲ φίλοιο.

In fine quinti pedis: I. 619. περικαλλεῖ ἵππῳ.
 624. ἐπικέκλιτο ἵππῳ. 734. ἐδέ τι οἷσθα. 725. ἐπὶ
 ἔδνοις. 792. εὐώδει ὄλω. II. 142. αὐτὰρ ὁ Ἴλω.
 III. 109. ἐπελήσαο ἀρῆς. IV. 245. κατεχεύατο
 ἀφρός. VI. 151. ἐνθ' ἄρα ἦστο. 418. ἦ ἔτι ἔλπη.
 IX. 122. μηδενὶ εἴκειν. XII. 415. περιμήκει ἵππῳ.
 562. ἐπεμαίνετο ἵππῳ. XIV. 553. εὐτ' ἐπὶ ἄκρον.

In medio quinto pede Homerici sunt hiatus
 ἔτε ἔοικεν I. 460. ἀλλὰ ἔκηλοι II. 148.

Aliis versus sedibus si occurrunt hiatus, emen-
 datione expellendi sunt. Ut IV. 185. τῶν πέρι
 οἶδε ἀνέσταν. lege οἶδ' ἐπανέσταν. X. 398:

αἰνομόρῳ· πάντες δέ με ἄσπετον ἐρύγασι.

lege δέ μ' ἀάσπετον. XIII. 425:

ἐδὲ ἠ ἔργον ἀεικὲς ἐσέδρακεν.

restituendum vulgatum ἐδέ οἶ.

Orpheus, Argonauticorum scriptor, praeter
 eos hiatus, qui in Homericis locutionibus sunt,
 hos habet (Herm. p. 754.): πρῶτα δὲ εἶδα 119,
 in fine primi pedis; in fine quarti ἐκέκλετο
 ἠδ' ἀγόρευεν 233. γέρα ἠδ' ἐπιλοιβάς 549. δω-
 μήσατο οἶκον 614.; in fine quinti ἐξέσσυτο
 ἕπνε 789. Vel haec pauca Argonauticorum
 Orphei et didacticorum carminum discrimen
 ostendunt.

Sed iam comparemus magnam hiatusum co-
 piam, qui apud Quintum reperiuntur, cum ce-

teris omnibus, de quibus antea sermo fuit, poetis, et insignis cuique apparebit discrepantia. Quae res sane mira videri debet, nisi ad didactici et heroici carminis diversam rationem animum advertas. Quae cum fugeret Hermannum, ut Quintum ceterorum ad normam perpoliret, plures huius poetae locos admodum sanos coniecturis suis sollicitavit. Quodsi in Quinto futile erat istud institutum, idem iudicandum est de iis, quae ad Apollonium notavit. Qui poeta cum et heroicum carmen conscriberet, et studiosus esset Homeri imitator, eoque viveret tempore, quo nondum ea erat numerorum infirmitas, quam, ut propior Nonni aetati, habuit Quintus: is sane liberius etiam, quam Quintus, certe non minore cum licentia, quam Quintus, hiatu usus fuisse videri debet. Ut Homerus et Quintus, etiam Apollonius frequentat hiatum in caesura et in fine quartae sedis. In caesura hiatus est: I. 322. νηὶ ἐφοπλίσσασθαι. 543. μορμύρσσαι ἐρισθενέων. II. 955. Τρικκαίοιο ἀγαυῶ. III. 263. Φρίξιο ἐφημοσύνησιν. 492. Αἰήταο ἀπηνέος. 737. ἐντύνησαι ὑπόσχεσιν. IV. 748. γενάσσαιο ἐφέστιος. In quarta sede: I. 778. γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο. II. 660. ἐπὶ ἡματι νύκτα. IV. 236. 1502. αὐτῷ ἐνὶ ἡματι. III. 1283. χρυσάορι Ἀπόλλωνι. 1333. κατὰ ὄλκας. IV. 546. αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσω. 1283. μυρία ἐκλυσεν ἔργα. 1637. ὑπερέπλετο εἰν ἄλλ νήσων. In extremo tertio pede: III. 327. προτέρω ἐνὶ ἡματι. 849. πυρὶ εἰκάθοι. et aliquoties hiatus, quem arti-

culus sine ulla offensione efficit. II. 1270. III. 409. 495. 1270. In extremo quinto pede: I. 881. ἄλλοτε ἄλλον. III. 1134. μήδετο "Hρη. In medio quinto pede: III. 1112. ἐκλελάθοιο ἐμεῖο. 1126. κασίγνητοί τε ἔται τε. 559. ἐρητύεσθε ἀέθλων. II. 779. χνοάοντα ἰέλεις, quod tenebo, etiamsi duo priora Homericæ imitationi, tertium librariorum vitio tribuantur.

Aliis in locis delendus videtur hiatus. II. 943:

ἐνθεν δ' αὖτε Κάραμβιν ἄμ' ἠελίοιο βολῆσι
γνάμψαντες, παρὰ πηλὸν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετροῖς
αἰγιαλόν, πρόπαν ἤμαρ, ὁμῶς τ' ἐπὶ ἡματι νύκτα.

Hiatus quidem nullam præbet offensionem; ipsum ἐπὶ ἡματι νύκτα ex alio loco attuli II. 660.; sed nulla auctoritate nititur ista lectio. ὁμῶς ἐπὶ ἡματι est in 5 Pariss. ὁμῶς ἐπ' ἡματι in Vat. 1. 3. 4. Caes. Med. Vrat. nullibi est τ'. Igitur retineam, quod præter editiones etiam Vaticanus secundus et, ut videtur, Guelferbytanus habet:

αἰγιαλόν, πρόπαν ἤμαρ ὁμῶς, καὶ ἐπ' ἡματι νύκτα.

Itaque vera ad hunc locum præcepit Hermannus, quamvis pravis perductus rationibus.

III. 976:

ἔτι ἐγών, οἳοί τε δυσανχέες ἄλλοι ἔασιν.

Ita A. E.; ex ceteris restituendum est ἔστοι ἐγών.

III. 372:

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπρόροθι, λωβητῆρες,
νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ιδέσθαι,
αὐτίχ' ὀμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα;

Ita Brunckius. ὁμαρτήσαντε est in solo A. In B. ὁμαρτήσαντας, in ceteris ὁμαρτήσαντες. ἐφ' Ἑλλάδα plerisque ex libris recepit Brunckius; qui sint hi plerique, non indicat, sed solos suspicor Parisienses esse, qui unius instar sunt Codicis; in Ed. Flor. et in Codd. Vatt. est ἀφ' Ἑλλάδος. Ista suspicio si vera est, pravæ Graeculi correctioni deberi Brunckii correctionem probabile est. Illius nota in Scholiis nostris exstat, mancis in magna etiam tertii libri parte et recentiorum maxime tenentibus notulas. In quibus haec leguntur: Ἐν δὲ τῷ ἀντίχ' ὁμαρτήσαντες προσεκτέον, ὅτι ἀσαφῶς εἴρηται. Ἴσως ἐν αὐθις ἀντὶ τῆς ἀντίκα ῥητέον (Paris. ληπτέον i. e. λεκτέον)· καὶ ἀντὶ τῆς ἀφ' Ἑλλάδος εἰς (Paris. ἐφ') Ἑλλάδα, ἐν ἧ' ἐκ ἄφαρ ὑποστρέψετε εἰς Ἑλλάδα ἢ (fort. καὶ Paris. εἶτα) στίξαντας εἰς τὸ Ἑλλάδα τέλειαν, τὸ ἐξῆς ἐπιφέρειν δεῖ, ἐκ ἐπὶ κῶας δεῦρο νέεσθε, ἐπὶ τὰ σκῆπτρα δὲ καὶ τὴν βασιληίδα τιμήν. Ὡστε εἰ γραπτέον, εἰδ' ἐπὶ κῶας, ἀλλ' ἐκ ἐπὶ κῶας· εἰδὲ, σκῆπτρά τε, ἀλλὰ σκῆπτρα δέ. Οἱ δὲ σχολιογράφοι εἰκάσιν ἄλλη τινὲ γραφῇ ἐντυχεῖν· φασὶ γὰρ ἀπὸ κοινῆ νοεῖσθαι τὸ ἔολπα. Οὐδαμῶς δὲ εἴρηται τὸ ἔολπα. Quod dicit, Scholiographos aliam habuisse lectionem, deceptus est nota rudis hominis, quae itidem in Scholiis legitur: ἐν δὲ τῷ νέεσθαι ἀπὸ κοινῆ τὸ ἔολπα. Ex versu 370. pro sua imperitia traduxit ἔολπα legitque νέεσθαι pro νέεσθε. In textu hodie unice probandum

est ὁμαρτήσαντες ἀφ' Ἑλλάδος. „Qui modo venistis ex Graecia, abite statim; si manetis, mala nobis afferet vellus et Phrixus.“ De duplici editione omnium minime fuit cogitandum.

Aliis locis restituendus est hiatus. Ut qui frequens est post pronomen ὃ, aliquoties a Brunckio expulsus, relictum locum rursus occupare debet: III. 1317. αὐτὰρ ὃ εὖ ἐνέδησε λόφος (sic). 1346. αὐτὰρ ὃ ἄψ ἐπὶ νῆα πάλιν κίεν. IV. 127. αὐτὰρ ὃ ἀντικρὺ περιμήκεα τείνατο δειρήν. Eundem offert hiatus I. 553. αὐτὰρ ὄγ' ἐξ ὑπάτης ὄρεος κίεν Codex Vatic. 2. ubi αὐτὰρ ὃ ἐξ. I. 300:

— — θάρσει δὲ συνημοσύνησιν Ἀθήνης
ἠδὲ θεοπροπίησιν (sic), ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος
ἔχρη, ἀτὰρ μετέπειτά γ' ἀριστήων ἐπαρωγῆ.

III. 97:

εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει,
ἔξω ἐμάς, μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην εἰσὶ αὐτῶ.

Si accederet librorum auctoritas, in utroque loco omitterem γε, ut factum est I. 302. in Editione Florentina. II. 337:

εἰ δὲ κεν ἀντικρὺ πταμένη μεσσηγὺς ὄληται,
ἄφορδοὶ στέλλεσθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
ἀθανάτοις.

Ed. Flor. στέλλεσθαι. Sed si quid mutandum est, scribam στέλλεσθ'· ἐπειή. Ubi fieri potuit, maluerunt ἐπειή dicere, quam ἐπεί. II. A. 156:

καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειή μάλα πολλὰ μεταξύ.

A. 56:

ἐκ ἀνύω φθονέσθ'· ἐπειή πολὺ φέρτερός ἐσσι.

Od. K. 557:

ἵππους δωρήσαντ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροὶ εἰσὶ.

T. 556:

ἄλλη ἀποκλίνανθ'· ἐπειὴ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς.

Quint. Smyrn. III. 78:

χωόμενος Δαναοῖς· ἐπειὴ νύ μοι ἦτορ ἔολπεν.

V. 399:

ἦ δέ ε' κύσσειν ἐλθῶ, ἐπειὴ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων.

Quamobrem etiam Il. A. 381. scribam:

εὐξαμένε ἦκσε· ἐπειὴ μάλα οἱ φίλος ἦεν.

non ἦκσεν· ἐπέι. H. 105:

"Ἐκτορος ἐν παλάμαις· ἐπειὴ πολὺ φέρτερος ἦεν.

non, ut nunc, παλάμησιν· ἐπέι. Alia enim ratio est P. 168:

εἶδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.

ubi ingrata fuisset elisio.

De digamma aeolico.

Misso hiatu, paucula monere placet de vexatissimo digamma aeolici usu, qui maxime ex hiatus cognitione explicationem requirit. Istam litteram — potest enim et ob aspirationis gravitatem et ex alphabetorum ratione littera vocari — vetustissimam esse et ipsa graecae linguae conformatione vetustiore, vel ex germanica lingua intelligitur; diu valuisse apud Dores Aeolesque, et Lyricorum ostendit usus et plures docent earum gentium monumenta, inscriptiones

maxime *). Neque id video dubitari; de eo tantum ambigitur, an Homero usitatum fuerit digamma. Quam rem qui ex universa Ionicae dialecti ratione, ex lenioris aspirationis studio similibusque rebus refelli iudicant, demonstrare debent, quantum commune sit Homero atque Herodoto; certe non apparet illud studium in Homero. Contrariam istis sententiam qui amplectuntur, asperamque litteram asperae neque posteriorum cura elimatae Homeri poesi tribuendam esse aiunt, itidem errant; neque enim ubique fuit gutturalis iste aeolicae, quam dicunt, litterae sonus, sed etiam minus durus, ut in urbe Velia est; isque potuit esse in *Ἑκάστος* et aliis verbis vocali incipientibus (nempe *δΨείδω* tulerint Pelasgi, Graeci non tulerunt); neque, etiamsi omnes credunt, persuadebunt mihi omnes, eam, quam nunc admiramur, Homericorum carminum elegantiam non ipsi poetae eique tem-

*) Ut ex pluribus unam afferam, exemplo esto tabula Heracleensis. In satis brevi inscriptione foedus continente *FAAEIΩN* et *ETFAOIΩN*, quam Olympiae repertam nuper edidit Payne-Knightius, legitur *FETEA, AITE FEIIOΣ AITE FAPTON, FETAΣ*. Eleos esse *FAAEIOΥΣ* apertum est; hinc Eleis tribuendus numus a Pellerino Recueil de medailles Vol. 1. tab. 10. no. 17. inter incertos relatus; atque videndum, an ob solum monogramma numus inscriptione *FAAAI* signatus ibid. tab. 16. no. 4. pro Achaeo habendus sit.

pori deberi, quo integris viribus vigebat carmen epicum, sed eius aetatis favori et studio, in qua non propria vi florebat genus illud poeseos, sed repetendis tantum et imitandis veterum carminibus propagabatur. Alii autem probe intelligentes, his in universum disputatis nihil effectum iri, ex accurata Homericorum numerorum cognitione satis vere de digamma iudicare posse sibi videbantur; laudabili sane consilio, modo, an de Homericis numeris accurate possit disputari, quaesivissent. Nam si verae sunt vulgares de fatis Homericorum carminum opiniones, istud fieri plane nequit. Etenim si constat, eos, quibus conservatum debemus Homerum, rhapsodos posteaque Grammaticos digamma ignorantes frequenter reperisse hiatus, et, quoniam Atticae magis quam Ionicae dialecto assueti essent, et hunc et quicquid praeterea ob ignoratum digamma se offendisset, quantum fieri posset, obscurasse, hoc si constat, rem, coniunctis omnium, qui Homerum multa per secula tractarunt, studiis obscuratam ne acutissimus quidem nostrorum hominum ex iis in quibus iacet tenebris in lucem proferre possit. Sin vero, ut equidem contendo, falsa est ista sententia, poterit res explicari. Certe et dialecti et numerorum leges poeseos genere, non ea terra constituebantur, in qua pronuntiabatur carmen aliquod; et qui fabulam ex Attici sermonis legibus vacuum composuit omni litterarum hiatu, idem, si placuit epicum carmen conscribere, profecto et Ionica

dialecto utebatur et omnem numerorum licentiam, quam Homerus sibi sumpsit, igitur etiam hiatum facile admittebat. Quod ipsa rei natura probabile reddit, Homerus noster confirmat; cuius si rhapsodorum studiis commutati essent numeri, plane alia, quam nunc habet, forma esset indutus. Notumne fuerit rhapsodis digamma, nescio; quoniam nulla est eius ad Homerum relati mentio, dubito; sed esse tale quid in Homero senserunt, quoniam et in iis verbis tulerunt hiatum, in quibus digamma frequentatur Homero, et in iis, quae frequenter habent hiatum neque sunt digamma instructa. Eandem esse seriorum Epicorum rationem, ante demonstravi. Ea verba, quibus digamma fuisse mihi quidem certum est, vix ita, ut digamma violaretur, inculcabant rhapsodi, quippe mente tenentes Homericum, id est epicae poeseos usum. Talia vitia si occurrunt in Homero nostro — atque occurrunt non multa — Grammaticis tribuam, primis praesertim, quorum si fuit tanta, quanta putatur Zenodoti fuisse, inscitia, nemo mirabitur meam sententiam. Dico: quanta putatur Zenodoti fuisse; neque enim talia Zenodotus, siquidem Graecus fuit, ignorare potuit, qualia plurima in illis reperiuntur. Potius in istis vitiis circumspectam, sive malis, putidam agnosco Grammaticorum in recensendo Homero rationem. Ex multis locis Homeri exemplaria confluerunt Alexandriam, maxime, ut verisimile est, in privatorum hominum usus descripta,

neque semper ab iis, qui poetarum lectione tritas aures habebant. Quibus comparatis optimas lectiones elegerunt Alexandrini, neque quidquam temere mutaverunt, ne forte divinum divini poetae opus suis correctionibus deformarent. Sed cuicui rei ea vitia, quae numeros Homericos hodieque tenent, plerumque facile tollenda, tribus, sive religioni, sive inscitiae Alexandrinorum, certe solis Alexandrinis assignanda sunt, quoniam et graviora essent a rhapsodis inflicta, et hiatus similiumque rerum ignoratio a Grammaticis facilius prodiit, quam a rhapsodis, quippe melioribus auribus instructis.

Quodsi ex ipso Homero erui et potest et debet, an digamma usurpaverit, an repudiaverit usus Homericus, quaeritur, quomodo in versu deesse consonantem — haec enim est digamma — intelligi possit. Duplex ratio locum habet: aut praecedit consonans, aut vocalis praecedit id verbum, quod consonanti incipit. Si praecedit consonans, sed in syllaba natura longa, an ommissa sit sequens consonans, intelligi non potest. Deinde, si praecedit consonans in syllaba natura brevi, sed quae arseos vi produci possit, perinde, an ommissa sit sequens consonans, in obscuro est. Denique, si natura brevis est syllaba consonanti finita, neque in arsi, sed in thesi posita est, et tamen producitur ante sequens verbum, certum hoc praebet argumentum, excidisse sequentem consonantem; certum igitur vestigium

est aeolicae litterae, quod brevis syllaba consonanti finita producitur in thesi ante ξ , $οἶ$, et possessiva $ὄς$, $ῆ$, $ὄν$; non ita reperiuntur verba non minus quam illa incipientia longa syllaba, $\xi\rho\gamma\omicron\nu$, $\epsilonἶδ\omega$, $\epsilonἰπεῖν$, Ἴλιος , οἶνος , οἶκος , ἴσος .

Si vocali finitur ea vox, post quam consonantem digamma suspicamur fuisse, deficiente consonante hiatus nascitur, cuius praecepta iam demonstrata sunt. Haec ad cognoscendum digamma adhibeamus. Longa vocalis si cum vocali concurrat, tum demum offendit, cum illa est in particulis $\kappa\alpha\acute{\iota}$, $\epsilon\acute{\pi}\epsilon\acute{\iota}$ et similibus. Is autem hiatus, ut supra indicavi, Grammaticorum tantum ostendit, non Homeri praecepta. Brevium vocalium in arsi concursus plerumque digamma indicat. Si in thesi est, in solo medio primo et secundo pede offendit; ubi occurrit, aut corruptus est locus, aut habuit olim digamma.

Iam quae verba vere habuerint digamma, indicabo. Fuisse hoc in pronomibus tertiae personae etiam Homericis tempore, certa demonstrant indicia, productio brevis syllabae in thesi positae et vocalis brevis productio in arsi positae; neque deest hiatus in medio primo et secundo pede. Ex brevis vocalis in arsi positae productione nequit impugnari aspiratio verbi $\iota\acute{\alpha}\chi\omega$, sive fuerit ista digamma sive alius sonus verbi factitii *), qui certe non multum absimilis

*) Priscian. II. p. 581. Vulgo dicunt Graeco nomine $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha\tau\omicron\pi\omicron\iota\eta\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$.

esse potuit. Idem argumentum etiamsi non fa-
 veret aspirato ἔπος, (non εἰπεῖν,) faveret frequens
 in mediis prioribus pedibus hiatus. Denique so-
 lus hiatus certum reddit digamma in ἄναξ,
 ἕκαστος, ἰδεῖν (non εἶδω). Fortasse accedere
 debent quaedam rariora, ut ἕς, Latinorum vis.
 In iis autem verbis, quibus ego tribuo digamma,
 non solum saepe advocari debet ista littera ad
 explicandas metricas difficultates, sed etiam, ubi
 obscurata est, plerumque tam leviter obscurata
 est, ut facile restituatur, quo non violetur di-
 gamma; leves has corruptiones Grammaticis, ut
 dixi, tribuo, non rhapsodis, saepe, quae non
 Homérica erant, nunquam, quae Homero indi-
 gna, proferentibus. Levem restituendi illis verbis
 digamma rationem qui perspexerit, de ambiguo
 istius litterae usu, blando sane socordiae patro-
 cinio, non cogitabit; plurimae offensiones in
 ἰάχω sunt et in ἕκαστα; quomodo hoc pluries
 iniquo loco inculcari potuerit, ostendet fortasse
 diversa lectio, quam in Apollonio IV. 800. su-
 pra notavi.

De Nonni hexametro.

Quae hucusque de progressu versus heroici
 instituendo illo ex apta verborum et pedum con-
 iunctione disputavimus, vera sunt et in Homero
 et in Alexandrinis poetis. Sed delabente tem-
 pore aliae his de rebus valebant leges. Numeros

quaerebant poetae accommodatos suo ingenio, igitur molles et effeminatos. Quamobrem primum in caesura hexametri aliam rationem secuti sunt. Ex tribus caesuris in omnibus fere illis, de quibus hucusque locutus sum, poetis infrequens est semiseptenaria; frequentissimae semiquinaria et trochaica. Qui alteram alteri praetulerint, nullos novimus, nisi bucolici carminis auctores Bionem et Moschum, qui in mollibus carminibus sola fere trochaica caesura utentes molles effecerunt numeros. In Theocrito enim, cuius carmen bucolicum habet aliquantum gravitatis, id institutum non est. Postea, ut maior fiebat temporum labes, ita etiam mollibus numeris mollique caesura magis utebantur, atque in gravioris etiam argumenti carminibus; id ex iis, qui supersunt, omnium maxime fecit Quintus Smyrnaeus, qui interdum in sexaginta versibus vix tres habet, quin trochaica caesura instructi sint. IX. 395 — 423. 425 — 453. Unde indicium desumi poterit ad eruendam huius poetae aetatem; proximum Nonni aetati fuisse oportet, quae et illius caesurae usu et aliis institutis numeros accepit omni vi et varietate destitutos, et proinde veteri poesi plane contrarios. Cuius rei iam causas explicabo. De caesura quidem res nota est; eamque attingere tantum opus est; semiseptenaria nunquam fortasse usus est Nonnus, semiquinaria infrequens est, trochaica frequentissima. Sed de dactylorum usu accuratius dicendum, quoniam

ea re omnes fere numerorum leges, quas in hoc Capite demonstravi, plane immutabantur. Vitabat illud poetarum genus plures in uno versu spondeos; ubi admittebat duo, non coniungebat, sed diversis ponebat locis. Coniunctos spondeos tum solum interdum admittebat, cum alter in secundo pedo erat, alter in tertio caesura secatus. Sed in uno commate in XLVIII Dionysiacorum libris nunquam duos spondeos posuit; quae in primo commate repugnare videntur, adeo rara sunt, ut vel audacissima correctio potius ferenda sit, quam duo spondei poetae relinquendi. Plura leviter emendari possunt; quae graviolem corruptionem traxisse videantur, duorum tantum memini. Quorum unus est locus aliis quoque iniuriis librariorum non vacuus. XLVI. 10. ita loquitur Pentheus:

*Ἦδὺς ὁ Τειρεσίαν ἀπατήλιον εἰς ἐμὲ πέμπων
οὐ δύναται σεο μάντις ἐμὸν νόον ἠπεροπεύειν.
Ἄλλοις ἔννεπε ταῦτα, θεὰ πόθεν νιῆϊ Πείης
οὐ Διὶ μαζὸν ὄρεξε, καὶ ἔτρεφεν νῖα Θυώνης.
Εἶρεο Δικταίης κόρυθαίολον ἄντρον ἐρίπνης,
ᾧ Ζεὺς μὲν ἠέξησε, καὶ ἔ γλάγος ἔσπασα Πείης.
Γείνατο καὶ Κορύβαντας, ὅπη ποτὲ κῆρος ἀθύρων
μαζὸν Ἀμαλθείης κροτορόφον αἰγὸς ἀμέλγων
ἢ θεός, ἢ γονῆς ἀπέμαξας καὶ σὺ τεκύσης.
Ψευδομένην Σεμέλην Κρονίδης ἔφλεξε κεραινοῖ κ. τ. λ.*

Magis quam licuit mentitur Pentheus vs. 15.; hunc Iovis fuisse filium, aliunde non est notum. Et eam ob rem et ob spondeorum vitium ille versus pro corrupto habendus est; in sequentibus

mendosum videtur γείνατο et in quarto pede ἀπέμαξας. Igitur, usque dum alius me felicior rem gesserit, ita hunc locum legam:

Εἶρεο Δικταίης κορυθαίολον ἄντρον ἐρίπνης.
 Ζεὺς μέγας ἠέξησε, καὶ ὃ γλάγος ἔσπασε Πείης.
 Εἶρεο καὶ Κορύβαντας, ὅπη ποτὲ κῆρος ἀθύρων
 μαζὸν Ἀμαλθείης κροτρόφον αἰγὸς ἄμελγεν,
 ἢ Διὸς, ἠὲ γονὴν ἀπεμάξασο καὶ σὺ τεκέσης.

Ad postremum versum conferas Orphei Argon.
 18. locum egregie ab Hermanno restitutum:

Γηγενείων, οἱ πρόσθεν ἀπ' Οὐρανῶ ἐκμάξαντο
 σπέρμα γονῆς.

ubi vide eiusdem viri notam.

XLVII. 69:

κλάσσαι, βοθροῖσαι τε, βαλεῖν τ' ἐνὶ κλήματα γυροῖς.

Fortasse fuit βοθριάσαι, quanquam non in promptu sunt huius formae exempla.

In Paraphras. VII. 60:

— — — ἀνὴρ δέ τις, ἦν ἐθειλήσῃ
 αὐτῷ πρὸς βέλησιν ἐναίσιμα ἔργα τελέσσαι.

Fortasse scribendum:

πατρὸς ἐμῆ βελῆσιν ἐναίσιμα ἔργα τελέσσαι.

Ibidem IX. 94. legendum ὑμείων πάϊς.

Etiam in Nonni imitatoribus nonnunquam restituendi sint dactyli pro spondeis. In Ioanne Gazaeo 204:

ἀλλὰ φάος φαέθοντος ἀπανγάζεσσα σελήνη
 ἀργεννὴ λάμπουσα χαράσεται.

Lege ἀργυφῆ. cf. vs. 312.

Quaquam isti minorem in ea re curam possuisse videntur, quam is, qui iis exemplo fuit. Ut in eodem Ioanne 496. sanum videtur:

καὶ βροντῆς προσητῆρες ἐμυκήσαντο θορόντες.

In Musaeo 172. est ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν; in Proclo Hymn. I. 22. Παιήων βλάστησε; in Colutho 13. Ἀργείης· αὐταὶ γάρ; plura in Tryphiodoro, 16. 59. 71. 85. 124. 126. 137. 181. 211. 287. 340. 355. 357. 376. 398. 424. 530. 562. 583. 659. 661. Iste autem scriptor plane contra Nonni usum, ut alia plura, ita etiam in quinto pede spondeum posuit 123. 131. 174. 324. 329 sq. 536.

Omnium minime ad eos Epigrammaticos, qui aliis in rebus Nonnum imitabantur, illud praeceptum extendi velim. Qui in Ecphrasi S. Sophiae nunquam admisit liberiores spondeorum usum, Paulus Silentarius, in Epigrammaticis plura habet id genus. XXIII. 1. χρυσέης εἰρύσασα. XLVII. 5. αἰχμῆ δ' ἡμίβρωτα. XLVIII. 5. βραγχὸν τετριγυῖα. XLIX. 5. δεσμὸν τὸν Σπάρτας. LXXIII. 3. ζήσας ἐνδόξως. Macedon. XXXIII. 3. Σύροεντος τρηχεῖα. XXXV. μνήμη καὶ λήθη. XXXVI. κάπρον μὲν χέρσῳ. Sed in Agathia Ep. LXX. 2. ex Cod. Vat. scribendum σκινδαλαμοφραστήν. — Neque in pentametris duos vitabant spondeos. Ut in Agathiae Epigrammate, quod in Pauli poematiis legitur LXX. 6. est ἐν σπσδῆ· καιρῶ. In Macedonio XL. 4. πωτῶνται πίπτειν, in XXXIII. bis idem admissum

καὶ Πολλεντίνων et φύρησαν Βάκχῳ, adeoque tres posuit Paulus Silent. XLV:

χρυσείαις πλέξας μείλιον ἀμφιδείαις.

quanquam hi ob gravem pentametri diaeresin non maiorem habent offensionem quam duo spondei.

Tam anxius si fuit Nonnus in non ponendis spondeis, ut in primo commate, quod in ceteris poetis maiorem habet licentiam, non admitteret duos spondeos, facile credetur, non solum ea, quae ceteri fugiunt poetae, ut spondeum in quinta sede et levem spondeum in quarta, sed etiam alia, quae ceteris non fuerint offensionem, eum declinasse. Hoc ita esse, maxime apparet ex quarta sede, cum qua nunquam verbum finivit Nonnus. Nam in eiusmodi versibus, qualis est V. 62:

καὶ νηὲς ἐτέλεσσε θεῶν, καὶ δώματα φωτῶν.

cf. VIII. 152. XI. 461. cum sequente verbo coniunctum est καί. In Paraphrasi VI. 224. XII. 59. interpolatoris esse cuiusvis apparet. Huius in sexto capite plurima sunt inde a versu 182.; in duodecimo vs. 59. et 60. item XV. 80. Sed in I. 3. legi potest φάος, in I. 63. μετανάστιος. Ioanni Gazaeano an relinquendum sit ἀκσίην 511., videant alii.

Hiatum ubique vitavit. Quare II. 650. ubi hi versus sunt de Terra Typhoeum lugente:

*καὶ ταμίη κόσμοιο παλιγγενέος φύσιν ὕλης
ἠγγυμένης κενεῶνα κεχηνάτα εἶρξεν ἀρέρης.*

pro εἶρξεν legendum videtur κλειῖξεν, quae futuri formae in Nonno obviae sunt.

V. 232:

θηρός ἀσημάντοιο κύων μαντεύεται ὄδμῆν
 ὄρθια ὄξυκέλευθον ἐπὶ δρόμον οὔατα τείνων.

Lege ὄρθιος.

XI. 113:

καὶ θρασὺν εἰσορόωσα νέον θανατηφόρος Ἄτη
 ἔρρεσιν ἀγρώσσοντα ἀποπλαγχθέντα Λυαίβ.

Lege παραπλαγχθέντα.

XI. 375:

— — — ἀπὸ βλεφάρων δέ οἱ αἰεὶ
 κάλλος οἴστεύοντι ἐκηβόλος ἔρρεεν αἴγλη.

Lege οἴστεύοντος.

XII. 138:

τοῖα πόθῳ στενάχοντα ἀδακρύτου Διονύσε
 φρικτὰ μειτερέψαντο παλίλλυτα νήματα Μοῖραι.

Lege στενάχοντος.

XLV. 204:

θυρσομανῆς τότε Βάκχος ἐὼν βέλος ὄξυ αἰείρων.

Lege ὄξυς, celer, ut ὄξυς ἐάσας Paraphr. X. 44.

XVIII. 181. ὄξυς ἀκέσας XIX. 149. ὄξυς αἴξας

Arat. 334.

De Paraphrasi videant alii. Plurimi ibi hiatus sunt in interpolatis versibus, ut XVI. 91.

XVIII. 97. etc. In XVI. 28:

ἔλθὼν δ' ἐνθάδε κείνο ἀπειθεία κόσμον ἐλέγξει.

legi potest ἐλθὼν δ' ἐνθάδε κείνος. Certe in genuinis versibus ne illic quidem hiatus tolerari potest. Atque omnino notandum, cum duo homines, Nonnus et Paulus Silentarius, et lasciva et pia Christianisque illius temporis digna carmina scripserint, Paulum, converso animo, etiam numeros transmutasse, Nonnum in utroque car-

mine eadem numerorum expolitione usum esse; quanquam hoc ad genus etiam poeseos referre possis. — In Pauli Ecphrasi II. 51:

*ἔνθα γὰρ ἀλλήλων ἀπονεύμενα, ἦθεσι τέχνης
ἠέρα γυμνὸν ἔδειξαν.*

lege *μήδεσι*. In II. 351:

νήματα ποικιλόμορφα, ἃ βάρβαρος ἤροσε μύρμηξ.

lege *τὰ βάρβαρος*.

Sed haec hactenus. Hoc volui probare, maximum esse Nonni et priorum poetarum in numeris discrimen idque non in sola caesura positum. Similia demonstrari possunt de sermonis legibus; sed nobis iam manum movere de tabula propositum est. Unum addo in universum de Nonni numeris observandum. Quorum ut reprehendimus languorem omnemque desideramus varietatem, qua sane plane sunt destituti, ita admirari debemus ob aegre tractandam materiam eam artem, qua infelicem conatum poeta persecutus est. In graeca enim lingua frequentissima sunt verba spondeum efficientia, aut ex quorum conjunctione spondeus efficiatur, ideoque poetae quamvis repugnanti studioseque dactylorum copiam quaerenti saepissime se obtrudunt. Quam hoc verum sit, ex Homero intelligitur; in quo frequentes primi praecipue commatis spondei iique separati alii nulli quam huic rationi tribuendi sunt. Quamobrem in latinis poetis multo rariores sunt spondei, separati rarissimi; latina enim lingua multo pauciora verba habet, quae spondeum efficiant, quam habet graeca; ex levi utrius-

que linguae, flexionum maxime, comparatione facile id apparet; breves in fine verborum syllabas et aeolica dialectus amavit et latina lingua. Eadem ratio nostrae linguae est; si, quid longum esset, quid breve, tenerent nostri poetae, pauci apparerent spondeorum separatione dissoluti versus. Hanc difficultatem vicit Nonnus; ut vinceret, multas sibi sermonis leges constituere opus fuit, aliis demonstrandas, prae ceteris Augusto Wernickio, viro vetere amicitia mecum coniuncto, futuro Tryphiodori editori.

CAPUT NONUM.

De interpunctione.

In prioribus capitibus demonstravi, quomodo propositam sibi materiam ita constringat poeta, ut rhythmicos pedes proferat; deinde quomodo cum verbis rhythmici pedes ita sint coniungendi, ut nulla sit numerorum dissolutio, certe non ea, quae offendat. Sed id nondum satis est. Quomodo maiores et verborum et pedum compositiones concilientur, id etiam videndum; quam rem iam nobis tractandam proposuimus. Hoc quaeritur, an longior verborum enunciatio omnibus versus sedibus finiri, sive, quod idem est, an in quoque versus loco interpunctio esse possit, an ibi tantummodo, ubi versus finis vel intervallum est. Ea sane interpunctio frequentissima est, quae vel in verbi fine ponitur, vel in caesura, in qua est maximum versus intervallum. Sed ut numerorum nascatur varietas, etiam aliis locis collocatur interpunctio, in quibus nulla est offensio. Est autem offensio, si nimis ad caesuram accedit. Caesura enim cum adeo gravis sit, ut aequales duas faciat versus partes, cavendum est,

ne proxime caesuram fiat interpunctio; ita enim aut non observata caesura rhythmus violaretur, aut neglecta interpunctione obscuraretur sensus. Quae cum ita sint, rarissime boni poetae interpunctionem admiserunt in media secunda et quarta thesi; minus etiam post secundam thesin, si, ut solet, caesura est in tertio pede; nunquam post tertiam thesin, quoniam, sive in tertio sive in quarto pede sit caesura, ubique propinqua est tertiae thesi. Sin tale quid occurrit, excusationem habet in minorum enunciationum ideoque interpunctionum copia, quae, ne singulae gravius notentur, vetant. Sed haec accuratius tractemus. In media quidem secunda et quarta thesi non solum ob caesurae vicinitatem vitatur interpunctio, sed etiam quia omnino multo gratior est interpunctio, quae arsin separat a thesi, quam quae thesios partes a se ipsis separat. Sed quae in media quarti thesi post tempus XV. est, quoniam proxime antecedit quarti pedis finem, in quo frequentissima est interpunctio, non solum interpunctionem, sed etiam verbi finem ea in sede fugiebant poetae. Sed de hac iam copiose egit Hermannus. Interpunctio in media secunda thesi sive post tempus VII. nihil offendit, si in quarto pede caesuram ponere licet.

II. *A.* 356. *I.* 111:

ἠτίμησεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπέρας.

II. 236:

ὃ δὲ γυναικὸς, ἢ ἔκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.

I. 676:

ἢ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;

K. 99:

κοιμήσονται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθονται.

K. 496:

ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὕναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.

Ξ. 71:

ἤδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν.

P. 167:

στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν θηῶν ἐν αὐτῇ.

Φ. 78:

καί μ' ἐπέρασσας, ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε.

X. 108. Od. Z. 285:

ὣς ἐρέεσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη.

Od. A. 387:

ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ πατρώϊον ἐστίν.

K. 292:

φάρμακον ἐσθλὸν, ὅ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.

Ξ. 444:

οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει.

Ω. 339:

ἰκνεύμεσθα· σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.

Theognis 347. (337. Br.):

συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην.

909. (889. Br.):

νῦν δ' ἐκ ἔστιν· ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε.

1303:

ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδυ χάριν· ἐκέτι δηρόν.

Theocrit. X. 32:

αἴθε μοι ἦσαν, ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπῆσθαι.

Orph. Hymn. II. 13:

κλύθει μάκαιρα, δίδου δὲ γονάς, ἐπαρωγὰς ἔσσα.

X. 28:

*πάντα σοί εἶσι (sic)· τὰ πάντα σὺ γὰρ μύνη τάδε
τεύχεις.*

Pythag. 56:

ἔτι κλύσει· λύσειν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.

63:

ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν.

Alia excusatio est, si plures interpunctiones sunt in versu, quae aut non poterunt omnes accurate voce notari, aut tam lente pronuntiabitur versus, ut numeros non laedat iniquo loco posita interpunctio. Ex eadem lenta pronuntiatione fit, ut nullam offensionem illa interpunctio habeat in dialogo vel quod dialogo simile est. Plures illae interpunctiones maxime reperiuntur, si epithetorum copiam enumerat poeta. Sic in Orphei Arg. 979:

τρισοκάρηνος, ἰδεῖν ὄλοον τέρας, ἔτι δαικτόν.

coniungi possunt *τρισοκάρηνον ἰδεῖν*; sed ob plures interpunctiones retineri potest etiam vulgaris ratio.

Ex dialogi vel similis sermonis natura haec feruntur:

Theocr. V. 110:

τοὶ τέτιγες, ὀρήτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσθω.

IV. 6:

ἐκ ἄκυσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ὤχετο Μίλων.

XV. 72:

ἐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

Dorieus (Brunck. Anal. Vol. II. p. 63.):

καὶ θάμβος μὲν· ἀτὰρ τῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα.

Sed nulla excusatio quam interpunctionis
levitas his in locis est:

Il. A. 53:

τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι.

T. 417:

μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

Σ. 244:

χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.

Od. E. 287:

ἄμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος.

K. 517:

βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγύσιον ἐνθα καὶ ἐνθα.

N. 89:

ἄνδρα φέρεσα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα.

Σ. 53:

ἄνδρα γέροντα, δὴν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ.

Batr. 151:

ζητήσωμεν, ὅπως δολίως μύας ἐξολέσωμεν.

Theocr. XXV. 179:

εἰ σύγ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκρόντεσσιν ἔειπεν.

Callim. fragm. CVI:

καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν, ὅσα καρήατι τῆμος ἔδωκα.

Restat in Homero una gravior interpunctio

Od. T. 377:

καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἐνδοθι θυμός.

Quoniam adeo rara est haec interpunctio, for-
tasse non genuina lectio est in loco Homérico.
Non est, quantum memini, in poetis senioribus,

nisi in iis, qui plane malos versus fingunt, ut Dionys. Epigr. X. Anal. II. p. 255. Probl. arithm. XXII. XXXII. Is etiam, quem ne plane obliviscar, curandum est, Apollonius, postquam sua recepit I. 518., fortasse unam tantummodo et levio-rem interpunctionem post tempus septimum retinet. IV. 518:

*ἀνδράσιν Ἐγγελέεσσιν ἐφέστιοι· οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν
ἐνναίεσσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται.*

Denique nolo corruptos mihi locos aliquis obiiciat. Corruptus est autem Bio fragm. XIII:

μισθὸν ἔδωκε· τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.
quod quoniam abruptum est, corruptum manere oportet.

In Nonno Dionys. II. 361:

*ἔ κλόνος ἀμφὶ πόλης ὀλίζονος· ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῆ
ἴστατο δῆρις· ἔην δ' ἐνὶ γένασι νίκης
σκῆπτρα Διὸς καὶ θῶκος ἀέθλια δηϊότητος.*

secundi versus lacuna ita expleri debet:

ἴστατο δῆρις Ζηνός· ἔην δ' ἐνὶ γένασι νίκης.

Interpunctio, quae post secundam thesin vel tempus VIII. est, easdem plerumque habet excusationes, quae in ea, quam modo tractavimus, locum habuerunt. Vacat offensione, si remota caesura et in quarto pede est.

II. K. 504:

φοίησεν δ' ἄρα, πιφάσκων Διομήδει δίφ.

A. 817:

ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης.

O. 586:

ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν θέξαντι ζοικώς.

P. 465:

ὃ γὰρ πως ἦν, οἶον ἐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ:

Φ. 63:

γῆ φυσίζουος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει:

Hom. H. in Bacch. 11:

ὡς δὲ τὰ μὲν τρία, σοὶ πάντως τριετηρίσιν αἰεὶ
ἄνθρωποι ῥέξουσι τεληέσσας ἑκατόμβας.

Hesiod. Theog. 322:

ἡ δὲ χμαιρῆς, ἡ δ' ὄφις κρατεροῖο δράκοντος:

Theocriteorum, non Theocriti, XVI. 4:

ἄμμες δὲ βροτοί, οἱ δὲ βροτὸς βροτοὶ αἰείδοντι.

Apollonius III. 467:

καὶ δὴ τῆτό γε, πότνα θεὰ Περσηῖ, πέλοιτο.

Quintus Smyrnaeus VII. 637:

ἀμφεχύθη δέ οἱ, εὔτε πατὴρ περὶ παιδὶ χυθείη:

XII. 409:

πολλάκι δ' ἔρρεον, οἶον ὅτε στυφελῆς ἀπο πέτρης
εἴβειν ἐξ ὀρέων νιφετῶ πεπαλαγμένον ὕδαρ.

Correxi vulgatum οἶον ἀπὸ στυφελῆς ὅτε πέτρης:

Orph. Hymn. XVII. 9:

ἴλαος εἶης, εὐτυχίην μύστησι προφαίνων.

LVI. 4:

κῆρη καὶ κόρε· πᾶσι καλὸν θάλος αἰὲν Ἄδωνι.

ut recte Hermannus, delete σὺ post κόρε.

Lith. 522:

ἀμφαφάεις λίθον, ὃς πρὶν ἔχων ὑγρὸν δέμας ἦεν.

Pythag. 15:

ἀλλὰ γνῶθι μὲν, ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασιν.

Plures sunt interpunctiones Theocr. XII. 13:

τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, αἴταν.

Opp. Cyn. I. 159:

ἄρσενας ἢ μόνον, ὅτι χειριονές εἰσι πόδεσσι.

Dialogus est in Philodemi Epigr. XVI:

ἀλλὰ τί μοι πλέον; ἔστι γὰρ ἔνθρασός, ἢ δ' ὅταν ἔλκη
πάντος ἴρως, ἀρχὴν εἰδ' ὄναρ οἶδε φόβον.

Ubi ad maiorem reddendam verbi vim repetitur
verbum, tum demum inhibetur vox, cum denuo
illud verbum prolatum est. Quare nulla offensus
in Bione I. 69:

ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδάνιδι φυλλὰς ἐτοίμα.

Moscho I. 22:

πάντα μὲν ἄγρια, πάντα.

Oppian. Cyneg. II. 393:

θάμβος ἔφν τόδε, θάμβος ἀθέσφατον, ὅπποτε θῆρας
ἄλλοδαποὶ τείροσι πόθοι.

Nonn. XLVIII. 756:

εἶδον ἐγὼ κλέτας, εἶδον, ὅπη ζυγίη παρὰ πέτρῃ
ἀπροϊδῆς δολέεντι γυνὴ νυμφεύεται ὕπνω.

Epigr. adesp. DCCXI:

εἶχεν γὰρ χάριν, εἶχεν ἐπ' ἠὺχρόοισι προσώποις.

Emendationem requirunt hi loci:

Hesiod. Theog. 553:

χώσατο δὲ φρένας· ἀμφὶ χόλος δὲ μιν ἵκετο θυμόν.

Interpunge post φρένας ἀμφί.

Solon V. 31. de Nemese:

ἤλυθε πάντως· αὐτὶς ἀναίτιοι ἔργα τίνεσιν.

Interpunge post πάντως αὐτὶς.

Theocriti V. 25:

καὶ πῶς, ᾧ κινιδ', εὐ τὰδε γ' ἔσσειται ἐξ ἴσθ' ἄμμιν;

καὶ πῶς, ᾧ κινιδεῦ, restituit Eldikius.

XXIII. 41:

ὃ δὴ δύναμαι ζῆν, εἶγε διαλλάξας με φιλασεῖς.

Ex codicum vestigiis legerim:

ὃ δὴ δύναμαι ζητεῖν σε, διαλλάξεις με φιλάσας.

non possum te persequi, igitur nihil est quod te deterreat ab osculo; placabis me osculando.

Quintus Sm. III. 93:

οἱ μὲν γὰρ Τρώεσσι μενοίνεον εὐχος ὀρεῖται,
οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖς, οἱ δὲ διάνδιχα μητιόωντες
δέροντο.

Lege:

οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖσιν· διὰ δ' ἄνδιχα μητιόωντες.

Ut hic διάνδιχα, ita διαμπερὲς pluries separatur in Homero. In libris est Ἀχαιοῖς διάνδιχα, omisso οἱ δέ. De triplici Deorum sententia nunquam sermo est.

IV. 517:

— — — — — ἕδὲ ποδοῖν
ἐν χθονὶ σήματα· τόσον ὑπεξέφερον δρόμον ἵπποι.

Lege:

ἐν χθονὶ σῆμα· ὅτι τόσον —

XIII. 267:

ἢ δ' ἄρα παιδὸς εἰοῖο καὶ ἀνέρος ἠδὲ τοκῆος
μνησαμένη φίλον, αἶνὸν εὐσφυρος Ἡετιώνη.

Ita male Tychsenius correxit vulgatum μνησαμένη, φίλον αἶνόν. Quid fuerit poetae, divinari vix potest. Optimum est Rhodomanni μνησαμένη φίλον ἦτορ.

Oppian. Cyneg. I. 305:

ἢ γὰρ τοι θήρεσσιν ἐπ' ἄλλοις ἄλλα γένεθλα
ἵππων ἄρμενα, πολλὰ τὰ τοι φράξουσιν ὀπωπαί.

Revocanda Belini distinctio ἄρμενα πολλά, τὰ τοι.

II. 414:

ἦλθες ἐς αἰθέρα· ἔδδειςεν δέ σε μακρὸς Ὀλύμπος.

Superscriptam hanc lectionem in Cod. Paris. (B.) recepit Schneiderus. In textu illius libri, ut in ceteris, est: ἦλυθες εἰς αἰθήρ, οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὀλύμπος. Refinge:

ἦλθες ἐς αἰθέρα δῖον· ἔδειςέ δέ μακρὸς Ὀλύμπος.

IV. 407:

— — — — — ἦ δέ τ' ἀνιγρή,
ἀμφίβολος μάλα, πάμπαν ἀτυζομένη πεφόρηται.

Distingue ἀμφίβολος, μάλα πάμπαν.

Nonnus Paraphr. VII. 17:

ἀμφαδίην δ' ἐθέλει θρασὺς ἔμμεναι· εἰ τάδε ῥέξεις
ποικίλα θαύματα, δεῖξον ὀρώμενα θαύματα κόσμου.

Lege:

— — — — — εἰ τάδε ῥέξεις,
ποικίλα θαύματα δεῖξον, ὀρώμενα θαύματα κόσμου.

Crinagoras Ep. XXXIX:

ποιμὴν ὦ μάκαρ, εἶθε κατ' ἕρεος ἐπροβάτευον
κῆρῷ.

Lege:

ποιμὴν ὦ μακαριστέ, κατ' ἕρ.

Aliis in locis delenda στιγμή ut mala Editorum sedulitate posita. Ut in Apollonio II. 914:

βλήμενος ἰῶ, κείθεν ἐπ' ἀγχιάλῃ θάνεν ἀκτῆς.

Quinto I. 453:

ἀλλ' ἄρα νηίδες, ἔργον ἐπ' ἄτλητον μεραυῖαι.

VIII. 250:

— — — — — οἱ δ' αἰόντες
θεσπεσίην ὄπα, πάντες ἐθάμβεον· ἔ γάρ ἴδοντο·

ubi aequè bene ad priora quam ad sequentia
pertinere potest πάντες.

Restant duo Oppiani loca, quae, cum sola
relicta sint, an pro sanis habenda sint, aliorum
remitto iudicio. Cyn. III. 368:

— — — — — κατὰ δ' αὐχένος ὀρθαῖ
φρίσσει τρίχες, οἷα περισσόφων πηλήκων.

IV. 227:

ὡς κείνη σκυλακῆος ἀπόπροθεν εἰσαΐεσσα
ἔδραμε καὶ θόρεν, ἕτιν' οἴσσαμένη δόλον εἶναι.

Certe auctori Inscriptionis Smyrnaeae in Anthol.
Gr. Vol. XIII. p. 810. hanc elegantiam relin-
quendam arbitror:

γῆρας ἀπέξεσεν, ἠδ' ἀκμῆτα τετεύξατο γυῖα.

nec minus aequè bonis poetis, ut auctori Probl.
arithm. XXII:

τὸν δ' ἀπαμείβετο· Ναῦτα, μέσον Κριοῖο μετώπε.

Si interpunctio est post tertii pedis thesin vel
post tempus XII., quoniam ea semper caesurae
vicina est, alia nulla valet excusatio, quam aut
interpunctionum copia aut insignis interpunctionis
levitas. Illa in pluribus locis advocanda est.

Theocr. V. 6:

ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; ἕκτετι σὺν Κορύδανι
ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν παπύσδεσεν ἔχοντι;

XIV. 44:

εἵκατι ταῖδ', ὀκτώ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι.

XXI. 15:

ἔδεις δ' ἔ χύτραν εἶχ', ἔ χόα. πάντα περισσά etc.

Orph. Hymn. XII. 3:

αἰολόμορφε, χρόνε πάτερ, αἰδιδός τε καὶ εὐφρων.

Opp. Cyneg. I. 402:

μηκεδανόν, κρατερόν δέμας, ἄρκιον, ἠδὲ κάρηνον
κῆφον, ἐϋγληνον.

Quamquam in illo loco rectius fortasse coniun-
getur δέμας ἄρκιον, ut est coniunctum III. 185.

Huc refero etiam Apollonii III. 417:

ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δεῖλον ὄρη
παύομαι ἀμητοῖο· σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
αὐτῆμαρ τότε κῶας ἀποίσειαι ἐς βασιλῆος.

Levis interpunctio nihil offendit Od. E. 234:

δοῦκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμησιν.

Od. K. 222:

ἰστὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἄμβροτον· οἶα θεάων.

Levis etiam, attamen paullo magis offendens
est II. E. 580:

Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἠνίοχον θεράποντα.

A. 154:

αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.

P. 459:

τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου.

Od. A. 259:

τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα.

Cf. 265.

Sed multo maior est offensio, ubi apodosis
post tertium pedem incipit. Hoc in uno Odysseae
loco, ut hodie quidem legitur, invenitur. Γ. 34:

οἱ δ' ὡς ἐν ξείνης ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἄπαυτες.

de qua lectione aliquantum dubito. Alii loci emendandi sunt.

In Quinto IX. 208:

— — — πολέες δὲ καὶ, ἢ ἀλέγοντες ἀνάκτων,
ἐκ πολέμοιο φέβοντο.

apertum est, distinguendum esse πολέες δὲ, καὶ
ἐκ ἀλέγοντες.

IX. 353:

οἱ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον κίον, ἠδὲ καὶ ἄντρον ἔδυνον
λαΐνεον, τόθι κείτο πάϊς Ποίαντος ἀγανῦ.

Vulgo legebatur:

οἱ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον κίον, ἠδὲ καὶ ἄντρον κοῖλον,

Scriptit:

οἱ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον κοίλην κίον, ἠδὲ καὶ ἄντρον
λαΐνεον.

In Apollonio IV. 626:

— — — τὰ δὲ δάκρυα μυρομένησιν,
οἶον ἐλαιηραὶ στάγες, ὕδασιν ἐμφορέοντο.

distinguendum:

οἶον ἐλαιηραὶ στάγες ὕδασιν, ἐμφορέοντο.

Mali poetae est Epigr. adesp. DCXXVI:

Χίλων ὃς Πατρὸς ἦν· αὐτὰρ ὁ λαὸς Ἀχαιῶν
ἐν πολέμῳ φθίμενον θάψ' ἀρετῆς ἔνεκεν.

Demonstravimus hucusque, in omnibus iis versibus sedibus, quae vicinae essent caesurae, pravam fuisse interpunctionem; remotioribus non obstat caesura; in his igitur ferenda videtur interpunctio fuisse. Ac sane in omnibus primi pe-

dis locis et post secundi arsin frequens est in omnibus poetis interpunctio, qui ante Nonnum fuerunt; is enim, ne quid relinqueretur antiqui roboris, nunquam, in Dionysiacis certe, aliis locis admisit interpunctionem, quam in fine versus, in caesura et post quartum pedem; in Paraphrasi aliquoties post secundam arsin vel tempus sextum periodum finivit, e. g. I. 109. 147. II. 13. IV. 163. VII. 63., fortasse etiam aliis locis, ut in fine primi pedis V. 32. Sed in ceteris quoque versus sedibus, qui post quartum pedem sunt, interpunctioni non obstabat caesura; obstabat autem alia res. Est ea propinquus versus finis; in quo cum levitas numerorum requireretur, ea minime nata esset, si illis in locis interpunctionem admisissent poetae novamque orsi essent periodum, ob cuius cum sequenti versu cohaerentiam suspensam manere vocem oportuisset. Nam si unum verbum, v. g. interiectio, versu exeunte iniicitur, ut in Bionis I. 31.

καίθανε θ' ἄ μορφαὶ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος αἰ' αἰ'.

id non est incommodum. Sed cum id raro fieri possit, sed plerumque in sequentem versum transcurrisset nova periodus, accedente versus exitio, fugiebant interpunctionem. Quae si necessaria fuit in posteriore versus commate, solus ei locus patebat in fine quarti pedis. Nam etsi alias mala sit finiti verbi cum finito pede congruentia, quoniam ita nihil est, quod ad ul-

terius progrediendum impellat vocem, ideoque dissolvitur rhythmus: interdum ista ipsa dissolutio advocabatur, ut finis periodi graviter notaretur; plerumque autem dactylus ponebatur, cuius levitate obscuratur ista dissolutio. In quinto pede omnes poetae graeci, aliter quam latini, spernunt interpunctionem. Hoc an verum sit, an obstet poetarum usus, iam videamus.

Interpunctio quidem post tempus XVIII., quoniam post arsin est, in virilibus Homericis numeris aliquoties usurpata est.

II. A. 112:

*καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε ταυνοσάμενος, ποτὶ γαίῃ
ἀγκλίνας.*

M. 400:

*τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὀμαρτήσαντ'· ὁ μὲν ἰῶ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινόν.*

Σ. 175:

*τῷ δ' ἦγε χροῖα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
πηξασμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλεξε φαεινός.*

O. 449:

*Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν.*

P. 291:

*Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν.*

X. 143:

*ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθύς πέτετο· τρέσε δ' Ἔκτωρ
τείχος ὑπο Τρώων.*

Od. Z. 86:

ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρορρέει.

I. 183:

— — — — — ἔνθα δὲ πολλὰ
μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλή
ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν.

A. 313:

οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην, ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσειν πολυαἶκος πολέμοιο.

A. 375:

καὶ κεν ἐς ἠῶ διαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σύ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.

A. 599:

αὐτὰρ ὄγ' ἄψ ὥσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἰδρώς
ἔρῥεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Hom. H. in Cer. 27:

κέρης κεκλομένης πατέρα Κρονίδην· ὁ δὲ νόσφιν
ἦστο θεῶν ἀπάνευθε πολυλλίστω ἐπὶ νηῶ.

Similia quaedam admisit seriorum poetarum
negligentia, raro tamen. Manetho II. 200:

ταύτης δ' ἐκ ἄν ὄνοιτο δημοσύνης· τάδε γάρ σφιν
ἀντ' ἀγαθῶν καὶ λυγρὰ καὶ (del. δ') ἀντία γίνεται αἰεὶ.

V. 21:

μύθοις ἕρανίοισι φέρων παρέθθηκα γελοῖα,
χρῦσεα χαλκείοισιν, ἐπεὶ καὶ δόγματα θεῖα,
οἷο κόχλος χρυσοῦ περικείμενος ἔσθ'· ὁ δὲ χρυσός
κοσμεῖται (sic) κοχλάδεσσι ἀλὸς περιπορφύροντος.

VI. 86:

εἰ τῶν μὲν τροχάοι τις ὁμῆ ἐτέρῳ, ὃ δὲ κέντρον
ἄλλῳ ἐπεμβεβαῶς λεύσσοι κείνης ἀνιόντας.

VI. 661:

ἦν δὲ μεσσηράνιον κέντρον κενεὸν Διὸς εἴη,
οἱ δ' ὀλοοὶ ἐκάτερθε φαίνωσιν, τότε θνητοὶ
οὐ μόνον ἐν πενήης κρυερῆς κάμνωσιν ἀνίαις.

Orph. Lith. 661:

— — — — παλαιότερην τ' ἀπερύκει
μιγνύμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας δὲ
ἰχθῶρι σφετέρῳ, μέλιτι γλυκερῶ δὲ διάνας
ἐκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγεις νόσον.

Crates Thebanus (Brunck. Anal. I. p. 186.):

ἔξ ὧν ἔ πολεμῆσι πρὸς ἀλλήλους· ἐπὶ τέτοις
ἔχ ὄπλα κέκτηνται, ἐπὶ κέρματι δ', ἢ ἐπὶ δίψῃ.

Sed in Nonno III. 125. interpungendum ante
τανυσσαμένη. XII. 26. scribendum: μὴ κρούπτε,
κασιγνήτη ὅτι μάνη.

Similia quaedam in poetis elegiacis reperiuntur. Theognis 885:

εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βίωτε τέλος ἦν, ὀπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἄϊδαο περᾶν.

Simonides Epigr. LVIII:

ἦρχε μὲν Ἀδείμαντος Ἀθηναίος, ὅτ' ἐνίκαι
Ἀντιοχίς φυλὴ δαιδαλέον τρίποδα.

Ion Chius II:

κιρᾶντων προχύταισιν ἐν ἀργυρείοις· ὁ δὲ Χρύσης
οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.

Antipater Thess. XLII:

νήχεθ' ὁ μὲν τὸν δ' εἶλε κύων ἄλιος· Παναλάστωρ
Κηρῶν ἐδ' ὑγρῶ πάυεται ἐν πελάγει.

Interpunctio post tempus XIX.

Magis etiam interpunctio vitabatur post tempus
XIX., quoniam et in media thesi erat et fini

propinquior. Plurimi quidem loci, in quibus hodie legitur, emendationem desiderant.

Il. *M.* 49:

ὡς Ἐκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλίσειθ', ἑταίρους
τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν.

Schol. Ven. ἐλλίσσειθ' ἑταίρους legunt. Mallem praeberent εἰλίσειθ' ἑταίρων.

Od. *B.* 111:

σοὶ δ' ὦδε μνηστήρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῆς
αὐτὸς σῶ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Non dubito, scribendum esse ὑποκρίνονθ', ἵνα εἰδῆς. Et interpunctio ita ferenda et hiatus in fine pedis, etiamsi εἶδω non habeat digamma. Similis elisio in arsi est Il. *A.* 546. Od. *Σ.* 104.

M. 108:

ἀλλὰ μάλα Σκύλλης Σκοπέλω πεπλημένος, ὦκα
νῆα πάρεξ ἐλάαν.

Coniunge πεπλημένος ὦκα.

In Theocrito *V.* 29:

— — — — — ἀλλὰ γὰρ ἔ τοι
ᾠριφος ἰσοπαλῆς; τὸ (ἴδ' ὁ τράγος) ἔτος ἔρισθε.

veram censeo H. Volgeri emendationem τὸν δ' ὁ τράγος, modo ita interpungatur:

— — — — — ἀλλὰ γὰρ ἔ τοι
ᾠριφος ἰσοπαλῆς; τὸν δ' ὁ τράγος. ἔτος. ἔρισθε.

haedus tibi non placet? hircus placebit. ecce, adest. ordire certamen. Ita profecto et sensus bonus est et numeri probi; nam et in quarta sede antecedit interpunctio neque in sequentem versum transcurrit periodus.

In Oppiani Cyneg. II. 610:

ἀλλὰ τὸ μὲν φιλέουσι, τὸ δ' ἐχθαίρουσι χόλοισιν
αὐταῖς δ' ἀγκαλίδεσσιν ἑῶν ἔκτεινε τοκήων.

improbanda est Cannegieteri coniectura ἐχθαί-
ρουσι [πόθος δὲ αὐταῖς ἀγκαλίδεσσιν scriben-
tis. Similia coniecit Rutgersius Varr. Lectt. V.
2.; Brunckius τέθνηκε pro ἔκτεινε. Scripsit
fortasse Oppianus:

αὐταῖς δ' ἀγκαλίδεσσιν ἑῶν ἐκτείνετο πηῶν.

quanquam pro parentibus positum πηῶν non
possum exemplis confirmare. — In Nonni Pa-
raphr. XV. 6. coniunge ἔστὲ καὶ αὐτοί.

In Palladae XC. ita distinguendum:

πάντες μὲν δειλοὶ καὶ ἀλαζόνες, εἰσὶ καὶ, εἴτι
ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἄλλο πέφυκε πάθος.

In hoc poeta non sum adeo sollicitus de nume-
ris; magis de verbis, quia, ut vulgo positum est,
εἰσὶ admodum languet.

In non corruptis locis nonnunquam levis
interpunctio legitur. Ut aliquoties in Theocrito
XVII. 66:

Ὅλβιε κῶρε γένοιο, τίους δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμησεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων.

XXI. 4:

Κῆν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφεστάμεναι μελεδῶναι.

In Apollonio IV. 589:

— — — — Πολυδεύκεα δ' εὐχετάσθαι
Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἦνωγε, κελεύθους
Ἀύσονίης ἔμπροσθε πορεῖν αἰός.

Ita enim distinguendum est. Quintus Smyrnaeus
VI. 564:

— — — — θοὸν δέ οἱ ἄρμα πεσόντος
λυγρὸν ἐπισσώτροισι δέμας διελίσσει, ὀπίσω
ἵππων ἱεμένων.

Batrachom. 403:

καὶ τότε κηρύκεσσιν εἰς ἐκέλευσαν, ὑπ' ὄρθρον
κηρύσσειν ἀγορήνδ' εἰς δώματα Τρωξάρταο.

Gravis interpunctio est in Orph. Lith. 509:

τόνδε δέ μοι πάντων περιώσιον, ὅσα φύονται,
Φοῖβος ἀκρσεκόμης φύσιν ἔμμεναι ἐξ ἑτέροιο
μυθεῖτ' εἰς ἕτερον στρωφώμενον εἶδος· ὃ τίς τοι
ψεῦδός κεν φαίη· τόδ' ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι.

Similia nonnulla in Elegiacis poetis reperiuntur.

Theognis 725:

τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος ὄρων πρὸς τῦτον, ἔπειτα
ἄξοιτ' ἀθανάτης; καὶ τίνα θυμὸν ἔχοι;

Meleager LXXXVI:

Ζηροφίλα, σοὶ σκῆπτρα Πόθων ἀπένειμαν, ἐπεὶ σοὶ
αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδωσαν χάριτας.

Leonidas Tar. LXIX:

ὁ πρὶν καὶ Γύγη παρυσεύμενος ὄλβον, ὁ τόπριν
βεπάμων, ὁ πρὶν πλέσιος αἰπολίοις.

LXXIX:

δυσκώφει μὲν, Γόργε· τί τοι χαριέστερον, εἰ τρεῖς
ἢ πίσυρας ποίας θάληψι ὑπ' ἡλίῳ;

XCIX:

ὀκτωκαιδεκέτης ὃς ἀπώλεο, τέκνον· ἐγὼ δὲ
ὀρφάνιον κλαίω γῆρας ὀδυρομένη.

Parmenio II. (Anal. II. p. 201.):

Εἰς Δανάην ἐρθέουσας, Ὀλύμπιε, χρυσός, ἔν' ἡ παῖς
ὡς δώρω πεισθῆ, μὴ τρέσῃ ὡς Κρονίδην.

Lucianus VII:

πεινάσαιμι γὰρ αὐτίς ἔτι πλέον ἢ πρὶν, ἐκείνης
εἰ χορτασθεῖην τῆς παρὰ σοὶ σπατάλης.

Lentulus Gaetulicus VII:

τὸν ψεύσταν δ' ἐμὲ τύμβον ἐπὶ χθονὶ θέγτο. τί θαῦμα;
Κρηῆτες ὅπως ψεύσται καὶ Διὸς ἐστὶ τάφος.

Sine interrogationis signo pentameter scribendus.
Ceterum quanquam cum versu sensus finitur,
tamen illa quoque interpunctio mala est, quoniam
trochaica est.

Interpunctio post quintum pedem.

Interpunctio post quintum pedem in Epicis
admodum rara *). Qui maiora carmina scripserunt,
nemo, quantum scio, praeter Quintum Smyrnaeum
levioris in illa sede interpunctionis licentiam sibi
sumpsit. In quo haec sunt exempla.

VII. 659:

ἀλλά, τέκος, κείνε μὲν ἐγὼ(ν) ὕ λήσομαι, ἦτορ
ἀχνύμενος.

IX. 460:

ᾧκτειραν μάλα πάντες ἐκηβόλον ἀνέρα, λυγροῦ
ἔλκεϊ τειρόμενον.

*) Οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τῆ ἠρωϊκῆ στιγμῆν ἐπιδέχεται. Schol. Harl. ad Odyss. B. 77. p. 123. Lips. Notabilis haec est observatio; plura enim eius generis praecepta in Grammaticorum libris haud facile reperiuntur.

XIV. 502:

ἔδὲ κυβερνητῆσι πέλεν μένος εἰσέτι, νηῶν
χερσὶν ἐπισταμένῃσι θοῶς οἰήια νωμῶν.

nisi ibi distinguendum μένος, εἰσέτι νηῶν. Ex
aliis poetis iisque satis malis duo notavi. Orph.
fragm. II. 40:

ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι υἱοῖσι πελάζεο, γλώσσην (imo
γλώσσαν)
εὖ μάλ' ἐπικρατέων.

Cyrus (Brunck. Anal. II. p. 454.):

Πιερίδες, φεύγωμεν ἐϋκτιμένην πόλιν, ἄλλην
πατρίδα μαστεύσωμεν.

Nam cetera exempla corrupta sunt vel male
distincta. Ut in Eueni versibus Brunck. Gnom.
p. 132:

Φημί πολυχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε· καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

eius nomen καὶ δὴ continere suspicor, ad quem
Euenus scripsit. Si Theognidis esset, legerem
Πολυπαίδην. In Oppiano Hal. V. 425. ἀνδρά-
σιν non cum ἐνηέες, sed cum οἴην iungi debet.
In Nonno XLVIII. 596. legendum:

τοῖον ἔπος βοῶσα γάμῃ πρωτάγγελον Ἀὔρη·
παρθενική, μόλε δεῦρο.

Quamobrem etiam in Homero II. A. 102. scri-
bendum videtur:

νῆε δ'ὼ Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω,
εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἕοντας.

In Paulo /Silentiario Ecphr. II. 286:

Οὐδὲ μὲν ἔδ' αὐτῶν παραδέδρομεν εἶδεα, τέχνη
οἷς κύρτος, νεπόδων τε τὸ δίκτυον.

lege: *παραδέδρομεν εἶδεα τέχνη, οἷς κύρτος.*
 Ibid. II. 475. ita interpungendum:

*Ὅς δὲ πυρὶσπειρήτων ἐπακτρίδα, θέλγεται ἄλλος
 εἰσορόων λαμπτήρα μονάμπυκα.*

In Nonno Paraphr. XII. 127:

*ἔννεπε σημαίνων, ποίω ζωαρκεῖ πότμῳ
 Ἰησοῦς ἤμελλε θανεῖν λαόσσοος αὐτός.*

Vulgo *λαόσσοος αὐτῷ.*

Aliquoties ista interpunctione elegiaci poetae
 usi sunt. Diotimus III. (Anal. I. p. 250.):

*Ὀλβιος ἦσθα, κύπασσι, καὶ ὡς (leg. ἐς) τότε καὶ πάλιν,
 ὅς νῦν
 χρύσειον Ἀρτεμίδος τῆτ' ἐπέβης μέλαθρον.*

Arcesilaus II. (Anal. II. p. 62.):

*σῆμα δέ τοι τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς Εὐδαμος, ὃ σύ
 πολλῶν πενεστῶν ἦσθα προσφιλέστερος.*

Archimelus I. 1. (Anal. II. p. 64.):

*τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἶσατο; ποῖος
 κοίρανος ἀκαμάτοις πείσμασιν ἠγάγετο;*

Epigr. adesp. DLXIV:

*εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ
 νῆϊς ἔφυς Μυσέων, χερσὶ βάρους φορέεις.*

Sed in Antipatro Thess. XLIV:

*πλοχοῖς δ' εἰλιχθεὶς πέσεν εἰς ἄλα δύσμορος· ἢ ῥα
 ἄμφω καὶ θήρης ἠμβροτε καὶ βίῳτι.*

legerim *αἶ, αἶ.*

In Stratone XLIV:

*ρίμφα δ' ἀπὸ Σμύρνης ἐπὶ Σάρδιας ἔδραμον· ἢ μὴ
 ὕστερος ἢ Ζήτης ἔτρεχεν ἢ Κάλαις.*

ex Codice Vaticano repone cum Iacobsio Act. Monac. Vol. I. p. 127:

*ρίμφα δ' ἀπὸ Σμύρνης ἐπὶ Σάρδιας ἔδραμεν ἄν με
ὑστερον, εἰ Ζήτης ἔτρεχεν ἢ Κάλαις.*

In Sophrone Hierosolym. I. (Anal. Vol. 3. p. 125.):

*ἐνθάδε νῦν προσιών στήσον, ξένε, σὸν πόδα δεῦρο
ναιετάειν ἐθέλων οἶκον ἔτοιμον ἔχεις.*

interpunge post *σὸν πόδα δεῦρο.*

Denique qui hexameter post tempus XXII. habeat interpunctionem, nescio; unum exemplum ex Euripide proferri potest Phoen. 803. Pors.:

*ἔ πόδα θυρσομανῆ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ'
ἄρμασι καὶ ψαλλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πᾶλλον.*

In dramaticorum autem hexametris ea omnia permissa fuerunt, quibus receptis nullus potuit hexameter heroicus esse. Ut caesuram neglexit Euripides Suppl. 274:

οὓς ὑπὸ τείχεσι Καθμείοισιν ἀπώλεσα κέρως.

Post pedem quintum interpunxit Aristophanes Eq. 1052:

*ἀλλ' ἰέρακα φίλει, μεμνημένος ἐν φρεσίν, ὅς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνες.*

Etiam interpunctionem post tempus XV. non raro collocarunt tragici, Soph. Trach. 1036. Phil. 1185. Eur. Phoen. 816. Tro. 829. aliaque plura heroici versus legibus repugnantia sibi sumpserunt. Neque in iis versuum generibus, quae tragicis sunt propria, eae sunt accuratae interpunctionis leges, quas in heroico versu observatas demonstravi.

INDEX AUCTORUM.

<p>AESCHYLUS Agam. 170 173 pag. 132</p> <p>AGATHIAS Epigr. LXVII. — 159 (vulgo Pauli LXX.) — 202</p> <p>ANONYMUS Apollonii Rhodii biographus. — 3 sqq.</p> <p>ANTIPATER SIDO- NIUS Epigr. LII. — 139</p> <p>ANTIPATER THES- SALON. Epigr. XLIV. — 229</p> <p>APOLLONIUS RHO- DIUS. 3 — 104. 120 — 125 188 — 192</p> <p>— Argonauticorum prior editio detegitur.</p> <p>— I. 59 — 55 68 — — 95 — 68 — — 129 — 69 — — 225 — 93 sq. — — 253 — 60 — — 267 — 44 — — 284 — 9 sqq. — — 286 — 11 — — 516-522 — 12 sq. — — 539 — 60 sq. — — 542 — 13 — — 550 — 64 sq. — — 565 — 65 — — 589 — 44 — — 638 — 51 — — 725 — 13 sq. — — 788 — 14 — — 800 — 15 — — 888 — 65 — — 966 — 65 — — 972 — 7 sq. — — 1004 — 47 — — 1059 — 61</p>	<p>— Argonauticorum prior editio detegitur.</p> <p>— I. 1117 pag. 67 — 1161 — 67 — 1250 — 67 — 1289 — 60</p> <p>— II. 30 — 41 — 192 — 48 — 217 — 41 sq. — 238 — 61 — 246 — 16 — 575 — 55 — 717 — 15 — 729 — 42 — 779 — 67 — 786 — 17 — 803 — 54 — 826 — 67 — 908 — 67 sq. — 964 — 18 — 1031 — 54 — 1135 — 61 — III. 390 — 42 sq. — 511 — 68 — 553 — 51 — 576 — 55 — 703 — 61 — 736 — 15 — 856 — 68 — 1166 — 43 sq. — 1185 — 16 sq. — 1244 — 60 — 1286 — 55 — 1359 — 54 — 1377 — 17 — IV. 50 — 50 — 94 — 51 — 196 — 55 sq. — 316 — 60</p>
--	--

— Argonauticorum prior
editio detegitur.

—	IV.	366	pag.	45
—	—	409	—	45 ^{sqq.}
—	—	467	—	51
—	—	546	—	47
—	—	567	—	51
—	—	604	—	51 sq.
—	—	709	—	56
—	—	800	—	56
—	—	810	—	56
—	—	985	—	59
—	—	1064	—	53
—	—	1103	—	53
—	—	1115	—	56
—	—	1243	—	17.56 ^{sq.}
—	—	1279	—	57
—	—	1336	—	58
—	—	1381	—	58
—	—	1391	—	53
—	—	1452	—	58
—	—	1522	—	54 sq.
—	—	1538	—	53 sq.
—	—	1627	—	57
—	—	1674	—	54
—	—	1749	—	58 sq.

Posterior editio emen-
datur vel explicatur.

—	I.	30	—	21 sq.
—	—	94	—	132 sq.
—	—	125	—	18 sq.
—	—	128	—	69 sq.
—	—	161	—	61 sq.
—	—	267	—	121
—	—	301	—	191
—	—	332	—	73 sq.
—	—	516	—	74 sq.
—	—	553	—	191
—	—	592	—	29
—	—	653	—	75
—	—	672	—	75 sq.
—	—	910	—	93
—	—	939	—	30 ^{sqq.}
—	—	1032	—	93
—	—	1036	—	65 sq.
—	—	1111	—	97
—	—	1161	—	67
—	—	1233	—	95
—	—	1250	—	67
—	—	1360	—	124
—	II.	6	—	93
—	—	85	—	101
—	—	86	—	101
—	—	119	—	124
—	—	219	—	41 sq.

Posterior editio emen-
datur vel explicatur.

—	II.	226	pag.	93
—	—	233	—	97
—	—	337	—	191
—	—	344	—	76
—	—	358	—	124
—	—	379	—	33
—	—	415	—	123
—	—	458	—	76
—	—	674	—	48
—	—	710	—	97
—	—	718	—	15
—	—	747	—	123
—	—	779	—	67
—	—	880	—	34
—	—	914	—	216
—	—	945	—	189
—	—	957	—	49
—	—	960	—	90
—	—	993	—	158
—	—	1043 sq.	—	76 sq.
—	—	1116	—	34
—	—	1126	—	35
—	III.	15	—	125 sq.
—	—	98	—	191
—	—	158	—	77 sq.
—	—	188	—	95
—	—	248	—	78 sq.
—	—	374 sq.	—	189 sqq.
—	—	431	—	49 sq.
—	—	443	—	97
—	—	517	—	153 sq.
—	—	799	—	97
—	—	859	—	97
—	—	976	—	189
—	—	1065	—	93
—	—	1264	—	97
—	—	1317	—	191
—	—	1335	—	93
—	—	1346	—	191
—	—	1350	—	97
—	—	1384	—	123
—	IV.	125	—	123
—	—	127	—	191
—	—	244	—	97
—	—	289	—	80 sq.
—	—	308	—	80 sq.
—	—	408	—	46
—	—	435	—	35 sqq.
—	—	538	—	38
—	—	589	—	225 sq.
—	—	600	—	81 sq.
—	—	604	—	52
—	—	620	—	123

Posterior editio emendatur vel explicatur.				HESIODUS Theog.			
— IV.	626	pag.	219	—	297	pag.	176
—	709	—	56	—	303	—	111
—	979	—	157	—	437	—	155
—	988	—	132 sq.	—	553	—	214
—	1142	—	100	—	608	—	176
—	1564	—	19 sq.	—	908	—	160
—	1689	—	132 sq.	Sout. Herc.	54	—	108
— Epigramma		—	5	—	59	—	111
ARATUS v.	67	—	103	—	202	—	144 sq.
—	442	—	116	—	214	—	176
—	1049	—	180	—	348	—	151
ARISTOPHANES Ly-				—	198	—	44
sistr.	328	—	95	Opp. et D.	222	—	100
BIO		—	199	—	270	—	176
— I.	61	—	152	—	354	—	145
— II.	7	—	55	—	516	—	178
— XV.	3	—	117	—	533	—	178
CALLIMACHUS		—	4—7	—	550	—	176
— Hymn. in Apoll.		—	5	—	574	—	144 sq.
—	105	—	5	—	600	—	176
— Hymn. in Dian.		—	57	fragm. CLXIX.		—	160 sq.
—	98	—	137 sq.	HOMERUS II.			
— fragm. CXXIV.		—	6	— A.	342	—	107
—	CCXII.	—	96	—	368	—	111
CHRISTODORUS				—	381	—	192
v.	361	—	216	— B.	8	—	178
CRINAGORAS Epigr.				—	46	—	178
XXXIX.		—	102	—	A.	384	131
DIONYSIUS PERIE-				—	392	—	107
GETES		—	180	—	486	—	177
— v.	293	—	166	—	542	—	112
—	413	—	98	—	E.	358	108
—	773	—	180 sq.	—	487	—	107
—	912	—	229	—	H.	105	192
DIOTIMUS Ep. III.		—	153	—	Θ.	503	112
EPIGRAMMATA		—	58	—	I.	57	143 sq.
— adesp. DCCXLI.		—	70	—	240	—	143-145
ETYMOLOGICUM				—	420	—	175 sq.
MAGNUM		—	44	—	K.	238	143 sqq.
— pag.	90	—	18	—	292	—	108
—	475	—	68	—	299	—	143sqq.
—	548	—	70	—	574	—	143sqq.
ETYMOLOGICUM				—	A.	36	108
MS.		—	228	—	102	—	228
EVENUS		—	157	—	389	—	144
EURIPIDES Troad.				—	M.	49	224
821		—	160	—	55	—	155
EUSTATHIUS ad				—	382	—	110
Iliadis A. p. 83		—	58	—	N.	54	144
HESIODUS Theog.				—	316	—	160
107 (sic)		—	160	—	O.	290	168
—	147	—	112	—	II.	704	110
—	234	—		—	P.	168	192

HOMERUS. II.

—	P.	171	pag.	59.
—	—	719	—	160
—	Σ.	145-458	—	175
—	—	191	—	131
—	T.	194	—	175
—	—	288	—	178
—	—	331	—	97
—	Φ.	205	—	168
—	—	368	—	108
—	X.	5	—	107
—	—	91	—	108
—	Ψ.	243	—	144sq.
—	—	263	—	177
—	—	694	—	112
—	Ω.	755	—	108
Odys.	B.	111	—	224
—	Γ.	382	—	108
—	—	480	—	177
—	Z.	151	—	178
—	H.	59	—	110
—	Θ.	215	—	107 sq.
—	I.	83	—	112
—	—	87	—	137
—	—	242	—	108
—	—	425	—	107
—	K.	510	—	160
—	M.	108	—	224
—	—	395	—	96
—	Ξ.	69-133	—	175
—	—	238	—	145
—	—	351	—	111
—	Σ.	420	—	177
—	T.	174	—	160
—	—	185	—	177
—	X.	372	—	168
—	Ψ.	201	—	177
—	Ω.	240	—	155
—	—	351	—	178
Batrach.	—	197	—	160
Hy. in Apoll.	—	46	—	90 sq.
—	—	537	—	174 sq.
— in Merc.	—	321	—	144 sq.
— in Ven.	—	199	—	55
IOANNES GAZAEUS	v.	205	—	201
—	—	550	—	95
MANETHO	—	—	—	162 sq.
—	I.	47	—	181
—	—	88	—	138
—	—	198	—	181
—	II.	201	—	222
—	—	224	—	161 sq.
—	—	281	—	160
—	—	487	—	162

MANETHO II.	501	pag.	116			
—	III.	330	—	162		
—	IV.	82	—	116		
—	—	445	—	163		
—	V.	24	—	222		
—	—	42	—	115		
—	—	195	—	155		
—	—	218	—	181		
—	—	245	—	116 sq.		
—	—	285	—	162		
—	—	338	—	163		
—	VI.	25	—	162		
—	—	326	—	91		
—	—	751	—	162		
MARCELLUS	v.	41	—	133		
MAXIMUS	v.	63	—	159		
—	—	150	—	181		
—	—	312	—	160		
—	—	473	—	91		
—	—	518 sqq.	—	161		
—	—	597	—	181		
MELEAGER	Epigr. XCV.	—	—	92		
—	—	CVI.	—	ibid.		
—	—	in Epigr. Adesp.	—	148 sq.		
MOSCHUS	—	—	—	199		
—	III.	94	—	134		
NIBELUNGORUM	CARMEN.	—	—	136		
NICANDER	Alex.	347	—	160		
—	—	437	—	180		
—	Ther.	118	—	161		
—	—	673	—	134		
—	—	739 sq.	—	116		
—	—	920	—	152		
NONNUS	—	198	—	205		
—	Dionys.	—	—	—		
—	I.	388	—	164		
—	—	II.	362	—	212	
—	—	—	651	—	203	
—	—	—	III.	125	—	223
—	—	—	V.	233	—	204
—	—	—	XI.	114	—	ibid.
—	—	—	—	376	—	ibid.
—	—	—	—	467	—	164
—	—	—	—	505	—	148
—	—	—	XII.	26	—	223
—	—	—	—	138	—	204
—	—	—	—	380	—	159
—	—	—	XIII.	275	—	114
—	—	—	XIV.	304	—	159
—	—	—	XV.	62	—	159
—	—	—	XVI.	197 sq.	—	164
—	—	—	XXVII.	94	—	ibid.

NONNUS

—	Dionys. XXXII.	288 pag.	159
—	—	XXXVII. 216	— 164
—	—	XLII. 172	— 114
—	—	XLIII. 350	— ibid.
—	—	XLVI. 14 sqq.	— 200 sq.
—	—	—	204
—	—	XLVII. 69	— 201
—	—	—	328
—	—	XLVIII. 596	— 228
—	Paraphr. Evang.		
—	Ioannis		— 204 sq.
—	—	I. 3	— 203
—	—	—	63
—	—	—	ibid.
—	—	VI. 182 sqq.	— ibid.
—	—	—	224
—	—	—	ibid.
—	—	VII. 18	— 216
—	—	—	60
—	—	—	201
—	—	IX. 94	— ibid.
—	—	XII. 59 sq.	— 203
—	—	—	127
—	—	—	229
—	—	XV. 6	— 225
—	—	—	80
—	—	—	203
—	—	XVI. 28	— 204

NUMISMATA ANTIQUA

OPPIANUS

—	Cyneg.	I. 99	— 117
—	—	—	244
—	—	—	149
—	—	—	273
—	—	—	117
—	—	—	306
—	—	—	215 sq.
—	—	—	356
—	—	—	115
—	—	—	402
—	—	—	218
—	—	II. 89	— 117
—	—	—	414
—	—	—	216
—	—	—	611
—	—	—	225
—	—	III. 254	— 117
—	—	—	408
—	—	—	216
—	—	—	433
—	—	—	135
—	—	—	436
—	—	—	183
—	Halient.	I. 151	— 57
—	—	—	267
—	—	—	181
—	—	—	274
—	—	—	182 sq.
—	—	—	566
—	—	—	181 sq.
—	—	III. 2	— 164
—	—	—	461
—	—	—	117
—	—	IV. 118	— 117
—	—	—	186. 193. 290
—	—	—	182 sq.
—	—	V. 425	— 228

ORPHEUS

—	Argon.	— 88. 102	— 104
—	—	—	59
—	—	—	152
—	—	—	151
—	—	—	61
—	—	—	264
—	—	—	104
—	—	—	343
—	—	—	152
—	—	—	606
—	—	—	138 sq.

ORPHEUS

—	Argon.	711 pag.	103
—	—	—	772
—	—	—	103 sq.
—	—	—	1110
—	—	—	167
—	—	—	1283
—	—	—	131
—	Lith.	118	— 138
—	—	—	176
—	—	—	91
—	—	—	521
—	—	—	133 sq.
—	Hymn. X.	28	— 210
—	—	XXIV. 13	— 156
—	—	L. 7	— 152 sq.
—	—	LII. 9	— ibid.
—	—	—	fragm. II. 40
—	—	—	135. 228
—	—	—	II. 41
—	—	—	156
—	—	—	VIII. 22
—	—	—	160

PALLADAS

—	Epigr. XC.	—	225
—	PAULUS SILENTIARIUS	—	204 sq.
—	—	—	—
—	Ecphr. Sophiae II.	51	— 205
—	—	—	286
—	—	—	228 sq.
—	—	—	351
—	—	—	205
—	—	—	475
—	—	—	229
—	—	—	Epigr. LVIII.
—	—	—	146
—	PHOCYLIDES	—	137
—	PIUS BONONIENSIS	—	53

PROCLUS

—	Hymn. I.	17. 46	— 91
---	----------	--------	------

QUINTUS SMYRNAEUS

—	—	—	85 — 88
—	I.	257	— 86
—	—	—	453
—	—	—	216
—	—	—	529
—	—	—	119
—	—	—	606
—	—	—	160
—	—	II. 206	— 155 sq.
—	—	—	94
—	—	—	215
—	—	—	167
—	—	—	186
—	—	—	325
—	—	—	88
—	—	—	523
—	—	—	133
—	—	IV. 185	— 187
—	—	—	518
—	—	—	215
—	—	V. 152	— 185
—	—	—	432
—	—	—	160
—	—	—	553
—	—	—	86
—	—	VII. 426	— 119
—	—	—	251
—	—	—	217
—	—	—	320
—	—	—	91
—	—	—	357
—	—	—	119
—	—	—	400
—	—	—	138
—	—	IX. 208	— 219
—	—	—	353
—	—	—	219
—	—	X. 254	— 133
—	—	—	277
—	—	—	160

QUINTUS SMYR-

NAEUS	X.	378	pag. 119sq.
—	—	398	— 187
—	XI.	23	— 167
—	—	252	— 160
—	XII.	65	— 151
—	—	309	— 159
—	—	394	— 159
—	—	409	— 213
—	—	484	— 166
—	XIII.	176	— 138
—	—	244	— 120
—	—	268	— 215
—	—	425	— 187
—	—	426	— 148
—	XIV.	172	— 186
—	—	328	— 163 sq.
—	—	410	— 119
—	—	443	— 156
—	—	502	— 228
SCHOLIA APOL-			
LONII			
—	I.	972	— 3 — 22
—	III.	374	— 8
SCHOLIA HO-			
MERI	II.	410	— 134
—	II.	183	— 65
SOLON	V.	31	— 214
SOPHRO			
HIEROSO-			
LYMITA-			
NUS I.			
—	—	—	— 230
STASINUS	—	—	— 145 sq.
THEOCRITUS	—	—	— 117 sq. 199
—	I.	65	— 146
—	III.	25	— 184 sq.

THEOCRITUS

—	V.	25	pag. 214
—	—	29	— 224
—	VII.	2	— 57
—	—	45	— 5
—	—	145	— 117
—	VIII.	74	— 117
—	IX.	4	— 117
—	XI.	12	— 167
—	XI.	39	— 117
—	XIII.	71	— 117
—	XIV.	29	— 137
—	XV.	42	— 151
—	—	83	— 151
—	XVI.	—	— 213
—	—	69. 72	— 184
—	XVII.	20	— 151
—	XXI.	—	— 149
—	—	49 sqq.	— 161
—	XXII.	88	— 151 sq.
—	—	199	— 117
—	XXIV.	70	— 184
—	—	113	— 152
—	XXV.	172	— 118
—	—	274	— 167
—	XXVII.	43	— 14
THEODORIDAS			
—	Epigr.	X.	— 146
THEOGNIS	v.	261	— 161
—	—	627	— 146
TRYPHIO-			
DORUS			
—	v.	115	— 92
TZETZES	Schol.	—	— 96
—	in Lycophr.	1285.	— 70 sq.
ZENODOTUS	—	—	— 195

CORRIGENDA.

Pag.	34	vers.	14	lege	<i>ἀμπενέμονο</i>
—	53	—	13	<i>μνωομένης et μνωομένη</i>	
—	76	—		ult.	substantivo
—	84	—		ult.	<i>κείνης γὰρ χειρὶ</i>
—	87	—	7	617 = 629	
—	119	—	21	Quinta	delenda est
—	122	—	28	<i>ῥέξουσιν ἀγνιστῆς</i>	
—	132	—	10	pentametra	
—	145	—	26	Tzetzæ	
—	146	—		ult.	profectus est
—	155	—	11	<i>ἔπει</i>	
—	160	—		penult.	<i>ὄστ' ἐμέ</i>

